

கலை
இலக்கிய
மாது
சுருசிகை

246

கார்த்திகை 2024

05.11.2024

ஆவணச் சிறப்பிதழ்

100/-

ஆர்ஷி

புரதம ஆசிரியர் : க.புரணீதரன்

மயிலங்கூடலூர் பி.நடராசன்

இ.இராஜேஸ்கண்ணன்

மு.அநாதரட்சகன்

ஈழக்கவி

இ.சு.முரளிதரன்

சிவ.ஆரூரன்

நா.நவராஜ்

எம்.கே.முருகானந்தன்

சி.ரஞ்சிதா

கே.எம்.செல்வதாஸ்

எஸ்.சிவலிங்கராசா

சொக்கன்

நந்தி
சிறப்பிதழ்

கட்டுரைகள்

பல்துறைப் பேரறிஞர் பேராசிரியர் சிவஞானசுந்தரம்

- மயிலங்கூடலூர் பி.நடராசன் /03

நந்தியின் “கண்களுக்கு அப்பால்”:

அகவய நோக்கும் புறவய நோக்கும்

வெளிப்படும் சிறுகதைகள்

- இ.இராஜேஸ்கண்ணன் / 07

“தங்கச்சியம்மா” சாதிய முரண்களின் கதை

- மு.அநாதரட்சகன் / 12

நந்தியின் “மலைக்கொழுந்து”

ஒரு கல் அரண்மனை ஆதல்

- ஈழக்கவி / 14

இருமைப் பண்பின் குவிவு மையமாக “தரிசனம்”

- இ.சு.முரளிதரன் /19

சமூகத்தின் மேல் வாஞ்சை கொண்ட

“நந்தியின் சிறந்த சிறுகதைகளட 12”

எனும் நூல் குறித்து

- சிவ. ஆரூரன் / 21

நந்தியின் “குரங்குகள்” ஒரு பருமட்டான பார்வை

- நா.நவராஜ் /25

அம்மாவாகப் போகிறவர்கள் மட்டுமன்றி

அனைவருக்குமானது பேராசிரியர் நந்தியின்

அருமைத்தங்கைக்கு

- எம்.கே.முருகானந்தன் /28

சமூக சிந்தனைக்கான வழிகாட்டியாக

“உங்களைப் பற்றி” நூல் மீதான ஒரு கண்ணோட்டம்

- சி.ரஞ்சிதா / 30

சிந்தனைக்கு சிகிச்சையளிக்கும் நந்தியின்

தம்மி - தங்கைக்கு இளைஞர் அறிவு நூல்

- கே.எம்.செல்வதாஸ் /32

நந்தியின் சிறுகதைகள்

- பேராசிரியர் எஸ்.சிவலிங்கராஜா /34

நந்தியின் நம்பிக்கைகள்

- சொக்கன் /36

ஜீவநதி

2024 கார்த்திகை இதழ் - 246

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவீயந்தன்
ப.விஷ்ணுவரீத்தினி

ஆசீர்வதிப்பவர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சாமண்தறை ஆலையினையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் :

திரு.கி.நடராஜா
தில்லைநாதன் கோபிநாத்

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா விரயம்

தனிச்சந்தா - 100/= ஆண்டுச்சந்தா - 3000/=
வெளிநாடு - \$ 100U.S

மணியோடரை
அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K .Bharaneetharan,
Kalaiahram ,
Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No.- 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை
ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு
செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்.!

- யாரதிதாசன்-

பல்துறை ஆளுமை மிக்க பேராசான் நந்தி

நந்தி என்ற புனைபெயரில் எழுதிய மருத்துவப் பேராசிரியர் செ.சிவஞானசுந்தரம் அவர்கள் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் முதன்மையான படைப்பாளராக விளங்குபவர். மருத்துவப் பேராசிரியரான நந்தி அவர்கள் தலைசிறந்த மருத்துவப் பேராசிரியராக விளங்கி ஆயிரக்கணக்கான மருத்துவர்கள் உருவாக்கத்திற்கு காரணமானவர். இணுவிலில் 1928.03.30 இல் பிறந்த பேராசிரியர் அவர்கள் பல்வேறு நாடுகளிலும் இலங்கையிலும் மருத்துவம் சார்ந்த பல்வேறு முன்னெடுப்புகளில் பங்குகொண்டு பல செயலமர்வுகளையும் கற்பித்தல்களையும் மேற்கொண்ட பெருந்தகை. சி.செ.சி.பெனிசிலின், மகன், ஜெய் ஹஜந்த் சாஸ்த்திரியார் ஆகிய புனை பெயர்களிலும் இவர் ஆக்கங்களை படைத்துள்ளார். இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் யாழ்ப்பாண கிளையின் தலைவராக செயற்பட்டவர். மலைக்கொழுந்து நாவலுக்காக சாகித்திய மண்டலப் பரிசினைப் பெற்றவர்.

பொதுவாக மருத்துவர்களாக இருப்பவர்கள் இலக்கியம் படைப்பது என்பது அரிது. ஆனால் நந்தி அவர்கள் வெளியீடு செய்த 19 நூல்களில் 3 நாவல்கள், 5 சிறுகதைத்தொகுப்புகள், 2 சிறுவர்இலக்கிய நூல்கள் ஒரு நாடகம் என்பவையும் அடங்குகின்றன. மலைக்கொழுந்து என்ற இவரது நாவல் மலையகத்தை முன்வைத்து எழுதப்பட்ட சிறந்த நாவலாக சொல்லப்படுகின்றது. இவரது மறைவுக்குப் பின்னர் தே.தேவானந் அவர்களால் "நந்தியின் சிறுகதைகள்" என்னும் முழுத்தொகுப்பு தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. இவரது இலக்கியம் சார்ந்த படைப்புகள் சமூக முரண்களையும், மானுடத்தின் அவலங்களையும் சித்திரித்து காட்டுவதோடு நல்ல சமுதாய உருவாக்கத்திற்கான வழி வகைகளையும் சொல்பவை. இவர் 2001 ஆம் ஆண்டு ஆளுநர் விருதைப் பெற்றுக் கொண்டுள்ளார். ஆழ்ந்த இலக்கியப் புலமையுள்ள பேராசிரியர் நந்தி அவர்களது இலக்கிய செயற்பாட்டை கௌரவிக்குமுகமாக 2024 கார்த்திகை மாத ஜீவநதியின் ஆவணச்சிறப்பிதழ் நந்தி அவர்களை சிறப்பித்து மகிழ்வு அடைகின்றது.

க.பரணீதரன்

ஜீவநதி கிடைக்கும் இடங்கள்/ விற்றபணியில் உதவுவோர்

1. புத்தகக்கூடம் - திருநெல்வேலி
2. பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை - யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு செட்டித்தெரு
3. புத்தகப்பண்பாட்டுப் பேரவை, 68, நீதிமன்ற வீதி, மல்லாகம்
5. பண்டாரவன்னியன் புத்தகசாலை - வவுனியா
4. அ.யேசுராசா
5. பரணி புத்தகக்கூடம் - நெல்லியடி
6. மு.யாழவன்- திருகோணமலை,
7. கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன்
8. சி.ரமேஷ்
9. நா.நவராஜ்

பல்துறைப் பேரறிஞர் பேராசிரியர் சிவஞானசுந்தரம்

■ மயிலங்கூடலூர் பி.நடராசன்

“என்னுடைய துறையிலே நான் சிறப்பாக வாழ்நாள் முழுவதும் செயற்படுவேன்”. இதுதான் எமது சமூகத்தில் மிகப் பெரும் பாலானவர்களின் நோக்கம் எனினும், தமது வாழ்நாள் முழுவதும் சமூகத்தினரின் பல்துறை வளர்ச்சிக்கு முழுமையாக செயற்பட வேண்டும் என்பது மிகச் சிலரின் நோக்கமாகும். அவ்வாறு செயற்படுவோர் வரலாற்றுப் பின்னியில் என்றும் சமூகத்தில் நிலைத்திருப்பர். இத்தகைய சமூகப் பேரறிஞருள் ஒருவர் நந்தி என்று எல்லோராலும் அழைக்கப்படும் பேராசிரியர் செ.சிவஞானசுந்தரம் அவர்கள். இணுவில் பகுதியில் செல்லத்துரை - செல்லம்மா தம்பதியினரின் மகனாக 30.03.1928 இல் அவர்கள் தோன்றினார்கள்.

இளமை முதலே ஆர்வமுள்ள கல்வியாளராகி, வாழ்நாள் முழுவதும் கற்றுப் பலருக்கும் அவர்கள் வழி காட்டியாக விளங்கினார்கள். பௌராணிகராகவும் பகுத்தறிவுச் சிந்தனையாளராகவும் விளங்கிய தாய் வழிப்பாட்டனாரே இளமையில் தமிழ் ஆசிரியராக விளங்கி, அவரைத் தமிழ்த்துறையில் ஆற்றல் பெறத் துணை செய்தார்கள். தொடர்ந்து அவருடைய சிறிய தந்தையாராகிய பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகமும் கற்பித்து அவரது தமிழ் அறிவை வளர்த்தார். இடப் பெயர்வுகளின் காரணமாக ஆறு பாடசாலைகளில் கற்ற அவர்களின் தமிழ் அறிவை வளர்க்க திருவாளர்கள் அ.மரியதாசன், எஸ்.ஏ.சார்ல்ஸ் ஆகியோரும்

கொழும்பு நோயல் கல்லூரி உயர் வகுப்புக்களில் திரு.கி.லக்ஷ்மண ஐயர் அவர்களும் துணை செய்தனர். எனினும் அறிவியல் துறையில் சிறப்புடன் கற்று வந்ததால் 1950இல் இலங்கைப் பல்கலைக்கழக அறிவியல் மாணவராகி, 1951 முதல் கொழும்பு மருத்துவக்கல்லூரியில் கற்று 1955 இல் மருத்துவப் பட்டதாரி ஆனார்கள். 1955இல் மருத்துவப் பணி தொடங்கிய அவர்கள் 1968 இல் இலண்டன் மருத்துவப் பல்கலைக்கழக மாணவரால் 1971 இல் மருத்துவக் கலாநிதிப்பட்டம் பெற்றார்கள்.

1961 முதல் 1965 வரை யாழ் தாதிமார் பயிற்சிக் கல்லூரியிலும்

கோப்பாய் ஆசிரியக் கலாசாலையிலும் பகுதிநேர மருத்துவத்துறை விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றிய அவர்கள் 1965 முதல் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் சமூக வைத்தியத்துறை விரிவுரையாளராகி மூன்று ஆண்டுகள் பணியாற்றிய பின்னரே இலண்டன் மருத்துவப் பல்கலைக் கழகம் சென்று கலாநிதிப் பட்டங்கள் (DPH, PhD) பெற்றார்கள். 1971இல் மீண்டும் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் வந்து முதுநிலை மருத்துவ விரிவுரையாளராகவும் 1975 முதல் 1978 வரை இணைப் பேராசிரியராகவும் தொடர்ந்து கற்பித்தார்கள்.

தமிழியல் துறையில் பேரறிஞராகவும் விரிவுரையாளராகவும் பேராசிரியராகவும் பணியாற்றிய திரு.ச.வித்தி யானந்தன் அவர்கள் 1976 இல் யாழ்ப்பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தரானார்கள். நந்தி அவர்கள் மருத்துவ மாணவராக இருந்த காலம் முதல் 37 ஆண்டுகள் (1952-1989) வித்தியானந்தன் அவர்களுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையவராக இருந்தார்கள். முதல் முதலாக இருவரும் பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம்

சேவை

- 1955- 1956 :இன்றேன் - பொது வைத்தியசாலை, குருநாகல்
- 1956-958 :வைத்திய அதிகாரி, கிராம வைத்தியசாலை, ஹரிப்பிட்டியா.
- 1958 :ஹவுஸ் ஓபிசர், லேடி ரிட்ஜ்வே குழந்தைகள் வைத்தியசாலை.
- 1959-1960 :சுகாதார வைத்திய அதிகாரி, நாவலப்பிட்டி.
- 1961 ஜீன் - ஜீலை : ஹவுஸ் ஓபிசர், பொது வைத்தியசாலை, யாழ்ப்பாணம்.
- 1961 செப் 1963 :சுகாதார வைத்திய அதிகாரி, யாழ்ப்பாணம்.
- 1963 ஜீலை 1965 : சட்ட வைத்திய அதிகாரி, யாழ்ப்பாணம்.
- 1965 1967: விரிவுரையாளர், சமூக வைத்தியத்துறை, பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்.
- 1971 -ஏப்ரல் 1975 : சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் (மேற்படி).
- 1975 - செப். 1978 : இணைப்பேராசிரியர் (மேற்படி).
- 1979 - 2003 : பேராசிரியர், சமூக வைத்திய பிரிவு, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.
- 2003 - இறக்கும் வரை : தகைசார் வாழ்நாள் பேராசிரியர், சமூக மருத்துவத்துறை, மருத்துவப்பீடம், யாழ்ப்ப. பல்கலைக்கழகம்.

அவர்கள் இல்லத்தில் சந்தித்தனர். 1978 இல் யாழ்ப்பல்கலைக் கழகத்தில் துணைவேந்தரின் பெரு முயற்சியால் மருத்துவப்பீடம் தொடங்கப்பட்டது. இதன் சிறப்புப் பற்றி நந்தி அவர்கள் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்: “யாழ்ப்ப. பல்கலைக்கழகத்தின் மருத்துவப்பீடம் அவரது சிந்தனையினதும் துணிவினதும் தன்னம்பிக்கையினதும் குழந்தையாகும்.” இத் தொடர்பும் நந்தி அவர்கள் 1979 இல் யாழ்ப்பல்கலைக் கழக சமூக வைத்தியப் பிரிவுப் பேராசிரியராவதற்குக் காரணமாக அமைந்தது.

பொது மருத்துவராகப் பதவியேற்ற நந்தி அவர்கள் பின் சிறப்பான குழந்தை வைத்தியராகவும் மகப்பேற்று வைத்தியராகவும் விளங்கியதோடு புற்றுநோய்த்துறை பற்றிச் சிறப்பாக ஆய்வு முடிவு செய்து வெளியிட இருந்த நிலையில் அவர்களுக்கே அந்நோய் ஏற்பட்டு அமரராக்கியது. ஈழத்தில் மட்டுமன்றி உலக நாடுகள் பலவும் அவர்களது பேராற்றலை அறிந்து மருத்துவ ஆலோசகராக அழைத்து உதவிபெற்றன. இந் தோனேசியா, தாய்லாந்து, பங்களாதேஷ்,

இங்கிலாந்து, சிங்கப்பூர், இந்தியா முதலிய பல இடங்களில் அவர்கள் மருத்துவப் பயிற்சிப்பட்டறைக் கருத்தரங்குகளை நடத்திப் பேருதவி புரிந்தார்கள். ஜோர்தானியாவில் சுகாதார அமைச்சின் பாடவிதான ஆலோசகராகவும் உலக சுகாதார சபை சார்பில் மலேசிய சுகாதார அமைச்சின் ஆலோசராயும் பணியாற்றினார்கள். 1982இல் சிரேஷ்ட மருத்துவப் புலமை பரிசு பெற்று மூன்று மாதங்கள் இலண்டனிலுள்ள பன்னிரு மருத்துவக் கல்லூரிகளில் மருத்துவ ஆய்வின் பாடுபட்டார்கள். அரை நூற்றாண்டுக்கு மேலாக (1950-2005) மருத்துவத்துறையில் உலகளாவிய முறையில் நந்தி அவர்கள் சிறப்புப் பணியாற்றிப் புகழ் பெற்றார்கள்.

இளமை முதலே தமிழில் ஆர்வமும் ஆற்றலும் கொண்டு விளங்கிய சிவஞானசுந்தரம் அவர்கள் முதலில் சிறுகதை எழுதத் தொடங்கினார்கள். 23.1947 இல் “சஞ்சலமும் சந்தோஷமும்” என்ற முதல் சிறுகதை வீரகேசரி வார இதழில் வெளிவந்தது. தொடர்ந்து “வி.செ.சி”, “பெனிசிலின்”, “மகன்”, “ஜெய்ஹிந்த் சாஸ்திரியர்” ஆகிய இயற்பெயரிலும் புனை பெயர்களிலும் 1956 வரை சிறுகதைகள் எழுதி வந்தார்கள். தமக்கு ஒரு புனைபெயர் வழங்கும் படி தமிழகப் பேரறிஞர் சி.இராசகோபாலாச்சாரியார் (ராஜாஜி) அவர்களுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார்கள். அவர்கள் “நந்தி” என்ற புனைபெயரை வழங்கி 9.6.1956 இல் கடிதம் எழுதினார்கள். “பாரத நாட்டில் தோன்றிப் பாரெங்கும் புகழ்பரம்பி மறைந்த மூதறிஞர் ராஜாஜி அவர்களால் எனக்கு இப் பெயர் சூட்டப்பட்டது” என நந்தி அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். நந்தி என்ற புனைபெயரையே தமது ஆக்கங்களிலும் நூல்களிலும் அவர்கள் பெருமளவில் பயன்படுத்தினார்கள். இதனால் நந்தி என்பதே தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் முழுவதும் அறிந்த பெயராக நிலைத்தது.

நந்தி அவர்கள் சிறுகதை, நாவல், நாடகம் ஆகிய துறைகளிலும் சிறுவரியல், ஆத்மீகம், மருத்துவம் முதலிய கட்டுரைத் துறைகளிலும் மிகுந்த ஈடுபாடும் ஆற்றலும் கொண்ட பல்துறை எழுத்தாளராகவும் 1947 முதல் 2005 வரை சிறப்புடன் விளங்கினார்கள். பல்துறை எழுத்தாளர் எனினும் சிறுகதைத் துறையில் அவர்கள் ஆற்றல் மிக்கவராக விளங்கினார்கள். நூற்றுக்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளை எழுதி வீரகேசரி, ஈழகேசரி, சுதந்திரன், தினகரன், காதல், மரகதம், வசந்தம், அருளமுதம், மல்லிகை, உதயன், வெளிச்சம், ஈழநாடு, ஈழநாதம் முதலிய ஈழத்து இதழ்களிலும் கலைமகள், ஆனந்தவிகடன், குமுதம், சரஸ்வதி முதலிய தமிழக இதழ்களிலும் அவர்களது சிறுகதைகளும் பிற ஆக்கங்களும் வெளிவந்துள்ளன.

நந்தி அவர்கள் 1966 ஆம் ஆண்டு சாந்தி அவர்களைத் திருமணம் செய்து கொண்டார்கள். இத்திருமணப் பரிசாக, நந்தி அவர்களின் நீண்ட கால (1959-2004) அன்பராகவும் நண்பராகவும் விளங்கிய சமகால (மறுமலர்ச்சிக்காலம்) மூத்த எழுத்தாளரான நாட்டுப் பற்றாளர், மூதறிஞர் சொக்கன் அவர்கள் பன்னிரு சிறுகதைகளைத் தொகுத்து நந்தி அவர்களின் பதினைந்து நண்பர்களுடன் இணைந்து செயற்பட்டு வெளியிட்டு அன்பளிப்பாக வழங்கினர். “ஊர் நம்புமா?” என்ற இம்முதல் நூல் முகவுரையில் சொக்கன் அவர்கள்

அதன் சிறப்புப் பற்றியும் பயன் பற்றியும் பின்வருமாறு விளக்குகின்றார்கள்:

நந்தியின் எழுத்தில் நிலைபெற்ற சத்தியமும் ஆன்மாவின் உள்ளூர்வரும் எல்லையற்ற இரக்கமும் கலந்துறவாடுகின்றன. ஆடம்பர மற்ற, ஆனால் அழுத்தமும் வேகமும் நிறைந்த ஓர் உரை நடையிலே நத்தி படைத்த இருபத்தைந்து கதைகளில் பன்னிரண்டு இன்று நூல் வடிவம் பெற்றுள்ளது. இந்நூல்... நந்தி எம்மூடாகத் தமிழ் மக்களாகிய உங்களுக்கு வழங்கிய அன்புப்பரிசு..

இதனைத் தொடர்ந்து 1984இல் “கண்களுக்கு அப்பால்” என்ற பன்னிரு சிறுகதைகளைக் கொண்ட இரண்டாவது தொகுப்பு நூல் தமிழகத்தில் வெளியிடப்பட்டது. இந்நூலின் சிறப்பை முன்னுரையில் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி இவ்வாறு விளக்கியுள்ளார்கள்:

(நந்தி) ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தின் சமூக உண்மைத் தேடலையும் கலைச் சத்திய வேட்கையையும் நன்கு அறிந்துகொள்ள விரும்புவோர் நிச்சயமாக அறிந்து கொள்ள வேண்டிய ஒருவராவர். “கண்களுக்கு அப்பால்” என்னும் இச்சிறுகதைத் தொகுதி, நந்தியின் பிரகடனப்படுத்தப்படாத கணிப்புக் கோரிக்கைகளை நியாயப்படுத்தும் இலக்கிய ஆவணமாகும்.

இதனைத் தொடர்ந்து மூன்றாவது தொகுப்பாக 1994இல் தமிழகத்தில் “நந்தியின் கதைகள்” என்ற பதினொரு சிறுகதைகள் கொண்ட நூல் வெளிவந்தது. இதன் சிறப்பை முன்னுரையில் பேராசிரியர் நா. சுப்பிரமணியன் பின்வருமாறு போற்றுகின்றார்கள்:

கதை மாந்தரியல்புகளையும் உணர்வுகளையும் சித்தரிப்பதில் நந்தியவர்களுக்கு உள்ள திறனுக்கும் மொழியைக் கையாளும் நுட்பத்திற்கும் பலசான்றுகளை இக்கதைகளிற் காணமுடியும். சமூகத்தில் பாதிக்கப்பட்டவர்களின் பெருமூச்சுக்களை உள்வாங்கிக் கலை வடிவங்களாக இன்று நம் மத்தியில் தரவல்ல எழுத்தாளர்களில் முதல் வரிசைக் கணிப்புக்கு உரியவராக அவர் திகழ்வதை இத்தொகுப்பு உறுதிசெய்கின்றது.

“தரிசனம்” என்பது பன்னிரு சிறுகதைகள் கொண்ட நான்காவது நூலாக 2002 இல் குமரன் புத்தக இல்லத்தால் தமிழகத்தில் வெளியிடப்பட்டது. தமிழகத்தில் மூத்த புகழ்பெற்ற எழுத்தாளர் வல்லிக்கண்ணன் அவர்கள் இந்நூலுக்கு மதிப்புரை எழுதியுள்ளார். அவர்கள் நந்தி அவர்களின் திறமையையும் நூலின் சிறப்பையும் பின்வருமாறு பாராட்டியுள்ளார்கள்:

நந்தி பாந்த அனுபவமும் ஆழ்ந்த அவதானிப்பும் அவை உள்ளத்தில் ஏற்படுத்தும் உணர்வுச் சலனங்களை நல்லமுறையில் கதைகளாகப் பதிவு செய்யும் திறமையும் பெற்றிருக்கின்றார்... காலமாறுதல் கருத்து மாற்றங்களை எடுத்துக் காட்டி மனித நேயத்தையும் முற்போக்குச் சிந்தனையையும் வலியுறுத்துகிறார். மொத்தத்தில், நந்தியின் கதைகள் வாசகரின் பார்வையையும் எண்ணங்களையும்

விசாலப்படுத்தக் கூடிய புதுமைச் சித்திரங்கள் ஆகும். கதைகள் எழுதிச் செல்லும் முறையிலும் அவற்றில் கலந்து தருகின்ற சிந்தனைகள், வர்ணிப்புகள், உவமைகளிலும் புதுமையையும் நயங்களையும் வாசகர்கள் உணர்ந்துரசிக்க முடியும்.

மேலே கூறப்பட்ட நான்கு சிறுகதைத் தொகுப்புகளிலுமுள்ள சிறந்த பன்னிரு கதைகளையும் தொகுத்து நல்லூர் பூரணி பதிப்பகம் நந்தியின் “சிறந்த சிறுகதைகள் - 12” என்ற தொகுப்பு நூலாக 2005இல் வெளியிட்டுள்ளது. ஊர் நம்புமா? காப்பு, சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கு கேள்விகள் உருவாகின்றன. பதுங்கு குழி, மீண்டும் கேள்விகள் உருவாகின்றன, ஒரு பாவாடை கொடியாகிறது, உணர்ச்சிகள் உணர்ச்சிகள், தரிசனம், அசுரனின் தலைகள், மருந்துக்கு அப்பால், பார்வைகள் ஆகிய நந்தியின் மிகச் சிறந்த கதைகள் இதில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. பல்துறை எழுத்தாளர் களும் அறிஞர்களுமான பன்னிருவர் தேர்ந்து தந்தவற்றின்

ஆராய்ச்சி செய்த துறைகள்

1968 : குழந்தைகளின் நிமோனியாக்கள்.

1969-71: இலங்கையில் மலேரியா (Ph.D. ஆராய்ச்சி)

1972 : மலேரியா பற்றி மக்களின் அறிவு.

1973 : இலங்கையில் நோயியல் ஆராய்ச்சியும் நாட்டிற்கு அதன் நன்மைகளும்.

1975 : கோண்டாவில் வடக்கில் கொலரா.

1975 : பேராதனைப் பல்கலைக்கழக புதிய மாணவரிடையே ராகிங்

1978 : இலங்கையில் 132 தனி மருத்துவர் பற்றிய ஆய்வு.

1979: இலங்கையில் 201 ஆயுள்வேத மருத்துவர் பற்றிய ஆய்வு.

1984: குழந்தைகள். பிள்ளைகள் மரணப் பதிவு.

1985 : கோப்பாய் சுகாதார வைத்தியரின் பிரதேசத்தில் குழந்தைகளின் மரணம்.

1986 : சுகாதார சேவை - சில பிரச்சினைகள்.

1986: யாழ் வட்டாரத்தில் மரணப்பதிவு.

தொகுப்பு இது எனப் பூரணி நயினை கி.கிரு பானந்தா அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளமை இக்கதைகளின் சிறப்பை உறுதிசெய்யும்.

“நந்தியின் கதைகள்”(1994) தொகுப்பில் வெளியான “கேள்விகள் உருவாகின்றன(1986)”, “பதுங்கு குழி”(1988) என்ற இரு கதைகளும் இத்தொகுப்பிலும் இடம்பெற்றுள்ளன. இவற்றின் சிறப்பை அணிந்துரையில் பல்துறை எழுத்தாளர் செங்கை ஆழியான் அவர்கள் பின்வருமாறு விளக்குகின்றார்:

நந்தியின் அண்மைக் காலச் சிறுகதைகளில் (இவை) இரண்டும் தனித்துவமானவை. தமிழ் மக்களின் யுத்த காலச் சூழலையும் இன உணர்வு நிலைகளையும் போராட்டத்தின் நியாய பூர்வத்தையும் இச் சிறுகதைகளில் சித்தரித்துள்ளார்.

இலங்கை பிரித்தானியரிடமிருந்து விடுதலை பெற்ற காலத்தில் உருவான சிறந்த எழுத்தாளர்கள் சிலர் பொதுவுடமைத் தேசியவாதிகளாக விளங்கினர் எனினும் அரசுகளால் தமிழர் அழிப்பு நிகழ்ந்த போது இவ்வெழுத்

தாளர்கள் பொதுவுடைமைக் கோட்பாட்டை நிராகரிக்காமல், தமிழ்த்தேசியக் கோட்பாட்டை ஏற்பவர்களாக மாறினர். இவர்களுள் ஒருவர் நந்தி அவர்கள். “கேள்விகள் உருவாகின்றன” இவ்வாறு முடிசின்றது.

“அவன் கீழே மண்ணைப் பார்த்து மெல்ல நடந்து வருகின்றான். தீர்க்கமான பார்வை அது. அங்கேயும் ஒரு தாய் அவனுடைய தாயகம். அவனுடைய இந்தப் பார்வையிலும் அர்த்தம் இருப்பது போலத் தெரிகிறது” (ப.28).

இதேபோல “புதுங்கு குழி” என்ற கதையின் கருத்து இவ்வாறு அமைகிறது.

“வடக்கும் கிழக்கும் எமது புதுங்கு குழிகள்...

இந்த மண் எமக்குச் சொந்தமில்லை என்றால் நாங்கள் புதுங்குவதற்கு இடமில்லை.”

உலக நாடுகளைப் பொதுவுடைமைத் தேசிய நாடாக ஆக்கத் திட்டமிட்ட சோவியத் தலைவர் லெனினின் கோட்பாட்டை ஏற்ற ஈழத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் பின் தமிழ்த் தேசியவாதிகளாக மாறினர். நந்தி அவர்களின் கருத்துக்கள் இம்மாற்றத்துக்கு ஒரு சான்றாகும்.

யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்து, மலையகத்தில் சில காலம் பணியாற்றிய நந்தியவர்கள் தமிழரின் ஒருமைப்பாட்டையும் குறைபாடுகளற்ற பெரு வாழ்வையும் விரும்பினார்கள். அவர்களுடைய காலத்தால் முந்திய இரு நாவல்களும் இக்கோட்பாட்டை வலியுறுத்துகின்றன. 1962இல் தினகரன் இதழில் எழுதிய முதல் நாவல் மலையக மக்களின் துன்பம் நிறைந்த வாழ்வை அடிப்படையாகக் கொண்ட “மலைக் கொழுந்து” ஆகும். இது 1964 இல் யாழ்ப்பாணத்திலும் 1982இல் தமிழகத்திலும் வெளிவந்தது. இதுவே மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர் சமூகத்தின் பிரச்சினைகளைச் சித்திரித்த முதலாவது சிறந்த நாவல் என்பது பலரின் கருத்தாகும். அவர்களது இரண்டாவது நாவல் “தங்கச்சியம்மா” முதலில் வீரகேசரி இதழில் வெளிவந்தது. 1977இல் வீரகேசரிப் பதிப்பாக நூலாகவும் வெளிவந்தது. மலையகப் பெண் ஒருவர் யாழ்ப்பாணக் கிராமச் சூழலில் மருத்துவப் பணி புரியும் போது ஏற்படும் உணர்வுகளை இது விளக்குகின்றது. மலையகத்துக்கும் யாழ்ப்பாணத்துக்கும் பாலம் அமைப்பதும் தமிழ்த்தேசிய ஒருமைப்பாட்டை ஏற்படுத்துவதும் இவ்விரு நாவல்களினதும் தோக்கமாகும். “நம்பிக்கைகள்” 1989 இல் வெளிவந்த மூன்றாவது நாவலாகும். இம்மூன்றும் சிறந்த நாவல்களாகக் கருதப்படுகின்றன.

பல்துறை எழுத்தாளராக விளங்கிய நந்தியவர்கள் நாடக ஆசிரியராகவும் நடிகராகவும் விளங்கினார்கள். “குரங்குகள்” (1975) நாடக நூலாக வெளிவந்துள்ள தோடு, மேடை நாடகமாகவும் நடைபெற்றது. நந்தி அவர்கள் பேராசிரியர் பாத்திரமாக நடித்தார்கள். சுதந்திரன் இதழில் வந்த “விசித்திர மூக்குக் கண்ணாடி” என்ற சிறுகதையே பின் குரங்குகள் நாடகமாக உருவானது என்ற கருத்தும் உள்ளது. வானொலியிலும் இவர் எழுதிய நாடகங்கள் பலவற்றிலும் பாத்திரமேற்று நடித்துள்ளார்கள்.

சிறுவர்களுக்காக “உங்களைப் பற்றி” (1973), “தம்பி தங்கைக்கு” ஆகிய இரு நூல்களையும் நந்தி அவர்கள் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார்கள்.

சைவசமயச் சார்புடைய பத்திராக விளங்கிய

நந்தி அவர்கள் சத்தியசாயி பாபா சமய நிறுவனத்திலும் நெருங்கிய தொடர்புடையவராகவும் அதன் வளர்ச்சிக்குப் பணியாற்றுவவராகவும் செயற்பட்டார்கள். “ஆத்மீகச் சார்புடைய சாயி அடியார்களுக்கு”, “சாயியின் குரலும் வள்ளுவர் குரலும்”, “ஸ்ரீ சத்திய சாயி மனித மேம்பாட்டுக் கல்வி” ஆகிய மூன்று கட்டுரை நூல்களையும் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார்கள்.

மருத்துவத்துறைப் பணியாளராக அரை நூற்றாண்டுக்குமேல் பணியாற்றிய அவர்கள் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் நிறைவான கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார்கள். தமிழில் “அன்புள்ள தங்கைக்கு” என்ற நூலை தமிழகத்திலும் (1960) யாழ்ப்பாணத்திலும் (1963) முதல் மருத்துவநூலாக எழுதி வெளியிட்டுள்ளார்கள். 1970இல் ஆத்மசோதி அச்சகம் மூலம் “அன்புள்ள நந்தினி”, “நந்தினி உன் குழந்தை” என்ற இரு நூல்களையும் வெளியிட்டார்கள். பின் “இதய நோய்களும் தடுப்பும்” என்ற நூலையும் எழுதிப் பதிப்பித்துள்ளார். ஆங்கிலத்தில் மருத்துவ மாணவர்களுக்காக “ஆய்வு கற்றல்” (Learning Research) என்ற நூலையும் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார்கள். 18 தமிழ் நூல்களையும் ஒரு ஆங்கில நூலையும் எழுதி வெளியிட்டுள்ள பெருமை அவர்களுக்கே சிறப்பாக உரியதாகும்.

நந்தி அவர்களின் மணிவிழா 1988இல் நடைபெற்ற போது எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பக எழுத்தாளர் என்.சோமகாந்தன் “நந்தி-நோக்குகள் இருபத்தைந்து” என்ற தலைப்பில் நூல் ஒன்றை வெளியிட்டார். இந்நூல் அணிந்துரையில் திரு.சி.வி.கே.சிவநூலம் “நந்தி அவர்களின் வரலாறு சிறந்த ஆய்வு நூலாக வெளிவர வேண்டும்” என்ற கருத்தைக் குறிப்பிட்டார். யாழ் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறை மாணவர்கள் அவர்களது பட்ட ஆய்வுக்கு நந்தி அவர்களை பற்றி எழுதக் கூடும். தமிழ்த் துறையினரின் நெறிப்படுத்தலில் இது முழுமையான சிறப்பு நூலாக வெளிவர வேண்டும். நந்தி அவர்களுடைய நூற்றுக்கு மேற்பட்ட சிறந்த சிறுகதைகளும் பெருநூலாக வெளிவர வேண்டும் என்பதே தமது விருப்பம் எனச் செங்கை ஆழியான் அவர்கள் மேற்குறிப்பிட்ட நூல் அணிந்துரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

“நந்தியின் சிறந்த சிறுகதைகள் 12” என்ற நூல் 03.04.2005 இல் வெளியிடப்பட்டது. அங்கு நூலைப்பெற்றபின் நந்தி ஐயா அவர்களிடம் அந்த நூல் பிரதியைக் கொடுத்து கையெழுத்து இட்டுத் தருக என்று கேட்டுக்கொண்டேன். “பல தடவை இந்த நூலைப் படித்த நண்பர்” என்று எழுதிக் கையெழுத்தும் திகதியும் எழுதித் தந்தார்கள். பூரணி பதிப்பகர் கிருபா அவர்களின் விருப்பப்படி இந்நூல் அச்சுப்பிரதிகளைத் திருத்தி நந்தி அவர்களிடம் கொடுத்துத் திருத்தங்களைச் சரிபார்க்கும் படி கேட்டுக் கொள்வேன். ஒரு முறை இவ்வாறு நந்தி ஐயாவிடம் சென்ற போது தாம் எழுதிய நிறைவான குழந்தைக் கவிதைகளை என்னிடம் பார்க்கத் தந்து “மிக விரைவில் இதனை அச்சிட்டு வெளியிட எண்ணியுள்ளேன். நீங்கள் அதற்கும் துணை செய்யவேண்டும்” என்று கேட்டுக் கொண்டார்கள். அவரின் மறைவின் பின் அவரது குழந்தைக் கவிதைகள், “குட்டிகளுக்குப் பாட்டுக்கள்” என்ற நூலாக அவரது குடும்பத்தினரால் யூலை 2005 இல் வெளியிடப்பட்டது.

நந்தியின் “கண்களுக்கு அப்பால்”: அகவய நோக்கும் புறவய நோக்கும் வெளிப்படும் சிறுகதைகள்

■ இ.இராஜேஸ்கண்ணன்

1947ஆம் ஆண்டு வீர கேசரியில் “சஞ்சலமும் சந்தோஷமும்” என்ற கதையை எழுதி சிறுகதை எழுத்தாளனாக இலக்கிய உலகில் பிரவேசித்தார் செல்லத்துரை சிவஞானசுந்தரம். தொடர்ந்து எழுதி வந்த அவர், 1956ஆம் ஆண்டில் இராஜகோபாலாச்சாரியர் (ராஜாஜி) அவர்களால் “நந்தி” என்று புனைபெயர் சூட்டப்பட்டார். மருத்துவ அறிவியல் கட்டுரைகளும் புனைவுகளும், நாவல், சிறுகதை, நாடகம் முதலான துறைகளில் தனது அடையாளத்தை பதித்தவர். நந்தியவர்களின் சிறுகதைகள் விரிவான ஆய்வுக்குரியவை. பல்வேறு நோக்கு நிலைகளிலான விமர்சனத்துக்குரியவை. ஏற்கனவே அவரது புனைகதைகள் பற்றி பலரும் விரிவான விமர்சனங்களைத் தந்துள்ளனர். எனினும், இந்தக் கட்டுரை நந்தியவர்களின் சிறுகதைத் தொகுப்புகளில் “கண்களுக்கு அப்பால்” (1984) என்பது குறித்ததாக அமைகின்றது.

சமூக விமர்சனங்கள் பற்றிய
சொல்லாடலுக்கு
அப்பாலுள்ள முழுமை:

“நந்தியின் சிறுகதைகளில் மனித இன்னல், மனித அவல நிலை, அருந்தற்பாடு உள்ளீடாகவும் நேரடியாகவும் எடுத்துப் பேசப்படுகின்றன. யாழ்ப்பாண வாழ்க்கையின் காணப்படும் சொத்துணர்வு ஏற்படுத்தும் மனித விகார உணர்வுகளையும் அந்த உணர்வு விகாரங்களுக்கிடையேயும் குமிழிவிட்டு மேற்கிளம்பும் மனிதாயத்தையும் “காப்பு” காட்டுகின்றது. மீண்டும்

பெறப்படும் கண்பார்வை சமூகக் கொடுமையொன்றினை அழுத்திக் காட்ட உதவுகின்றது. நமது சமூகப் பார்வைகளின் குருட்டுத் தன்மையைக் “கண்களுக்கு அப்பால்” காட்டுகின்றது. இப்படிப் பார்க்கும் பொழுதுதான், சிறுகதையின் “கதைப்பொருள்” அந்தச் சமூகத்தின் குறியீடாக மாறிவிடுகிறது”(சிவத்தம்பி. கா.,1984) என்று “கண்களுக்கு அப்பால்” என்ற நந்தியின் சிறுகதைத் தொகுப்புக்கான முன்னுரையில் கலாநிதி கா. சிவத்தம்பி குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்தக் கூற்றைத் தொடர்ந்து வரும் அந்த முன்னுரையின்

இறுதிப் பகுதியில் “மனித அவல விடுவிப்புத்தான் உண்மையான கலை, இலக்கியத்தின் தேடற் பொருளாகும். அந்த அவலங்களை சரிவரக் காட்டாமல் அந்த அவலங்களை அழித்துவிட முடியாது. இன்றைய நிலையில், முதலாளித்துவ சமுதாயத்தின் உள்ளார்ந்த அவலங்களை அவற்றின் வெளிப்பாட்டு நிலையில் எடுத்துக் காட்ட சிறுகதை உதவுகின்றது” என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். அத்துடன் “பொழிப்புநிலையில்ருந்து பருப்பொருள் நிலைக்குச் செல்கின்ற” அந்த முன்னுரை நந்தியின் முழுமை நோக்கான “தரிசனையை” வெளிக் கொணரும் நோக்குடையதாக அமைத்துக் கொள்வதாகவும் குறிப்பிட்டுள்ளார். படைப்புப் பற்றிய முழுமை நோக்கொள்பது “படைப்பாற்றல் படைப்பு முறைமை பற்றிய ஒரு பிரச்சினையே” என்றும் “நமது விமரிசனங்களில் நாம் இன்று பெரும்பாலும் சமூக விமரிசனங்களையே செய்வதால், இந்த நிலைப்பட்ட இலக்கியச் சொல்லாடல்கள்(dialogues) நம்மிடையே குறைவாகவே யுள்ளன” என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இலக்கியம் பற்றிய சொல்லாடல்களில் சமூக விமர்சனங்கள் பற்றிய சொல்லாடலுக்கும் அப்பால் செல்லவேண்டிய ஓர் அவசியம் இருப்பதை சிவத்தம்பி அவர்கள் அந்த முன்னுரையில் உணர்த்தியுள்ளார். அதற்காகவே “தரிசனை” எனும் சொல்லை குறிப்பாக விளக்குகிறார். வாழ்வு பற்றிய மனிதர்களின் தரிசனைகள் பல்வகைப்பட்டவை. அந்த மனிதர்களை தரிசிக்கும் கலை, இலக்கியப் படைப்பாளிகளின் தரிசனைகளும் வேறு வேறானவை. அவர்கள் மனிதர்களையும் சமூகத்தையும் தரிசிப்பதற்கு தமக்காக வகுத்துக் கொள்ளும் கண்ணோட்டங்களும் பற்பல. அந்தப் படைப்பின் பயனை வெளிப்படுத்தும் விமர்சன நோக்குகளும் பலதரப்பட்டவை. இதனால் கலை, இலக்கியங்களைப் பற்றிய சொல்லாடல்களின் முழுமை எப்படிச் சாத்தியமாகலாம்? என்ற ஒரு சிந்தனை அந்த முன்னுரையின் பிரதான பேசுபொருளாக அமைந்திருந்தது என உய்த்தறியலாம். இற்றைக்கு நாற்பது வருடங்களைக் கடந்து நந்தியின் “கண்களுக்கு அப்பால்” சிறுகதைத் தொகுதியிலுள்ள பன்னிரு கதைகளைப் படித்த பின், சிவத்தம்பி அவர்களின் முன்னுரையைப் படிக்கும் போதும் அது புதிய சில சிந்தனைக் கிளர்த்தல்களைத் தூண்டத் தவறவில்லை.

“நாம் இன்று பெரும்பாலும் சமூக விமரிசனங்களையே செய்வதால்” என்ற கூற்றினால் சமூக விமர்சனம் கடந்த சொல்லாடல்களுக்குள்ளும் கலை, இலக்கியம் உட்படவேண்டும் எனும் விருப்பு அவரிடம் இருந்ததை வெகு சாதாரண வாசக நிலையிலேயே உணர முடிகின்றது. படைப்பாளி ஒருவனது சமூக இருக்கை, அவனது தனிக்குரல், கருத்துநிறைந்த கற்பனைத் திறன், சமூக அனுபவம், தொடர்ந்த வாசிப்பு, பிரயாணம் போன்றனவெல்லாம் அவனது தரிசனையை அதிகப்படுத்துகின்றது என்றும், அந்த தரிசனையின் வீச்சு நந்தியிடம் அதிகம் உள்ளது என்றும் வலியுறுத்திக் குறிப்பிடுகின்றார். அதற்கு நந்தியின் வைத்திய நிபுணத்துவம் காரணமானது எனவும், அதனாற்றான் அவர் தனக்குரிய “நோய் அறிநோக்கு”(pathological understanding) ஒன்றை சமூகப் பிரச்சினைகளுக்கு பிரயோகிக்க முடிகின்றது எனவும் விளக்குகின்றார்.

இந்த “நோய் அறிநோக்கு” வைத்தியர் அல்லாத பல படைப்பாளிகளுக்கும் வாய்த்திருக்கிறது. “சமூக நோய்நிலையை”(social pathology) படைப்பாளிகள் யாவரும் வெளிப்படுத்தியே வந்துள்ளனர். ஆயினும் அந்த நோய் நிலைக்கான காரணிகள் வேறு வேறானவை. புறத்திலுள்ள காரணிகள் மாத்திரமன்றி, அகத்திலுள்ள காரணிகளும் மனிதர்கள் எதிர்கொள்ளும் நோய்நிலைக்கான காரணிகளாக அமைந்துவிடுகின்றன. இவை இரண்டையும் காணும் வல்லமை படைப்பாளிகளிடத்தில் எதிர் பார்க்கப்படுகின்றது. அந்நிலையில் தான் படைப்பாளியின் முழுமையான தரிசனை வெளிப்படுகின்றது. நந்தி இந்த இரண்டையும் தனது படைப்புக்களில் கருத்திலெடுப்பதால், நந்தியின் சிறுகதைகளில் இந்த தரிசனையை காணமுடிகின்றது.

கண்களுக்கு அப்பால் தொகுப்பிலுள்ள இருவகைக் கதைகள்:

“கண்களுக்கு அப்பால்” எனும் இந்தச் சிறுகதைத் தொகுப்பிலுள்ள கதைகளை இருண்டு வகைகளுக்குள் கொண்டுவரலாம். முதல் வகையில் “ஒரு பகலும் ஒரு இரவும்”, “அசுரனின் தலைகள்”, “கண்களுக்கு அப்பால்”, “அடிவளவு அன்னவன்னா”, “பச்சைப் பூக்கள்”, “ஷாக்ரன்”, “ஆண்களோடு”, “பார்த்தால் தெரியும்” ஆகிய கதைகள் உள்ளடங்குகின்றன. இரண்டாவது வகையில் “காப்பு”, “சதையும் சாம்பரும்”, “துப்பல்”, “கிழவனும் கிழவியும்” ஆகிய கதைகள் உள்ளமைகின்றன. முதலாவது வகை கதைகள் மனித வாழ்வின் பிரச்சினைகளை புறவயமாக நின்று அணுகுகின்ற ஆசிரியனின் பார்வை என்றால், இரண்டாவது வகை அந்தப் பிரச்சினைகளை அகவயமாக அணுகுகின்ற பார்வை ஆகின்றது. நந்தியின் ஒரே சிறுகதைத் தொகுப்பில் இந்த இரண்டு நோக்குகளும் உள்ளமைந்திருப்பது, நோய்க் கூறுக்கான இந்த இருநிலைக் காரணிகளையும் காணும் எழுத்தாளனாக நந்தியை “தரிசனை” செய்வதற்கான வாய்ப்பைக் கொடுத்துள்ளது என்றே கருத முடிகின்றது.

பொதுவாகவே முற்போக்கு இலக்கிய அணியில் இயங்கிய இலக்கியப் படைப்பாளிகள் தொடர்பில் முன்வைக்கப்பட்ட விமர்சனங்களில் ஒன்றாக அவர்களின் படைப்பின் அழகியல் பற்றிய பிரச்சினை அமைந்தது. வாழ்வின் பிரச்சினைகளின் ஆழ அகலங்களுக்கு முதன்மைகொடுத்து பிரச்சினைகளைச் சொன்ன அளவுக்கு அவர்கள் படைப்பின் அழகியல் அம்சங்களை கவனத்தில் கொள்ளவில்லை என்பது வழமையான குற்றச்சாட்டு. ஆயினும், முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்தில் இயங்கிய படைப்பாளிகள் பலரும் தாம் கூறவந்த சமூக நோக்கை அழகியல் பண்புகளோடு படைப்பாக்கம் செய்திருந்ததையும் நிறைந்த எடுத்துக் காட்டுக்களின் வழி காண்பிக்கலாம். இந்த நிலையில் நந்தியின் “கண்களுக்கு அப்பால்” எனும் சிறுகதைத் தொகுதியிலுள்ள சில குறிப்பிடத்தக்க கதைகள் “சமூக விமர்சன நோக்கு” கடந்தும் பார்க்கக் கூடியதே. புறவய நோக்கோடு அகவய நோக்கும் கொண்டமைந்தவை.

அகவயமான நோக்குள்ள அழகிய கதைகள்:

நந்தி ஒரு எழுத்தாளர் என்பதற்கு அப்பால் ஒரு வைத்தியர். இன்னும் சிறப்பாக சமுதாய மருத்துவத்

துறை சார்ந்தவர். அந்தத் துறைசார்ந்த புலமையும் பயிற்சியும் மனிதர்களின் வாழ்வின் சிக்கல்களை புரிந்து கொள்வதற்கு உதவியிருக்கலாம். அதனால் அவரது சமூக விமர்சன நோக்கு தெளிவாக அமைந்திருக்கலாம். அதற்கு மேலாக முன்னர் குறிப்பிட்ட அகவய நோக்கி லான கதைகளைச் சொல்ல, அந்த நோக்கு விரிவுபெற உள்ளத்தை ஆராய்ந்து பார்க்கும் அணுகுமுறை தேவைப்படுகின்றது. இது தொடர்பாக “இவரது சிறு கதைகள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு விடயத்தை முதன்மைப்படுத்தி நிற்பவை. மனிதமன சபலங்களை, மனித அவசங்களை கருப்பொருளாகக் கொண்ட கதைகள் பல. உள்ளார்ந்த குடும்பச் சிக்கல்கள், உறவு கள் முதலானவை இவரது சிறுகதைகளில் பதிவாகி யுள்ளன” என்று “நந்தியின் சிறுகதைகள்”(2014) முன்னுரையில் பேராசிரியர் எஸ்.சிவலிங்கராசா குறிப்பிடுகின்றார். நந்தியவர்களின் அகவய நோக்கு பெரும்பாலும் அவற்றுடன் தொடர்புபட்டவையே. அதற் கான பல எடுத்துக்காட்டுகள் “கண்களுக்கு அப்பால்” எனும் தொகுப்பில் காணக்கிடக்கின்றன.

“கிழவனும் கிழவியும்” எனும் கதை இந்தத் தொகுப்பிலுள்ள நல்லதொரு கதை. வயோதிபத்தால் இறந்துபோன மனைவி குறித்த கணவனின் தூக்கமற்ற ஓர் இரவின் ஏக்கத்தை சொல்லும் அந்தக் கதையின் சொல்லல் முறையும், அது தரும் உணர்வும் புறவயமான சமூக விமர்சனத்தைச் சொல்லும் அவரது கதைகளில் வெளிப்படவில்லை. வாழும் காலத்தில் தனது மனைவி மூன்றாம் வகுப்பு படித்தவள் என்பதால் அவளை குறை வாக மதிப்பிட்ட கணவன் மனைவி மறைந்த பின்னர் அவளது சாதாரியத்தை அறிந்து வியந்து பார்த்துத் தனது அறியாமையை உணரும் தருணம் கதையின் அழகை உயர்த்திவிடுகின்றது.

அந்தக் கதையைப் போலவே “சதையும் சாம்பரும்” என்ற கதையும் சிறப்பாக குறிப்பிடத்தக்கது. மனைவி, தாய் எனும் இரு பாத்திரங்களை பெண்கள் என்பதால் ஏளனமாக கருத்தில் கொள்ளும் ஒரு குடும்பஸ்தர் மனைவியோடு கோபித்துக்கொண்டு வீட்டைவிட்டு வெளியேறி கீரிமலைக் கடற்கரையோரச் கடலையில் காணும் காட்சிகளால் “சுடலை ஞானம்” பெறுகின்றார். மனைவியிடம் மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டும் எனும் மனநிலை மாற்றத்துக்கு வந்து விடு கிறார். அந்த மனநிலையோடு வீடுதிரும்பும் அவர், வீட்டை அண்மிக்க அண்மிக்க எப்படி தன் பழைய மனநிலைக்கு படிப்படியாக மீள்கின்றார் என்பதையும், மனைவியும் தாயும் மன்னிப்புக் கேட்பதும் கெஞ்சுவதும் அவருக்குக் கொடுக்கும் மகிழ்ச்சியையும் திருப்தியையும் அந்தக் கதை சுடலை, வீடு எனும் இரு களங்களிடையே வைத்து உணர்வூட்டத்துடன் அழகாக வெளிப்படுத்து கின்றது.

“துப்பல்” எனும் கதை உடல் அசௌகரியம் காரணமான தற்செயலான உமிழ்தல் மனிதர்களிடத்தில் உள்ள முரண்களை அதிகரித்து அவர்களின் கோர முகங்களை எப்படி வெளிப்படுத்துகின்றது என்பதைச் சொல்லும் கதை. நல்ல மனிதர்கள் தங்கள் கௌர வத்தை பாதுகாத்துக்கொள்ள சமூகத்தில் ஓடுங்கிப் போகும்நிலையை அந்தக் கதை பேசுகின்றது. எள்ளும் ஏளனமும் ததும்ப அந்தக் கதை சொல்லப்படும் பாங்கு

நயமானது. பஞ்சாட்சரம் மாஸ்ரர் என்ற பாத்திரத்தின் பெருமைகள் எல்லாம் தகராறு செய்பவர்கள் முன்னே எப்படி ஓடுங்கிப்போகிறது என்பதை, “அவரது தொண்டை கரகரத்து நீர் ஊறியது. அதேவேளை அங்கே ஒரு வாங்கில் அன்னமுத்துவும் அவன் மகன் நாகராசனும் இருப்பதைக் கண்டார். அன்னமுத்துவைப் பார்த்த பார்வையோடு தொண்டை அரிப்பும் சேர்ந்து, அன்றைய அதிகாலை நினைவுகளைப் புகைப்படமாக அவர் மனக்கண் களுக்குக் கொண்டு வந்தன. தொண்டையில் ஊறிய நீர்ச் சளியை அப்படியே விழுங்கி விட்டார் பஞ்சாட்சரம் மாஸ்ரர்” என்று எள்ளலுடன் முடிக்கின்றார்.

“காப்பு” எனும் கதையின் மூலம் மனிதர்கள் தங்கள் பாசத்துக்கும் அதிக விருப்பத்துக்கும் உரியவர் களைத் தங்கள் இயலுமைக்கும் அப்பால் சென்று பொன்னாலும் பொருளாலும் மகிழ்விக்கின்றார்களே ஓழிய அதில் உண்மை எந்தளவுக்கு உள்ளது? என்று கேட்க விளைகின்றார் என்றே ஊக்கிக் முடிகின்றது. தன்னை வருத்தி வேலை செய்யும் தழுவில் முதலாளி யிடம் கடன்பெற்று மகளுக்கு காப்பு வாங்கிக் கொடுத்து மனைவியிடமும் நச்சரிப்புக் கேட்கும் ஒரு அன்புமிக்க தந்தை தன் மகனின் நோயின் தீவிரத்தை அறியாதவ னாக இருந்துவிட்டான் என்பதையும் உணர முடிகிறது. அத்துடன் கையில் போடப்பட்ட காப்புடன் சேர்த்தே புதைக்கப்பட்ட மகனின் உடலை, புதைத்த இடத்தி லிருந்து தோண்டியெடுத்து காப்பை எடுப்பதற்கான நிர்ப்பந்தத்துள் தள்ளப்படுகின்றான். பாசம் - பொருள்

முரண்பாட்டில் பொருள் வெற்றிபெறுவதே மனித வாழ்வின் அடிப்படை என்பதை கதை இலாவகமாகச் சொல்லிச் செல்கிறது.

ஒரு சம்பவத்தைக் கதையாகச் சொல்வதிலும் பார்க்க, மனிதர்களின் அகமுரண்பாடுகளையும், மனச் சிக்கல்களையும் வெளியே காட்சிப்படுத்திக் கதையாகக் கூறுவது ஒரு கடினமான எடுத்துரைப்பு முறை. அத்தகைய எடுத்துரைப்பு முறை ஒரு கதையில் சரிவர வாங்கப் பெற்றால் அந்தக் கதை மனதை விட்டு அகலாது. காலம் கடந்தும் நீண்டு நினைக்கப்படும். அகச்சித்திரங்களாக வந்துள்ள நந்தியவர்களின் மேற்குறிப்பிட்ட கதைகள் நீண்டகாலம் நிலைத்திருக்கக் கூடியவை என்பதுடன் எங்கு வாழும் மனிதர்களுக்கும் பொதுவானதொரு உணர்வுத் தொற்றை ஏற்படுத்தக் கூடியவை. இத்தகைய கதைகள் வெறுமனே சமூக முரண்பாடுகளை காண்பிப்பவை அல்ல. மனிதர்களின் உள்ளத்து எண்ணங்கள், வாழ்வியல் தத்துவங்கள், எண்ணங்களின் வீச்சுக்கள் என்பவற்றை பாத்திரங்களின் இயல்பாகச் சொல்பவை. இத்தகைய கதைகள் ஆசிரியனுக்குத் தரும் அடையாளம் தனித்துவமானது என்பதுடன் படைப்பாக்கத்தின் அழகையும் மேம்படுத்துகின்றது. சமூக விமர்சன நோக்குடன் கதைகளைப் படைக்கும் நந்தியவர்களின் படைப்பாக்க முழுமைபெற இத்தகைய கதைகள் காரணமாயின என்றே சொல்லத் தோன்றுகின்றது.

சமூக முரண்களைப் புறவயமாக நோக்குகின்ற கதைகள்:

இந்தத் தொகுப்பில் வந்துள்ள சிறுகதைகளில் ஏனைய கதைகள் யாவும் சமூக நிகழ்வுகள் மற்றும் சம்பவங்களின் புறப்பார்வைகளாக விரியும் கதைகளே. அந்தக் கதைகளில் சாதி ஏற்றத்தாழ்வு, வர்க்க வேறுபாடு என்பனவே பிரதான பொருளாக அமைந்துள்ளன. அத்தகைய நோக்கு நந்தியவர்களிடம் இருந்த முதன்மையான அம்சம் என்பதை “1970களில் நந்தியவர்கள் சமூகப் பார்வை ஆழம் பெறுவதையும் சமூக விமர்சன நோக்கு முனைப்படையத் தொடங்குவதையும் அவதானிக்க முடிகின்றது. சாதி ஏற்றத் தாழ்வுணர்வு, வர்க்க முரண்பாடுகள், தமிழின விடுதலை உணர்வு என்பனவும் சமுதாயத்திற் பொதுவான குறைபாடுகளான ஊழல்கள், சிறுமைகள் என்பனவும் இவரால் தனித்து நோக்கற்படலாயின” என்று கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியன் “நந்தியின் சிறுகதைகள்”(1994) தொகுப்புக்கு வழங்கிய திறனாய்விலிருந்தும் அறிந்து கொள்ளலாம். “கண்களுக்கு அப்பால்” எனும் இந்தத் தொகுப்பிலுள்ள “ஒரு பகலும் இரவும்”, “அசுரனின் தலைகள்”, “கண்களுக்கு அப்பால்”, “அடிவளவு அன்ன வன்னா” ஆகிய கதைகள் சாதி ஏற்றத்தாழ்வு தொடர் பானவை. “பச்சைப் பூக்கள்”, “ஷூக்ரன்”, “பார்த்தால் தெரியும்” ஆகியவை வர்க்கபேதம் சம்பந்தமானவை. “ஆண்களோடு” என்பது நாகரிக முன்னேற்றம் எனும் தோரணையில் பெண்களின் தடுமாற்றம் பற்றிய கதை யாகும். இவற்றில் “பார்த்தால் தெரியும்” என்பது வெறும் நாடகப் பாங்கான கதை. அதிக பிரச்சார நோக்குடன் வந்திருப்பது. “ஆண்களோடு” எனும் கதையும் அதன் பொருள் அடிப்படையில் சொல்லப்பட வேண்டியதுதான். எனினும், அதன் சொல்லும் முறை செயற்கைத் தன்மை

மிஞ்சியது. இந்த இரண்டு கதைகளையும் தவிர்த்து விட்டுப் பார்த்தால் ஆறு கதைகளும் நந்தியவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டு இயங்கிய கொள்கை நிலைப்பாட்டின் பிரதிபலிப்புக்களாகப் பார்க்கப்பட வேண்டியவை.

அந்தக் கொள்கை நிலைப்பாட்டை வெளிப் படுத்துவதற்காக அவர் தேர்வு செய்த பாத்திரங்கள் கோயில் அதிகாரம், தோட்ட அதிகாரம், வீட்டு ஏஜ மானிய அதிகாரம் என்பவற்றோடு சம்பந்தப்பட்டவை யாக அமைந்துள்ளன. அந்த அதிகாரங்களின் நுட்பமான பயிலும், அதில் ஏற்படும் சிதைவும், அந்தச் சிதைவுகளை எதிர்கொள்ள முடியாத நிலைவர்களும் அந்தக் கதைகளில் சிறப்பாக சொல்லப்படுகின்றன. நந்தி 1959இல் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்துடன் வலுவான தொடர்பை ஏற்படுத்திக்கொண்டவர். 1961இல் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் யாழ் கிளைக்குத் தலைவராக இருந்தவர். இலக்கியம் சமூக விடுதலைக்கு வழிகாட்டும் எனும் படைப்பாக்க அறத்தை வரித்துக் கொண்டவர். தான் வசித்த பிரதேசங்களில் குறிப்பாக மலையக நலிவுக்குட்பட்ட மலையக ஏழை களின் பிரச்சினைகளை அதிகம் படைப்பாக்கியவர். “மலைக் கொழுந்து” நாவல் அவரது சிந்தனை நலிவுற்ற மக்களின் பாற்பட்டது என்பதை காட்டுவது. இந்த தெளிந்த சமூக நோக்கு அவரது “ஊர் நம்புமா?”(1966), “தரிசனம்”(2002), “நந்தியின் கதைகள்”(1994), “நந்தியின் சிறந்த சிறுகதைகள்”(2005) ஆகிய தொகுதிகளில் விரிவிக்கப்படுகின்றன. இவை யாவற்றையும் ஒருங்கே படித்து உணர்ந்துகொள்ள முற்படும் ஒரு வருக்கு அவரது மருமகன் தே.தேவானந்த் தொகுத்து, புனைவகம் வெளியீடாக வந்த, அவரது 49 கதைகளின் முழுத்தொகுப்பான “நந்தியின் சிறுகதைகள்”(2014) பெருந்துணையாகும்.

சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகள் எவ்வாறெல்லாம் மிக நுணுக்கமாக கொண்டுசெல்லப்படுகின்றன? அதற்கு துணைபோகும் சமூக ஏற்பாடுகள் எவை? அவற்றைப் பேணிப் பாதுகாக்கும் அதிகார மையங்கள் எப்படி இயங்குகின்றன? அதிலிருந்து ஒருவன் விடுபடும் போதோ அல்லது அதற்கு எதிராக கேள்வி எழுப்பும் போதோ எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகள் என்ன? என்பவை தொடர்பில் ஆளமான சிந்தனையைத் தூண்டும் கதைகளை நந்தி நிறையவே எழுதி வந்துள்ளார். “கண்களுக்கு அப்பால்” எனும் இந்தத் தொகுதியில் வரும் கதைகளில் கோயிலில் கோவணத்துடன் சிவலிங்கத்துக்கு அபிசேகம் செய்யும் சமயத்துள் மறைந்த அதிகாரம் ஒன்று, விமான நிலையத்திலும் வீட்டிலும் இன்னொரு வடிவம் பெறுவதை தணிகாசலம் என்ற பாத்திரத்தின் மூலம் “ஒரு பகலும் இரவும்” காட்டுகின்றது. ஆலயப் பிரவேசத்தை அடியோடு வெறுத்த கோயில் முதலாளி, அரசியலில் தன் மகனை அதிகாரம் பெற வைப்பதற்காக, சிங்களத் தலைவருக்கு தன்னை சமத்துவம் பேணும் ஒருவராக காட்டிக்கொள்ள, அடிக்கடி மாற்றிக்கொள்ளும் அசுரன் தலையைப் போல தன்னை மாற்றிக்கொள்வதாக கந்தப்பிள்ளை என்ற பாத்திரத்தின் மூலம் “அசுரனின் தலைகள்” எனும் கதை இன்னொரு அதிகாரத்தைக் காண்பிக்கின்றது. கண்பார்வை இழந்துவிட்ட நிலை யிலும் சாதி அதிகாரத்தின் உச்சத்தில் நிற்கும் தந்தை

யின் போக்கை கண்டிக்க முனைந்தும் தோற்றுப் போகின்ற பிள்ளைகளின் காலத்தில் மாற்றங்கள் உள்வாங்கப்பட்டபோதும், குடும்பத்தில் தந்தையின் அதிகாரத்துடன் கலந்துவிட்ட சாதித் திமிரானது “தாழ்ந்தவனாக” மதிக்கப்பட்டவனின் இறப்பின் பின் தானமாக கொடுக்கப்பட்ட அவனது கண்வழியாக புதிய பார்வையை பெற்றபோதும் கூட மாறாதிருக்கும் வன்மத்தை வெளிப்படுத்தும் பாத்திரமான “ஐயர்” மூலம் “கண்களுக்கு அப்பால்” எனும் கதை வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது. வயது சென்றாலென்ன, வறுமை மிஞ்சிப் போனாலென்ன, தாரத்தை இழந்தவனுக்கு இரண்டாந் தாரமாக வாழ்க்கைப் பட்டாலென்ன சாதிப் பெருமை தான் முதன்மையானது என்று வாழ்த்தலைப்பட்ட மாற்றங்களை அங்கீகரிக்காத பிடிவாதம் கொண்ட “தங்கம்மா குஞ்சியாச்சி” மூலம் குடும்பத்தினுள் சாதி நிலவும் அதிகாரத்தையும், சிங்களச் சமூகத்தில் அத்தகைய மாற்றங்கள் உள்வாங்கப்படுவதையும் காட்டும் கதை “அடிவளவு அன்னவன்னா”. கால மாற்றத்தில் பாரம்பரியமான தொழில்கள் மாறும் போதும், வாழ்வின் வாய்ப்புக்களுக்காக வாழ்விடப் பெயர்வுகள் நிகழும்போதும் சந்ததிகளுக்கிடையே நிகழும் முரண்களையும் பார்வை வேறுபாடுகளையும் “வேலுச்சாமி” என்ற தோட்டத் தொழிலாளியின் உணர்வுகளை முன்னிறுத்திச் சொல்கிறது “பச்சைப் பூக்கள்”. சொந்த நாட்டில் சொந்த மக்களின் பிள்ளைகளை வேலையாட்களாக வைத்து துன்புறுத்தும் எஜமானிகளின் அதிகாரத்துக்கும் மத்திய கிழக்கில் எஜமானர்கள் தரும் அன்புக்கும் இடையிலான அங்கீகார வேறுபாடும், துன்பத்தை ஏற்படுத்திய சொந்தநாட்டின் எஜமானர்களின் பிள்ளைகள் பணிப்பெண்களாக மத்தியகிழக்கில் வாழ நேர்வதும் ராணி என்ற பாத்திரத்தை முன்னிறுத்தி “ஷாக்ரன்” எனும் கதையில் காட்டப்படுகின்றது. இந்தக் கதைகள் சமூக முறைமை, அந்த முறைமையினுள் அதிகாரத்

தின் நிலைபேறு, அதற்கான காரணங்கள், அதில் ஏற்படும் அசைவியக்கம், அந்த அசைவியக்கத்திலும் மாற்றமின்றி நிலைக்கும் எச்சங்கள் என்பவற்றை பல்வேறு சமூகப் பின்புலங்களில் வைத்துக் கூறுகின்றன. குறிப்பாக யாழ்ப்பாணம், மலையகம், கொழும்பு நகரம், மத்தியகிழக்கு போன்ற பல்வேறு பகுதிகளிலிருந்து நந்தியவர்களுக்குக் கிடைத்த அநுபவத்தின் தேட்டமாகவே இது கருதத்தக்கது. சமுதாயம் பற்றிய புறநிலைப் பார்வைகளான இந்தக் கதைகள் இலக்கியத்தின் வழியே சமூக மாற்றத்தைச் சாத்தியமாக்கலாம் எனும் அவரது உறுதிப்பாட்டின் வெளிப்பாடுகளாக அமைந்துள்ளன.

நந்தியின் தரிசன முழுமை:

ஒரு படைப்பாளியின் தரிசன முழுமை என்பது முற்றிலும் உண்மையான ஒன்றல்ல. ஏனெனில், முழுமை என்று நாம் நினைப்பதெல்லாம் பகுதிகளின் முழுமையாகவே அமைந்துபோய்விடுகின்றது. உலகின் விசாலமும் அநுபவங்களின் விசாலமும் அறிதலின் விசாலமும் மனிதர்களைப் பகுதிகளை முழுமையாக பார்ப்பவர்களாக மாற்றிவிடுகின்றது. இது படைப்பாளிகளின் பார்வையில் வேறுபட்டது. படைப்பாளிகளின் தரிசன முழுமை என்பது புறத்தில் நிகழ்வற்றுக்கான அகத்திலுள்ள காரணிகளையும் கண்டறியும் ஆற்றலின் வழிப்பட்டதாகும். நந்தியின் “கண்களுக்கு அப்பால்” நந்தியிடத்தில் உள்ள இந்த ஆற்றலுக்கான ஆதாரங்களைக் கொண்டவை. இந்தத் தொகுப்பிலுள்ள சில கதைகள் புறவய நிகழ்வுகளுக்கான அகவய விசாரணைகளைச் செய்கின்றன. இதனால் நந்தியிடத்தில் உள்ளமைந்த படைப்பாக்கப் பரிமாணம் விரிவுபெற்றுத் தெரிகின்றது. இதனைச் சரியாக விளங்கிக் கொள்வதாயின் நந்தியின் கதைகளின் முழுத்தொகுப்பான “நந்தியின் சிறுகதைகள்”(2014) குறித்து முழுமையானதொரு மதிப்பீட்டுக்குச் செல்லவேண்டும்.

“தங்கச்சியம்மா” சாதிய முரண்களின் கதை

ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் ஐம்பதுகள் முக்கியமான காலப்பகுதியில் 1956ல் ஆட்சியிலிருந்த எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.இ.பண்டார நாயக்காவின் அரசாங்கம் கலை இலக்கியம் மற்றும் கலாசாரம் பண்பாட்டுத் துறைகளில் மறுமலர்ச்சியைக் கொண்டு வர முயன்றது. கல்வியில் சுய மொழிக் கல்வியை அமுல்படுத்தியதுடன், கலாசார அமைச்சை உருவாக்கி, தேசிய மொழிகளின் இலக்கிய வளர்ச்சிக்காக “சாகித்திய மண்டலத்தையும் தாபித்து படைப்பாளிகளை ஊக்குவித்தது. இக் காலப்பகுதியே இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் உத்தேசத்துடன் செயலாற்றிய காலம்” இச்சங்கத்தின் உத்தியோக பூர்வமான ஏடான “புதுமை இலக்கியம்” (1956) வெளிவரத் தொடங்கியது. இச்சங்கத்தின் தலைமைக்குழு உறுப்பினராக பேராசிரியர் க.கைலாசபதி “தினகரன்” ஆசிரியரானார். அவர் ஈழத்து பிரதேச இலக்கியம், மண் வாசனை இலக்கியத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தார். மேற்தட்டு மக்களின் ரசனைக் குரியதாக இருந்த இலக்கியத்தை சாதாரண மக்களிடம் கொண்டு செல்ல உதவினார். இதனால், இவற்றுக்கு அழுத்தம் கொடுத்த படைப்புக்கள் வீச்சுடன் வெளிவரத் தொடங்கின. ஈழத்துப்படைப்பாளிகளின் படைப்புக்களுக்கு வரவேற்பும் பெருகியது.

இத் தகைய ஆரோக் கியமான தழுவில் பிரவேசித்தவர்தான் “நந்தி” என்கிற புனைபெயரில் பிரபலமான பேராசிரியர் டாக்டர் செ.சிவஞானசுந்தரம் சிறு கதை, நாவல், நாடகம், மருத்துவக் கட்டுரைகள், ஆன்மீகக் கட்டுரைகள் எனப் பலவற்றில் தடம்பதித்தவர்.

“மலைக்கொழுந்து” என்கிற தன் முதல் நாவல் மூலம் தமிழிலக்கியப் பரப்பில் மலையக மக்களின் வாழ்க்கை குறித்து எழுதிய நந்தி அவரது, இரண்டாவது நாவலாக “தங்கச்சியம்மா” என்ற நாவலைப் படைத்தார். இது 1977ல் வீரகேசரி பிரசுரமாக வந்தது. கதைக்கென தேர்ந்து கொண்ட கனமும், பேசுபொருளும், காலமும் அவரது ஏனையவற்றிலிருந்து வேறுபட்டது.

தங்கச்சியம்மா ஒரு மலையகத்துப் பெண். மருத்துவ தாதியாக முதல் நியமனம் பெற்று யாழ்ப்பாணத்தில் கோப்பாய் சுகாதாரப் பணிமனைக்கு வருகிறாள். தாழ்த்தப் பட்ட மக்கள் செறிந்து வாழும் பாசக்குளம் என்ற கிராமத்துக்கு “பணிமனையால் அனுப்பி வைக்கப்படுகிறாள். உயர் சாதியினர் எவரும் அங்கு பணிபுரிய விரும்புவதில்லை. தங்கச்சியம்மா எக்கிராமம், என்னசாதிமக்கள், எத்தகைய வாழ்க்கை என்பதை அலுவலக பியோன் கந்தையா மூலம் தெரிந்தும், அவை குறித்த ஆர்வமோ அக்கறையோ அற்றவளாக பாசக்குளம் செல்கிறாள். இவை குறித்த அதசையற்ற அப்பாவிப் பெண்ணாகவே படைக்கப்பட்டிருக்கிறாள். இருப்பிடம் தேடிய வேளை அவளுக்கு அக்கிராமத்து கிராம சேவையாளர் சண்முகமணியின் வீடு அடைக்கலமாகிறது.

சண்முகமணியின் குடும்பமும் அவளை அன்பாதாரத்துடன் அரவணைக்கின்றனர். அவ்வப்போது அவளுக்கு வேண்டிய வசதிகளையும் ஏற்படுத்திக் கொடுப்பதுடன், செல்வராணி அவளுக்கு ஒத்தாசையாக இருக்கிறாள். தங்கச்சியம்மாவின் சுகாதாரப்பணிக்கும் உதவுகிறாள். பாசக்குளக்கிராமம் சுகாதார சீர்கேடுகளால் மலிந்தது. அங்கு மலசலகூடமின்மை, தூயநீர்ன்மை, வசதியற்றகுடியிருப்புக்கள், தொற்றுநோய்கள் பரவுதல் பாரிய பிரச்சனைகளாக உள்ளன. அவை தங்கச்சியம்மாவின் முயற்சியினால் குடும்பக் கட்டுப்பாடு, போலியோ நோய் தடுப்பு, சுகப்பிரசவம், வாந்திபேதி தடுப்பு என்பவை பற்றி மக்களிடையே விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துகிறாள். வெளியுலகிலிருந்து எவ்வித எதிர்ப்பார்ப்புமின்றி நலிந்த மக்களுக்குப் பணி செய்யும் ஆளுமைப் பெண்ணாக தங்கச்சியம்மா நாவலில் படைக்கப்பட்டுள்ளாள் என்பது கவனிப்புக்குரியது. சுகாதாரப் பணிமனையிலும் டாக்டர் காசிநாதன் (மலையகத்தவர்) கிளாக்கர் கரீம், பி.எச்.ஐ மைக்கல், சமமருத்தவத்தாதி ஜோசப் அம்மா, ஆகியோர் அவளுக்கு அனுசரணையாக இருக்கின்றனர். இக்கிராமத்தில் அவள் பெறுகின்ற அனுபவங்கள், நுண்ணிய உணர்வுகள், அவதானிப்புக்களை இந்நாவல் யதார்த்தமாகச் சித்தரிக்கிறது.

இந்நாவலின் சிறப்பு கதை பல தினசரிகளிலும் வோரோடி நிற்கிறது. நாவலில் உபகதைகளாக, பாசக்குள மக்களின் கதை, சுகாதாரப்பிரச்சனைகளின் கதை, எனப்பரந்து கிளை பரப்பி நகர்கிறது. அதற்கு வலுச்சேர்க்கும் வகையில் அவ்வாழ்க்கையின் தத்ரூபமான பாத்திரங்களால் கதை நிரம்பியுள்ளது. அவை நலிந்த மக்களது துன்பதுயரங்களை பரிமாறிக் கொள்கின்றன. நாவலில் இடம்பெறுகின்ற காட்சிச் சித்தரிப்புக்களில் ஒவ்வொரு கதாபாத்திரங்களும் அவரவருக்குரிய இயல்பில் படைக்கப்பட்டுள்ளார்கள். குணவியல்புகள் அவர்களது குறிப்பிட்ட செயல்கள் மூலம் உணர்த்தப்படுகிறது. அத்துடன் அலங்காரமில்லாத எளிய மொழி நடையில் நுட்பமாக சித்தரிக்கப்படுகிறது. பிரதான கதாபாத்திரமான தங்கச்சியம்மா தன் கதையை கூறுவது போலான உத்தி நாவலில் பயிலப்படுகிறது. இதனூடாக படைப்பாளி தனது கருத்துக்களையும், உணர்வுகளையும் சொல்ல வருகின்றனார்.

கதை முழுவதும் தங்கச்சியம்மாவை முன்மாதிரியான மருத்துவத்தாதியாக சித்தரித்துள்ள கதாசிரியர் சாதியில் ஓடுக்கப்பட்டவர்களில் ஒருத்தியாக அவளை உணர வைத்துள்ளார். யாழ்ப்பாணத்து சாதிய சமூகத்தை அறிந்தவளாய்

பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் மீது பரிவுகாட்டி நம்பிக்கையூட்டுகிறான். இவை நாவலில் காட்சிகளாய் விரிகிறது. அவளது வினைத்திறன்மிக்க சேவை பாசக்குள மக்களை விழிப்படையச் செய்கிறது. அதன் விளைவாக, செல்வராணி, தூரியகலா பிரமிளா போன்ற இளவயதினர் சமூக அக்கறை சேவை மனம் உள்ளவர்களாக மாறுகின்றனர். தங்களது சமூகத்தின் இருப்பு பற்றியும் உணர்த்தலைப் படுகின்றனர். ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் சாதியின் பேரில் புறக்கணிக்கப்படுவது குறித்து தார்மீகக் கோபத்தை வெளிப்படுத்தவும் முயல்கின்றனர்.

நாவலில் 17வது அத்தியாயம் டபிசக்குளக்கிராமத்தில் வாந்திபேதிநோய் பரவி பலரும் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். ஏழுபேரின் உயிர்கள் காவு கொள்ளப்படுகிறது. தூரியகலா, கண்மணி, சுந்தரம், இலட்சுமிக்கிழவி எனப்படுவர் இறந்து விட நேர்கிறது. இந்நோயைக் கட்டுப்படுத்துவதில் தங்கச்சிம்மா முழுதாகச் செயற்படுகிறாள். கூடவே, டாக்டர் காசிநாதர், பிரமிளா, உலக சுகாதார நிறுவனத்தின் தொண்டர் கொளாற்றோ (நீக்கிரோ) ஆகியோரின் செயலணி அர்ப்பணிப்புடன் செயற்பட்டு நான்கு கிழமைக்குள் கட்டுப்படுத்துகின்றனர். இவ் அணியில் இடம் பெற்ற மலேரியா பரிசோதகர் சித்திவிநாயகம் சாதித்தடிப்பினால் தனது கடமையை ஆற்றாமறுக்கிறார். வீடு வீடாக செல்ல விரும்பவில்லை. நிலைமையைப் புரிந்து கொண்ட டாக்டர் கொளாற்றோ டாக்டர் காசிநாதரிடம் விசனப்பட்டுக் கொண்டு சம்பாசனையில் தான் அனுபவித்த நிற்பேதத்தைவிட சாதிபேதம் கொடியது என்கிறார். தூரியகலாவின் பிரிவுத்துயரினால் பாலசிங்கம் மனதளவில் பாதிக்கப்படுகிறான்.

நாவலில் சாதியப் பெரிமதிக்கவர்களாக பயோன் கந்தையா, சித்திவிநாயகம், தெய்வானைக்கிழவி என சிலர் வருகிறார்கள். யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தின் அகமுரண்களை ஒருசேர நாவலில் பார்க்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. அகமுரண்களை அப்படியே ஒப்புவிக்கிறார் நாவலாசிரியர். கதையில் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் (சாதியால்) எவ்வித எதிர்வினையும் ஆற்றாது ஏற்ற இறக்கங்களுடன் இயைந்த வாழ்வை ஏற்றுவாழ்நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டுள்ளனர்.

இந்நாவலில் வரும் மனிதர்களை மதித்து அவர்களிடமுள்ள நல்ல பண்புகளை பலவாறு வெளிப்படுத்தியுள்ளார் என்பது ஏற்கத்தக்கதே. நந்தியிடமுள்ள அந்த மனிதாபிமானமே கதை முழுவதும் இழையோடுகிறது. இதற்கு சாட்சியமாக சாதிய அநீதிகளை தர்மநியாங்களுடன் சாடுவதையும் தரிசிக்க முடிகிறது. தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் மீது காட்டுகின்ற அனுதாபம் கூட அவரது சிந்தனை வழிப்பட்டதே ஆகும்.

நாவலின் இன்னொரு அம்சம் காதல் பற்றியது. சங்ககால இலக்கியத்திலிருந்து இன்றைய நவீன கால இலக்கியம் வரை காதல் பற்றிய எழுத்தாசிரியர்கள் அரிது. காதலுக்கான முக்கிய இடத்தினை இலக்கியம் வழங்கி வந்துள்ளது. கதையில் தங்கச்சியம்மா வேலுசாமி, செல்வராணி சேனாதி, தூரியகலா பாலசிங்கம் ஆகியோரின் காதல் சம்பவங்கள் நாவலுக்கு அழகு சேர்க்கிறது.

நாவலின் நிறைவில், தங்கச்சியம்மாவின் மீது ஒரு தலைக் காதலை மனதுக்குள் வளர்த்த சண்முகமணி அதனை தயக்கத்துடன் வெளிப்படுத்துகிறான். அவள் அதனை மறுத்து தனது மைச்சான் வேலுசாமியை உயிருக்குயிராக விரும்புவதாகக் கூறுகிறாள். கதையில் சுகாரியமாக சண்முகமணியின் தங்கை செல்வராணிக்கும், தங்கச்சியம்மாவின் அண்ணன் சேனாதிராஜாவுக்கும் திருமணம் நிறைவேறுகிறது. அதுவும் காதல் திருமணம் தான். தங்கச்சியம்மா தனது அரசபணியையும், வரப்பிரசாதங்களை

யும் உதறிவிட்டு, அடுத்த நொடியில் தனது எதிர்கால வாழ்வை மைத்துனன் வேலுசாமியுடன் தொடரத் தயாராகி கொத்மலைக்கு (மலையகம்) திரும்பிப்போகிறாள் என கதை நிறைவுறுகிறது.

இந்நாவலில் மனதை நெருடிய சில விடயங்களும் உள. அவை இன்னும் விரிந்த தளத்தில் வைத்து விவாதிக்க இடமளிப்பவையாக உள்ளன.

பாசக்குள மக்கள் சாதியின் பேரில் உரிமை மறுக்கப்பட்டவர்களாக படைக்கப்பட்டுள்ளனர். பாடசாலைக் கல்வி மறுப்பு, வழிபாட்டு மறுப்பு, வினையாட்டு மறுப்பு, காணி மறுப்பு, சுகாதார மருத்துவ மறுப்பு, தூயநீர் மறுப்பு எனப் பல உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றுக்கெதிராகப் போராட சிறுபான்மை தமிழர் முன்னேற்றச் சங்கத்தினை நிறுவி அமைப்பு ரீதியாகப் போராட முனைகின்றனர். அந்த முயற்சி நாவலில் நீர்த்துப்போக வைக்கப்படுகிறது. அதுவும் நாவலில் துடிப்பும் போர்க்குணமுமிக்க இளைஞனாக சித்திரிக்கப்பட்ட பாலசிங்கத்தின் வாயிலிருந்து கீழ் வரும் கூற்று வருவது அபத்தமாக உள்ளது.

“நமது நாட்டில் எண்ணிக்கையில் தமிழரனைவரும் சிறுபான்மை இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். இது புள்ளி விபரவியல் உண்மை. ஆனால் தமிழரிடையே உள்ள உளுத்துப் போன சிலகோட்பாடுகளால் மேலும் பலர் அடக்கப்படுவதும், தாழ்த்தப்படுவதும், பழிக்கப்படுவதும் உலகமறிந்த ஒன்று. ஆகையால் நாமே சாதி என்ற சலசலப்புக்கு அர்த்தம், அந்தல்து கொடுத்து மேலும் அதனை நீடிக்க வேண்டாம்.”

இக்கூற்று ஒடுக்கப்பட்ட இளைஞனிடமிருந்து வர நியாயமில்லை. சாதியமுரணுக்குள் சமரசம் காணும் ஆசிரியரின் எத்தனிப்பையே இது காட்டுகிறது. தமிழர் வாழ்வில் சாதியத்தின் இருப்பை நியாயப்படுத்துவதாகப் பார்க்க முடிகிறது. இவ்வகையில் அடையாள பூர்வமான எதிர்ப்பைக்கூட காட்ட இயலாத மக்களாகவே பாசக்குள மக்கள் படைக்கப்பட்டுள்ளனர். சாதிய சமூகம் ஏற்றுக்கொண்ட தர்மங்கள், சம்பிரதாயங்களுக்கு வளைந்துபோக நிர்ப்பந்திப்பதாகவே இக்கூற்று அமைந்து விடுகிறது.

இன்னொன்று, பாசக்குள மக்களுக்காக சுகாதாரப் பணியாற்றுவதற்கு வேற்று இனமதத்தினரையே தேர்ந்து படைத்துள்ளார். இதனைச் சான்றுபடுத்த அததியாயம் 15இல் ஒரு சம்பாசனை வருகிறது.

டாக்டர் காசிநாதனும், ஜோசப் அம்மாவும் யாழ்ப்பாணத்துச் சாதிச் கோளாறைப் பற்றித்தான் பேசிக் கொண்டு வந்தனர். அப்போது டாக்டர் சொன்னார்.

“மிஸஸ் ஜோசப், யாழ்ப்பாணத்துச் சாதிபேதம் பேசும் சாத்தான்களுக்கு பாசக்குள மக்கள் மட்டுமல்ல குறைந்த சாதி. நீங்கள், நான், எங்களுடைய மிடவைவ் எல்லோரும் குறைந்த சாதியினர் தான். நீங்கள் வேதக்காரி, தங்கச்சியம்மா வடக்கத்தையான், நான் சீவியான், எங்களுடைய சுகாதார அத்தியட்சகர்கைக்குளன்...”

சிரித்தபடியே ஜோசப் அம்மா சொன்னார், “மிஸ்டர் கறீம் சோனகன்...”

இச்சுகாதார பணிக்குழுவில் உயர் சாதியினர் ஒருவர்கூட இடம்பெறாதது கேள்விக்குரியது.

நிறைவாக, இந்நாவலின் உள்ளார்த்தம் பற்றிப் பார்க்கையில், இணக்கம் காணமுடியாத சாதிப்பகைமைக்குள்ளிருந்த, பாசக்குள மக்களை விடுவிப்பதற்கு அவர்கள் மீது கருணை காட்டுங்கள் எனச் கோருவதுடன், நாகரிக தமிழ்ச் சமூகத்தில் சாதியால் புறக்கணிக்கப்பட்ட மக்களை உன்சகமனிதனாக எவ்வாறு நடாத்தப் போகின்றாய் என்கிற அறச் சீற்றத்தினை மிதமான குரலில் வெளிப்படுத்துகிறது.

நந்தியின் மலைக்கொழுந்து ஒரு கல் அரண்மனை ஆதல்

■ ஈழக்கவி

நான் பிறந்த ஆண்டு (1964) பிரசுரிக்கப்பட்ட நாவலே “மலைக் கொழுந்து”. இது நந்தி (பேராசிரியர் செ.சிவஞானசுந்தரம் 1928-2005) இன் முதல் நாவல். அறுபதுகளின் தொடக்கத்தில் (1961) எழுதப்பட்ட இப்புனைவு 1963 இல் “தினகரன் வாரமஞ்சரி”யில் வெளிவந்தது. 1964 இல் நூல் வடிவம் பெற்ற இந் நாவலுக்கு அவ்வாண்டுக்குரிய இலங்கை சாகித்திய மண்டலப் பரிசு கிடைத்துள்ளது. இப்பிரதி தமிழ்நாட்டில் மீளபிரசுரமாகியுள்ளது. அறுபது வருடத்திற்கு முன்னர் வெளிவந்த இந்தப் புனைவு மலையக தேயிலைத் தோட்டத்தை அதாவது மலைக் கொழுந்தை பகைப்புலமாகக் கொண்டது. 1950 களின் பிற்பகுதிக்குரிய மலையகத்தினையே இப்பிரதி பிரதிபலிக்கின்றது. மலையகத் தொழிலாளர் வரலாற்றின் குறிப்பிட்ட ஒரு காலகட்டத்தை தத் துருபமாக சித்திரிக்க இப்புனைவு முயன்றுள்ளது. யாழ்ப்பாணத்து வைத்தியர் மலையக தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்வியலை மிக நுணுக்கமாக அவதானித்து, ஆழ்ந்த ஈடுபாட்டுடன் எழுதிய புனைவே, 246 பக்கங்களில் பரிணமித்துள்ளது. “ஈழத்தின் நவீன தமிழிலக்கியத் துறையில் அடியெடுத்து வைத்துக் குறிப்பிடத் தக்க படைப்புக்களைத் தந்த முதலாவது மருத்துவ அறிவியலாளர் என்ற வகையிலும் மலையகப் பிரதேசத்தினைத் தமிழ் நாவலுக்கு களமாக்கிய முதல்வர் என்ற வகையிலும் நந்திக்கு ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில்

நிரந்தர இடம் உண்டு” என்பது கலாநிதி நா.சுப்பிரமணியனின் திறனாய்வுப் பார்வையாகும். “ஈழத்துத் தமிழ் நாவலின் வளர்ச்சியில் “மலைக்கொழுந்து” முக்கியமான ஓர் இடத்தைப் பெறுவதாகும்” என்று பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி குறிப்பிடுகிறார்.

சிறுகதை ஒரு “கல்” என்றும், புனைகதை “அரண்மனை” என்றும் ஒரு வகைப் படுத்தப்படுகின்றது. புனைகதைக்கும், சிறுகதைக்குமான வேற்றுமையை மிகத் துல்லியமாக சுந்தர ராமசாமி தெளிவுபடுத்தி

யிருக்கிறார். “புனைகதையை ஒரு அரண்மனையோடு ஒப்பிடலாம். ஒரு அரண்மனை முழுமையானது. தேவையான காரியங்கள் அனைத்தும் செய்து முடிக்கப்பட்ட நிலையில் அது இருக்கிறது. முகப்பை வைத்து அதன் உள்தோற்றத்தை மதிக்க முடியாது. முழுமையாக அறிய வேண்டுமானால் உள்ளே அழைத்து பகுதி பகுதியாக பார்த்துக் கொண்டு போகவேண்டும். ஆனால் அப்படிப் பார்த்துக் கொண்டு போவதில் ஏதும் சிக்கல் இல்லை. நிறைய சுவாரஸ்யம் உள்ளது. கடைசிவரையிலும் பார்த்துக்கொண்டு போகலாம். எனினும் ஒன்றிரண்டு முறை பார்த்துவிட்டோம் என்றால் மீண்டும் மற்றொரு முறை பார்க்க வேண்டிய அவசியத்தை அது ஏற்படுத்துவது இல்லை. முற்றாகப் பார்த்துத் தெரிந்து கொண்டு விட்டதான திருப்தி நமக்கு ஏற்படுகிறது. சிறுகதையோ ஒரு கல். அது மனத் தடாகத்தை நோக்கி வீசப்படுகிறது. சாய்ந்தோடிச் சென்று அது ஒரு அலையை எழுப்புகிறது. அந்த அலை மற்றொரு அலையை எழுப்புகிறது. அலையின் தொடர்கள் எழுகின்றன. அலை வளையங்கள் விகசிப்புக் கொள்கின்றன. மனத் தடாகத்தில் அது பல விகாசத்துக்கு ஏற்ப இந்தத் தொடர் அலைகளும் அதிக விகாசம் கொள்கின்றன. இங்கு ஒரு முடிவு என்று எதுவும் இல்லை. நமக்குத் சாவகாசம் இருப்பின் சிறுகதை என்ற கல்லை நம் மனத் தடாகத்தில் வீசி அப்போது எழும் புதிய அலைகளைப் பார்த்துக் கொள்ளலாம்” (மல்லிகை 194 ஜனவரி 1986:11).

1959ஆம் ஆண்டு நந்தி எழுதிய “குறுக்கு வழி” என்ற “சிறுகல்லை” (சிறுகதையே) அவரது “மலைக் கொழுந்து” என்ற அரண்மனைக்கு (நாவலுக்கு) மூலமாகியுள்ளது. இதுபற்றி நாவலின் முன்னுரையில் நந்தி பின்வருமாறு முன்மொழிந்திருக்கிறார்:

1959ஆம் ஆண்டில் நான் “குறுக்கு வழி” என்ற ஒரு சிறு கதையை எழுதினேன். டிக்கோயாவின் தேயிலைத் தோட்டம் ஒன்றில் மிக அழகான ஒரு பெண்ணைப் பார்த்த பின்பும் அந்தத் தோட்டத்தின் தொழிலாளர் சங்கத் தலைவனான ஓர் அறிவுமிக்க வாலிபனுடன் அரைமணி நேரம் உரையாடிய பின்பும் அழகு, அறிவு இவற்றைப் பசுமையான இளமையின் பின்னணியில் நான் காதலிக்க வைத்த முயற்சிதான் அந்தக் கதை.

நாவலப்பிட்டி ஆத்மஜோதி இல்லத்தில் அன்பு மணி, திரு. நா. முத்தையா அவர்களுக்குக் “குறுக்கு வழி”யைப் படித்துக் காட்டினேன். “இந்தக் கதையில் புனிதமான காதல் இருக்கிறது இதை நீங்கள் ஒரு நாவலாக எழுதினால் நன்றாக இருக்கும்” என்ற ஆலோசனையைத் தெரிவித்தார் அன்புமணி. நாவல் என்ற சொல்லுடன் என்னைப் பிணைத்த அன்பு அவருடையதுதான். இரண்டு வருடங்களாக பல தேயிலைத் தோட்டங்களுக்குப் போய் வந்தேன். “குறுக்கு வழி” என் மனத்தில் நெடுவழியாகிக் கொண்டே வந்தது. அந்தப்பாதையின் ஓரத்தில் பல அழகான பெண்களும் அறிவுள்ள ஆண்களும் நிற்காமல் இல்லை... 1961இல் “குறுக்கு வழி” வளர்ந்து “மலைக் கொழுந்து” ஆனது. இந்த இடைக்கால அனுபவத்தின் பின் என் புனை கதையில் காமம், குரோதம், கல்வியின்மை, ஒற்றுமைக்குறைவு, முதலாளித்துவம் இவற்றினால் காதல் பாதிக்கப்பட்டிருந்தால் அல்லது பின்னணிக்கு ஒதுக்கப் பட்டிருந்தால் அது எனது குற்றமல்ல. இந்த நாவலைப் படிப்பதன் மூலமே எனது மனப் போராட்டத்தையும் சிந்தனையையும் நீங்கள் தெரிந்து கொள்ள முடியும்.

சிறுகதை என்ற கல் மனத்தடாகத்தில் வீசப்பட்டால் அது தொடர்ச்சியாக அலைகளை உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கும். ஆனால் அரண்மனை என்ற புனை கதை முழுமையானது. சிறுகதை என்ற கல்லால் நாவல் என்ற அரண்மனையை நந்தி ஆக்கியிருக்கிறார். இது சாத்தியமா? சாத்தியமாகியிருக்கிறது. ஆனால், பிரச்சினைகளின் புறத்தோற்றத்தினை வெளிப்படுத்தும் சிறுகதைக்குரிய பார்வையே நாவலாகியுள்ளது. நா.சுப்பிரமணியத்தின் கருத்தொன்று இவ்விடத்தில் கவனிக்கத்தக்கது. “மலையகத் தொழிலாளரது வாழ்க்கையை அனுதாபத்துடன் நோக்கும் யாழ்ப்பாணப் பிரதேச நடுத்தர வர்க்கத்தவர் ஒருவரது கண்ணோட்டத்தில் அமையும் இந்த நாவல் அச்சமுகத்தின் பிரச்சினைகளுக்கு அடிப்படையான வர்க்க முரண்பாடுகளை இனங்காட்ட முற்படவில்லை என்பது ஈண்டு சுட்டிக் காட்டத்தக்கது. சிறுகதைகளைப் போல நாவலிலும் பிரச்சினைகளின் புறத்தோற்றத்தை நோக்கும் நிலையிலேயே அன்றைய நந்தியின் படைப்பார்வம் காணப்பட்டது என்பதனை இது உறுதி செய்கிறது.” இந்த நாவலின் சமூகப்பார்வை ஆழமானது யாதார்த்த இழைகளால் வேயப்பட்ட நடப்பியலே நாவலாகியுள்ளது.

மலையப்பன்
முத்துவீராயி
வள்ளி
காத்தான்
ரங்கசாமி
டிஸ்பென்ஸர் பதி
மகாராஜன்

முதலானவர்களைச் சுற்றி நகரும் ஒரு தேயிலைத் தோட்ட வாழ்க்கைப் புனைவே “மலைக்கொழுந்து” ஆகும். நாவலின் நாயகனான மலையப்பன் தொழிலாளியாக வெளிப்பட்டு, தொழிற்சங்கத் தலைவனாக பரிமாணமடைந்து, முழுநேர தொழிற்சங்கவாதியாக இருப்பவன். அவன் முத்துவீராயி என்ற தன்னுறவுப் பெண்ணை காதலிக்கிறான். அந்த காதலுக்கு தோட்டத்தில் உருவான இன்னுமொரு தொழிற்சங்கம் தடையாகிறது. தோட்டத்தில் மருத்துவப் பணியாற்றுகின்ற டிஸ்பென்ஸர் பதி என்பவன் தீய நோக்குடன் முத்துவீராயியின் தந்தைக்கும் மலையப்பனுக்கும் பகை மூட்டுகிறான். தோட்டத்தின் சின்னத்துரை ஆகிய மகாராஜன் முத்துவீராயியை அடையத் திட்டம் தீட்டுகிறான். மலையப்பனை வீழ்த்துவதற்குத் திட்டமிடப்பட்ட கலகத்தில் அவனது தங்கை போன்ற வள்ளி பலியாகிறாள். மகாராஜனை மண முடிக்க மறுத்த முத்துவீராயி மலையிலிருந்து வீழ்ந்து உயிர்துறக்கிறாள். இதுவே இப்புனைவின் மைய உரிப்பொருளாகும். தோட்ட தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கை முறை பற்றிய விவரணங்களையே இவ்வுரிப்பொருள் பிரதிமை செய்கின்றது.

நந்தியின் “குறுக்கு வழி” என்ற சிறுகதையில் காதலே குறும்படயாகியுள்ளது. இந்த குறும்படத்தையே “மலைக்கொழுந்து” என விரிவுபடுத்தி திரை ஓவிய மாக்கியுள்ளார். நந்தியின் “கெமரா” மொழி அழகு காதலை அற்புதமாக படம்பிடித்துள்ளது. எடுத்துக் காட்டாக ஒரு காட்சி,

“முத்துவீராயியின் இதயம், மார்புக் கூட்டுக்குள் களிப்பினால் ஆடி விட்டுப் பழையபடி நிதானமாக

அடிக்கத் தொடங்கச் சில நிமிடங்கள் எடுத்தன. அதற்கிடையில் மலையப்பன் அவள் செடிக்கு அருகில் வந்துவிட்டான். இதயத்தின் ஒழுங்கில்லாத் துள்ளலால் திணறிய அவள் மூச்சு, மார்க்பை இப்போதும் மேலும் கீழும் அழுத்தமாக எழுந்து தாழ்ச் செய்தது. வீராயியின் பூரிப்பான உடலுக்கு அது மிகமிக அழகாக இருந்தது. மலையப்பன் அந்த அழகைச் சிறிது நேரம் இரசித்துக் கொண்டே நின்றான். அவன் உடலின் இன்ப நரம்புகள் ஒவ்வொன்றும் சீண்டப்பட்டன. ஆனாலும், “மச்சான் கல்யாணம் ஆகுமட்டும் நீங்க என்னைத் தொட நெனைக்காதேங்க” என்று அவள் அவ்வப்போது சொல்வதுதான் மலையப்பனின் ஞாபகத்திற்கு வந்து அவன் உணர்ச்சிகளைத் தடை செய்தது.

வீராயியின் கொழுந்து பறிக்கும் இயந்திர விரல்கள் மலையப்பனின் கழுத்தில் சுற்றியிருந்த நீல நிற மப்ளரை இலேசாகச் சரிப்படுத்தும் அன்பு வேலையைச் செய்கின்றன. மப்ளரின் முடிச்சுக்களைக் கொய்து, மலையப்பனின் சேட்டிற்கும் அவன் அதன் மேல் அணிந்திருந்த ஒரு பழைய கறுப்புக் கோட்டிற்கும் இடையில் செலுத்துகிறான்... (பக்.18).

இத்தன்மையில் வளரும் காதல் நிறைவேறுவதற்குச் சூழல் எவ்வாறு தடையாகிறது என்பதைக் காட்டும் வகையில் மலையக வாழ்க்கைச் சூழல், தொழிற்சங்கப் போட்டிநிலை. தனிமனித முரண்பாடுகள் என்பன புனைவாக விரிகின்றன. மலையகத்தில் தொழிற்சங்கம் உருவாகி வளர்ந்த நிலையினை கோகிலம் சுப்பையாவின் “தூரத்துப் பச்சை” (1973) நாவல் சித்திரிக்கிறது. காலப்போக்கில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட தொழிற்சங்கங்கள் தோன்றி மலையகத் தொழிலாளர் மத்தியில் பிரிவினைகளும் மோதல்களும் வளரத் தொடங்கிய நிலைமையினை இப்பிரதி உணர்வுப் பிரக்ஞையோடு பிரதிபலிக்கின்றது. மலையகத் தோட்டங்கள் அனைத்திற்கும் ஒரு தொழிற்சங்கம் என்ற நிலைமை மாற்றமடைந்து, தோட்டங்கள் தோறும் சங்கங்கள் தோன்றி, குடும்பங்கள் மத்தியிலும் பிளவுகள், பகைமைகள், முரண்பாடுகள், மோதல்கள் தீவிரமடைந்தன. சுயநல தோட்ட அதிகாரிகள் இதற்கு உரமிட்டு வளர்த்தனர். நாவலப்பிட்டி டிக்கோயா மாணிக்கமலைத் தோட்டத்தினை பகைப்புலமாகக் கொண்டு இந்நிகழ்வுகளை நாவலில் நந்தி விபரித்திருக்கிறார். மாணிக்க மலைத்தோட்டத்தில் ஒரு தாய்ச்சங்கமே இருந்தது. நாவலின் நாயகன் மலையப்பன் இச்சங்கத்தை ஆதரித்து தலைமைத் தாங்கி நடாத்துகின்றான். அவனது மாமன் ரங்கசாமி நாசகாரக் கும்பல்களின் சதித்திட்டத்திற்கு பலியாகி, மதுவிற்கு அடிமையாகி புதிதாக உருவாகிய குட்டிச்சங்கத்தை ஆதரிக்கின்றான். இது மலையப்பனுக்கும் ரங்கசாமிக்கும் இடையில் விரிசலை தோற்றுவிக்கிறது. டிஸ்பென்சர் பதி, சின்னத்துரை முதலானவர்கள் இந்த பகைமைக்கு கால்கோளாகின்றனர். நாசகாரக் கும்பலான பெரியதுரை, சின்னத்துரை, கண்டக்டர் முதலியோரதும் அவர்களது அடிவருடிகளும் உருவாக்கிய குட்டிச்சங்கம் அத்தோட்டத் தொழிலாளர்களது ஒற்றுமையையும் ஜீவனோபாயத்தையும் சீர்குலைத்து பகைமைகளையும் மோதல்களையும் உருவாக்கும் நிலைமைகளையே இப்புனைவு

துல்லியமாக எடுத்தியம்பியுள்ளது. மலையப்பன் தாய்சங்கத்தை எவ்வாறு வழி நடாத்தி செயற்படுகின்றான் என்பதையும் கதைசொல்லி விலாவாரியாக விளக்கியுள்ளார். சங்கங்கள் பற்றிய சங்கதிகளை நாவல் பல கோணங்களில் வெளிக்கொணர்ந்திருக்கின்றது. மலையப்பனுக்கும் வீராயிக்குமிடையில் இப்படியொரு உரையாடல் இடம்பெறுகின்றது:

“வீராயி! மாமாவை யாரோ வேணுமென்னு கெடுக்கிறாங்க. திட்டம்போட்டு அவருக்குக் குடிக்கப் பழக்கியிருக்காங்க.” என்றான் மலையப்பன்.

வீராயியினால் பேச முடியவில்லை. அவனுடைய முகத்தையும், மப்ளரையும், கோட்டையும் பார்த்துக் கொண்டே நின்றான்.

“மாமாவுக்குக் குடிக்கக் குடுக்கிறவங்களைக் கண்டு பிடிச்ச நல்ல பாடம் படிப்பிக்காமல் விடுவதில்லை.” என்று உறுதியுடன் கூறினான் மலையப்பன்.

மலையப்பனின் கோட்டுப் பையிலிருந்த நீண்ட கடித உறைகளை எடுத்துப் பார்க்கிறான் வீராயி. அவளுக்கு வாசிக்கத் தெரியாது.

“மச்சான்! இது உங்க சங்கத்துக் கடிதம் தானே?”

“ஆமா”

“கண்டியிலிருந்து வந்ததோ?”

“இல்லை. கொழும்பிலிருந்து போட்டிருக்கிறாங்க”

“ஓ! உங்க சங்கத்தின் பெரியதலைவர் அனுப்பியிருக்கிறாரோ?”

“மலையப்பன் சிரித்தான் வீராயி அவனைச் “சின்னத் தலைவன்” என்று சிலவேளைகளில் அழைப்பது அவன் ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

“ஏன் சிரிக்கிறீங்க?” வெடுக்கென்று கேட்டாள் அவள்.

மலையப்பன் அவள் கண்களைப் பார்த்தான்.

“புள்ளே, நீ ஏன் மறுபடியும் அழு ஆரம்பிச்சிட்டே?” என்று கேட்டான்.

அவள் மலையப்பனின் கைகள் இரண்டையும் தனது கைகளில் ஏந்தினாள். தனது குளிர்ந்த முகத்தை அதில் சிறிது நேரம் புதைத்து விட்டுக் கெஞ்சிக் கேட்டாள்:

“மச்சான், நம்ம கலியாணம் முடியும் வரையாவது நீங்க இந்தச் சங்கத்து வேலைகளைக் கைவிடமாட்டீங்களா?”

“வீராயி! எனக்கு நீ ஒரு கண்ணானா, நம்ம சங்கம் அடுத்த கண்ணு. அதை மாத்திரம் எந்தக் காலமும் நீ மறந்திடக் கூடாது.”

“நீங்க, எங்கப்பாவின் சங்கத்துக்கு எதிராக வேலைகள் செய்கிறீங்க என்று சொல்லுறாங்க. நெசந்தானா மச்சான்?” (24,25,26)

நந்தி மலையப்பனை சர்வல்லமை பொருந்திய ஒரு சினிமாப்பட நாயகன் போல படைத்திருக்கிறார். கொஞ்சம் மிகையாக இருந்தாலும் யதார்த்தம் மேவிய பாத்திரமாகவே பல இடங்களில் மலையப்பன் பவனி வருகின்றான். மலையகத்தில் வாழ்ந்த காலத்தில் தன்னுடைய உணர்வுக்குள் உந்திய சங்கதிகளை அல்லது பிரவாகத்தை தன்னுடையதாக்கி மலையப்பன் மூலமாக வெளிப்படுத்த நந்தி முயன்றுள்ளார். மலையப்பன் ஒரு நிஜ பாத்திரம். மலையப்பனின் படத்துடன் அவனெழுதிய குறிப்பு நாவலில் பதிவாகியுள்ளது. அதிலிருந்து சில வரிகள் வருமாறு,

“இது என் கதை. இது என்னுடன் கூடி வாழும் வள்ளி, வீராயி, காத்தான், ரங்கசாமி மாமா, சிதம்பரக் கங்காணி, மீனாட்சிப் பாட்டி முதலிய பல தோட்டத்

தொழிலாளர்களாகிய எங்களின் கதை. அவர்களிலே பலர் இன்னும் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.... எனது அருமை நண்பர், நல்லூரின் “நந்தி” மலை நாட்டிலே பிறக்காவிட்டாலும் எங்களுடன் சிலகாலம் நெருங்கி வாழ்ந்தவர். எங்கள் இன்ப துன்பங்களை நன்கு உணர்ந்தவர். அவர், அன்பை வண்ணக் குழம்பாக்கி ஆர்வம் என்னும் தூரிகையால் எங்கள் கதையைத் தீட்டியுள்ளார். “அண்ணா! ஏழைத் தோட்டத் தொழிலாளியாகிய என்னை மலைக்கொழுந்து என்று சித்தரித்து விட்டீர்கள். பாசத்தின் துடிப்பினால் என்னைக் கொஞ்சம் அதிகமாகவே காட்டியுள்ளீர்கள்” என்றேன். “இல்லை, தம்பி! எனது ஆற்றலின் குறைவினால் நான் உன் திறமையைச் சரியாக உணர்ந்த முடியவில்லை. நீ மலைமலைக் கொழுந்து மட்டுமா? மலைநாட்டின் அறிவுக் கொழுந்துமாவாம். உன் வீராயி அழகுக் கொழுந்து உன் வள்ளி அன்புக் கொழுந்து....” அண்ணா இப்படி அடிக்கிக்கொண்டே போனார்.(9,10).

“மலைக்கொழுந்து” என்ற மகுடம் ஒரு படிமமாகி “மலையப்பனாக” புனைவு முழுவதும் பரிணமித்து நிற்கிறது. “மலைக்கொழுந்து” என்ற தலைப்பு பற்றி மலையப்பன் பின்வருமாறு எண்ணுகின்றான்: ““மலைக் கொழுந்து” என்ற பெயர் அவனுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. பனியிலே தோய்ந்த தேயிலைக் கொழுந்துகளை பார்க்கும் நேரங்களில், அவனுக்குத் தனது முத்து வீராயியின் குளிர்ந்த முகந்தான் நினைவில் இனிக்கும். வீராயி நீரோடையில் குளித்துவிட்டு ஆடி வருவான். பச்சைக் கொழுந்துகளும் பனி மழையில் நீராடிக் காற்றில் அசையும். மெல்லிய அசைவு தான். கொழுந்துப் பெண்களும் தோட்டத்தில் பிறந்தவர்கள் தானே! மலையிலே பிறந்த தோட்டத்துத் தொழிலாளர் மலையப்பனின் கதை பாத்திரங்கள். அவர்கள் கதையை எழுத்தில் வார்க்க மலையிலே பிறந்த கொழுந்துத் தமிழ். மலையப்பனின் மனம் சொல்லிச் சிரித்தது (62)

“மலைநாட்டு மக்களின் தொல்லைகள் தீரவேண்டுமென்றால், அவர்கள் அத்தனை பேரும் ஒரே குரலில் பேசவேண்டும்” (31) என நித்திய கனவு காணுகின்ற மலையப்பன், மலையாள எழுத்தாளர் தகழி சிவசங்கரப்பிள்ளையின் “செம்மீன்” (1956) என்ற நாவலின் தமிழ் பெயர்ப்பை (சுந்தர ராமசாமி) வாசித்த வாறு, மலையக இருத்தலோடு அந்நாவலை ஒப்பு நோக்குகின்றான். “செம்மீன்” கேரளத்துக் கடற்கரையில் வாழும் மீனவர் சமூகத்துக் கதை. அந்த மீனவர்களின் கொடிய வறுமை, அயரா உழைப்பு, எளிமை ஆகியவற்றுடன் தனது மக்களின் வாழ்க்கையை ஒப்பிட்டுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். எவ்வளவு ஒற்றுமை! மீனவர்கள் கடல் தாயின் குழந்தைகள். மலையப்பனின் மலை நாட்டவர்கள் கடலைக் கண்ணாலும் பார்க்காதவர்கள்! ஆனால் இரு சமூகத்தினரும் தொழிலாளிகள். அதனாலே தான் இந்த நெருங்கிய ஒற்றுமையோ? அவர்கள் வாழ்க்கை, அவர்கள் பிரச்சினைகள், அவர்கள் இதய ஆசைகள் எல்லாவற்றிலும் நெருங்கிய தொடர்பு! “செம்மீன்” என்ற காதல் நாவலின் கதாநாயகி கறுத்தம்மா. அவளைப் பரீக்குட்டி காதலிக்கிறான். அவன் ஒரு முஸ்லிம் வாலிபன். சாதி என்ற கடல் முன், காதல் என்ற கண்ணீர்த்துளி எங்கே? கன்னி கறுத்தம்மா கலங்கிய கண்களுடன் காதலன்

பரீக்குட்டிக்குக் கூறுகிறான்: “முதலாளி, நீங்க என்னை அடியோடு மறந்திடணும். அதுதான் எனக்கும் நல்லது: உங்களுக்கும் நல்லது. பரீக்குட்டி மௌமாக இருந்தான். கறுத்தம்மாவின் வாயிலிருந்து அவள் நினைவின்றிச் சில வார்த்தைகள் வெளியே நழுவி விழுந்தன. “முதலாளி! நான் எந்தைக்கும் உங்களே நெனச்சுக் கிட்டிருப்பேன்.” இதைப் படித்ததும் மலையப்பன் புத்தகத்தை மூடிவிட்டான். அவன் கண்கள் பனித்திருந்தன... (27,28). 'செம்மீன்' கறுத்தம்மாவின் காதல் துயராகிப்போனது போல, “மலைக்கொழுந்து” முத்து வீராயியின் காதலும் அவளைவிட்டு தூரமாகிப்போனது. செம்மீன் காதலுக்கு சமயம் சமாதிகட்டியது தேயிலைக்கொழுந்து காதலுக்கு தொழிற்சங்கம் சாவுமணி அடித்தது.

மலையப்பன் மலையக நாட்டார் பாடல்களை இசையோடு பாடக்கூடியவன். வீராயியோடு இருக்கின்ற ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் அவன் பாடுவதை, நந்தி ஒரு இதமான காதல் உணர்வோடு படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றார். “மலையப்பன் பாடகனானான். அவன் பெருவிரலுக்கும் ஆள்காட்டி விரலுக்குமிடையில் இருந்த தகடு, இசைக் கருவியின் கம்பிகளைத் தொட்டும் தொடாமலும், அவற்றில் பட்டும் படாமலும்... டிங்!.. டிங்!! டிங்!!! வீராயி எழுந்துவிட்டான். அப்பப்பா, என்ன சங்கீதம் இது. அந்த இசைக்கு விளக்கம் தருவதுபோல, மலையப்பனின் கம்பீரமான குரல் சேர்ந்தது. அப்போதுதான் வீராயியின் நெஞ்சு கிளுகிளுத்தது. தனது மார்புச் சேலையைச் சரிப்படுத்தினான். பனித்த கண்களையும் துடைத்துக் கொண்டான். ஒருவர் பிறந்த மண்ணில் தோன்றிய பாடலுக்குத்தான் என்ன அபூர்வ சக்தி!

கூடை மேலே கூடை வைத்து
கொழுந்தெடுக்கப் போற பெண்ணே!
வீராயி குனிந்துவிட்டான். முகத்தில்
வெட்கச் சிவப்பு ஏறியது.
கூடை மேலே கூடை வைத்து
கொழுந்தெடுக்கப் போற பெண்ணே அந்தக்
கூடையை இறக்கி ஒரு
குளிர்ந்த வார்த்தை சொல்லிப்போடி

மலையப்பனின் பாட்டு அலை, அலையாக தொடர்ந்து வந்தது.... மலையப்பன் நாவல் எழுதினான் இந்த நிகழ்ச்சி கண்டிப்பாக அதில் இடம்பெறும் (63,64) என்கிறார் கதைசொல்லி.

மாநாட்டு ஊர்வலத்தில் கலந்துக்கொண்ட சிங்கள இளைஞர்கள் மலையப்பனைக் கண்டதும், “மலையப்ப சகோதரயாட்ட ஜயவேவா” (162) என்று கோஷமிட்டனர் என்றும், “மலையப்பன் எழுந்து “மைக்”கில் “டொக் டொக்” கென்று தட்டியபோது, மலைநாட்டின் மலைகளிலெல்லாம் அது எதிரொலித்து வந்தது போல் கரகோஷம் நாவலப்பிட்டி நகரை அதிர்ச்செய்தது” என்றும் உயர்வு நவிற்சியோடு நந்தி எழுதியிருக்கிறார். மலையப்பன் மாநாட்டு உரையில் காத்திரமான கருத்துக்களை முன்வைக்கின்றான். “அஸ்ஸாமிலிருந்தும் சீனாவிலிருந்தும் கொண்டுவரப்பட்ட தேயிலைச் செடியின் பரம்பரை இப்போது “சிலோன்” ஆனால் அதை வளர்க்க வந்தவரின் சந்ததியினர் இன்னும் இந்தியர்கள்! வேடிக்கையாக இருக்கிற தல்லவா?” ஒரு நிமிடம் கூட்டத்தினர் கெட்டி மேளம் போலக் கரகோஷம் செய்தனர்.... “தேயிலைச்

செடிகளுக்கு இந்த நாடு காட்டும் கரிசனையில் ஒரு கால்வாசியாவது தேயிலை மனிதருக்கு இருந்தாலென்ன?" "தேயிலை மனிதன்!" மலையப்பன் புனைந்த இந்தப் பதிய சொற்கோவை தொழிலாள உள்ளங்களில் ஒருவித கிளர்ச்சியை உண்டுபண்ணியது. தேயிலை மனிதரில் ஒரு பச்சிளங் கொழுந்தாக மலையப்பன் அவர்களுக்குக் காட்சியளித்தான்" (169, 170). இவ்வாறு நாவல் முழுவதும் மலையப்பனை வீரியம்மிக்க "மலைக் கொழுந்தாக" சித்தரித்துள்ளார் கதைசொல்லி. நாவலின் சாராம்சத்தை மலையப்பன் என்ற தன் நாயகன் மூலமாக நந்தி கச்சிதமாக சாசுவதமாக்கியுள்ளார்.

யாழ்ப்பாணத்துச் சுருட்டுத் தொழிலாளர் தலைவன் மயில்வாகனத்திற்கு எழுதிய கடிதத்தில், மலையப்பன் குறிப்பிட்ட வரிகள் இவை: "எனது நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் நாங்கள் செத்தாலும், உயிருடன் இருந்தாலும் ஒன்றுதான். ஒரு சந்ததி தேயிலைச் செடிகளின் மேற்பரப்பைக் கவ்வாத்துப் பண்ணிக் கொழுந்து கிள்ளிப் பராமரிக்க, முந்தின சந்ததி செடிகளின் ஆணி வேர்களுக்கு எருவாகி வளர்க்கின்றது. அவ்வளவுதான் வித்தியாசம். ஒற்றுமையும் அதுதான்" (140). இதனைப் படிக்கையில் சி.வி.வேலுப் பிள்ளையின் "தேயிலைத் தோட்டத்திலே" (In Ceylon's Tea Garden) என்ற கவிதையின் பின்வரும் கவிவரிகள் மனசுக்குள் முகிழ்த்தது.

"ஆழப் புதைந்த

தேயிலைச் செடியின்

அடியிற் புதைந்த

அப்பனின் சிதைமேல்

ஏழைமகனும்

ஏறி மிதித்து

இங்கெவர் வாழ்வோ

தன்னுயிர் தருவன்"

மலைநாட்டின் எழிலை வண்ணமயமாய் வர்ணித்தெழுதியிருக்கிறார் நந்தி. மாதிரிக்கு சில,

(எ) வெண்பட்டுத் துகிலைப் போல் எங்கும்

எல்லாவற்றையும் மூடிமறைத்திருந்த குளிர்ந்த பனித்திரை மெல்ல நகர்ந்து மறைகிறது. அதிகாலையிலேயே ஆற்றிலே குளித்துவிட்டு வந்து ஈர உடையுடன் சூரிய நமஸ்காரம் செய்யும் நல்ல ஆசார சீலரைப் போல டிக்கோயா மாணிக்க மலைத் தோட்டத்தின் தேயிலைச் செடிகள் கதிரவனின் வெள்ளி இளங் கதிர்களை வரவேற்கின்றன (11)

(ழி) பனிவலையில் அந்தப் பச்சைத் தோட்டம் சிக்கியிருந்தது. செடிகள், மரங்கள், மலைகள் எங்கும் வெண்மை கலந்த பச்சைக் குழம்பு பூசப்பட்டிருந்தது. அந்த வர்ணக் குழம்பு பனிப் பெட்டிக் குள்ளி ருந்து எடுக்கப்பட்டதோ? சிறிது நேரத்தில், தூரத்து மலைகளின் மேல் ஓரங்கள் பாதரசம் பூசப்பட்டவை போல் தகதக என்று மினுங்கின. ஓர் இடத்தில் மலைமேல் தவழ்ந்த ஒரு முகிற் கூட்டம் வெள்ளி மேகமாயிற்று. நொடிப்பொழுதில் சில இரகசிய மாற்றங்கள் நடைபெற்றன. மேகத்திலிருந்து மலைகளுக்கிடையில் குருதி வெள்ளம் பாய்கிறது. வெள்ளித் தகடெல்லாம் குங்குமச் சிவப்பு, இரத்தச் சிவப்பு, நெருப்புச் சிவப்பு மயம். அதைத் தொடர்ந்து ஓர் அலங்காரமான பிரகாசம். பிரசவமான சூரியனை ஒரு முகில் வாங்கிற்று. அந்த

முகில் கைவிடப் பக்கத்திலிருந்த ஒரு முகில் ஏந்திற்று. சூரியன் மேலே மேலே தள்ளப்பட்டான். கால்வாசியாகவும் அரைவாசியாகவும் தான் சூரியன் நமக்குக் காட்சி தந்தான். அவனுடைய வெள்ளிக் கதிர்கள் பனித்திரையில் தொட்டம் தொட்டமாகக் கண்ணறைகளை விழச் செய்தன. பனித்திரை துண்டு துண்டாகக் கிழித்து, தேயிலைச் செடிகள், சவுக்கு மரங்கள் முதலியவற்றின் மீது படிந்தது. அவற்றின் இலைகளில் பனிநீர் முத்துக்கள் சின்னஞ்சிறு சூரியன் குஞ்சிகளாக கடித்துவிட்டு மறைந்தன (52,53)

(ல்) பனி தோய்ந்த காலை நேரம். பொழுது சரியாக விடிவில்லை. கிழக்கிலே பட்டு நெசவு வேலை ஆரம்பமாகியது. பனியின் நுண்ணிய பட்டு நூல்களோடு, முகில்கள் வடித்துத் தூறிய சூரிய கதிர்கள் இழையோடிப் பின்னப்பட்டன. வானம் அந்தத் திசையிலே வெள்ளிப் பட்டுச் சரிகையாக மாறியது. பட்டு வானம் விதிர்ந்த சீதளக் காற்றுமலைநாடெங்கும் வியாபித்தது (213).

நாவலில் வள்ளி இப்படி சொல்கிறார்: "வீராயி! நீ ஒரு ராசாத்தியடி, உன் அழகு யாரைத்தான் கொல்லாது?" டிக்கோயாவின் தேயிலைத் தோட்டம் ஒன்றில் நந்தி பார்த்த அழகியா வீராயி? தேயிலை மலையின் எழிலை நாவலில் பல இடங்களில் வர்ணித்த நந்தி, தன் நாயகி வீராயியின் பேரழகை சந்தர்ப்பம் வாய்க்கும் தருணங்களிலெல்லாம் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். "முத்து வீராயி, அழகின் மதிப்பீட்டில் ஆயிரத்தில் ஒருத்தி. அவள் தேயிலைத் தோட்டத்திலே பிறந்து மலைகளிலே வளர்பவளா? பரம்பரைப் பண்காரக் குடும்பத்திலே பிறந்து பிரபல கொள்வென்ற ஒன்றிலே படிக்கும் ஒரு செல்ல மகள், நாடகத்தில் நடிப்பதற்கென்று கம்பனியும் படங்கும் உடுத்துக் கூடையை ஏந்தியது போலல்லவா காட்சி தருகிறாள்! அத்துடன் அவள் நெற்றியிலே திருநீறும், மூக்கிலே குச்சியும், காதுகளிலே தோடும் மாட்டாமலும் அவள் அழகுக்கு இன்னும் மெருகு ஏற்றுக்கின்றன. வெற்றிலைச் செல்வத்தின் சிவப்புச் சாயம், உதடுகள் பிரியாமலே அவை சிரிப்பதுபோல் ஓவியம் தீட்டுகிறது (14).

நாவல் முடியாமல் முடிகின்ற இறுதி வரிகளில் பேரழகியின் பிரிவு, பெருந்துயராகின்றது. "பிரேதத்தின் பாதங்களையும் பாத விரல்களையும் கண்டதும் தனது முகத்தை மப்ளர் குவியலில் புதைத்துக் கொண்டான் மலையப்பன். அழுது துடித்து நெஞ்சோடு மோதிய இதயத்தைத் தன் இடது கையால் அழுத்திப் பிடித்தான். இதயத்தின் பேரோசை அவன் காதுகளுக்குக் கேட்டது.

"மலையப்பா, பார்த்தாயா என் வீராயி..." (245)

நாவலை படித்து முடித்த பிறகு வீராயியின் மரணம் நம்மை வெகுவாகப் பாதிக்கிறது. அவளுக்காக நாம் வருந்துகிறோம். மறக்க முடியாத பாத்திரமாக அவள் மனதில் தங்கிவிடுகிறாள். மலையப்பனை முந்தி முத்து வீராயியே மனசுக்குள் ஏறி அமர்ந்து கொள்கிறாள். ஒரு மெல்லிய காதலும் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்வியல் செயற்பாடுகளும் நாவலின் முக்கிய சாராம்சம் என்றாலும், மொத்த நாவலையும் ஒரு குறுக்கு வெட்டு கோணத்தில் பார்த்தால் தொழிற்சங்கம் பற்றியே முதன்மையாகப் பேசப்பட்டிருக்கிறது. மலைக் கொழுந்தின் மணம் நாவலின் ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் வீசிக்கொண்டிருக்கிறது.

இருமைப் பண்பின் குவிவுமையமாக “தரிசனம்”

மருத்துவப் பேராசிரியரான செல்லத்துரை சிவஞானசுந்தரம் என்னும் நந்தி மிகச் சிறப்பான சிறுகதைகளை எழுதிய ஆளுமைகளில் ஒருவராக அமைந்துள்ளார். நந்தி எழுதிய பல சிறுகதைகள் தமிழ் இலக்கியப் புலத்திலே பேரதிர்வினை உண்டாக்கி யுள்ளன. அந்த வகையில் “தரிசனம்” என்னும் சிறுகதைத் தொகுப்பானது மிகச் சிறப்பான கதைகளைக் கொண்டமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. நந்தியின் “பார்வைகள்” “காப்பு” என்னும் இரு சிறுகதைகளும் இலவசப் பாட நூலில் அமைந்து மாணவர்களால் விரும்பி கற்கப்பட்டமையும் விதந்துரைக்கத்தக்கது.

“தரிசனம்” சிறுகதைத் தொகுப்பிலுள்ள கதைகள் வெவ்வேறு உள்ளீட்டைக் கொண்டமைந்துள்ளன. எனினும் கதை சொல்முறை உத்தி ஒன்றில் அனைத்தும் ஒன்று பட்டிருப்பதையும் நுண்மையாக நோக்க முடிகிறது. கதைகளில் இருவேறு இழைகளின் நகர்வும், அந்நகர்வுகளுடாக இறுதி யுச்சம் எட்டப்படுவதையும் இனங்காண்கிறோம். இவ்வகையில் அனைத்துக் கதைகளையும் ஒற்றைப் புள்ளியில் வைத்துத் தரிசிக்க கூடியதாகவுள்ளது. இருமைப்பண்பு பல கதைகளில் வெளிப்படையாகவும் சில கதைகளில் நுண்ணிய இழையாகவும் அமைந்துள்ளது. இருமைப் பண்பின் குவிவுமையமாகத் தரிசனம் தொகுப்பினை அவதானித்து எனது நோக்கினைப்பதிவு செய்கிறேன்.

1. வெளிப்படையான இருமைப் பண்பு

கொடுமைக்கு அப்பால், காலங்கள் இராகங்கள், மீண்டும் கேள்விகள் உருவாகின்றன, மருந்துக்கு அப்பால், தரிசனம், யானையின் காலடியில், அர்த்தங்கள், இருட்டிலிருந்து என்னும் எட்டுக்கதைகளிலும் வெளிப்படையான இருமை இழையின் பின்னலை இனங்காண முடிகிறது.

மருத்துவர் ஒருவரது இருமை முகத்தினைக் கொடுமைக்கு அப்பால் கதை சுட்டிக் காட்டுகின்றது. சாரங்கி என்ற பெண் மருத்துவர் ஐங்கரன் என்ற

மெக்கானிக்கை திருமணம் செய்ய மறுத்து விடுகிறாள். சம அந்தஸ்து இல்லாததால் சாரங்கி நிராகரிக்கிறாள். பின்னர் மருத்துவர் ஒருவரைத் திருமணம் செய்ய முனையும் போது சீதனம் நெருக்கடி தருகிறது. ஆண்டு விழா ஒன்றில் சாரங்கி “சீதனத்தின் கொடுமை” குறித்து உரையாற்ற முனைகிறாள். இதே விழாவில் ஐங்கரன் பேசுவதானால் எவ்வகைத் தலைப்பிலே பேசுவான் என்ற சிந்தனையோடு கதை நிறைவு பெறுகிறது. இவ்வாறு இருவேறு இழைகளின் பின்னலாக “கொடுமைக்கு அப்பால்” சிறுகதை உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

மலம் அள்ளும் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவன் சங்கீதம் பயில ஆசைப்படுகிறான். ஒடுக்கப்பட்ட சமூகப் பிரிவுக்கும் கலைக்கும் உறவில்லை என மேட்டுக்குடி மனப்பாங்கு கருதுவதை சிதைப்பதாக கதை அமைகிறது. பொது மலசல கூடம் அமைந்திருந்த இடம் கம்பன் கழக மண்டபமாக மாறும் போது, மலம் அள்ளும் சமூகத்தவன் பாடகனாகக் கூடாதா? என்னும் இருமை உறவினை தனது மனையாளுக்கு உணர்த்துவதாகக் கதை நிறைவு பெறுகிறது. சாதியம் குறித்த பார்வையினை வெகு நுட்பமாக வெளிப்படுத்தி சமத்துவத்தை அவாவுகின்றமை

குறிப்பிடத்தக்கது.

மணிவண்ணன் என்ற இளைஞனையும், லக்ஷன் என்ற நாயையும் காணவில்லை. அனைவரும் தேடுகின்றனர். நாய் பாதுகாப்பாக வந்து விடுகின்றது. இராணுவம் பிடித்துச் சென்ற மணிவண்ணனின் சடலம் மட்டுமே வந்து சேர்கிறது. மனிதன் - நாய் எனும் இருமை நோக்கில் போர்க்கால வாழ்வியலின் பாதுகாப்பை தெளிவாக உணர்த்தி விடுகின்றார். “மீண்டும் கேள்விகள் உருவாகின்றன” என்ற கதையின் உள்ளீடாக இதுவே அமைகின்றது. இதே போலவே “மருந்துக்கு அப்பால்” என்ற கதையிலும் இருமை நோக்கு நிலைப்பொதிந்துள்ளது. நாகம்மா என்பவன் தனது கணவனை மருத்துவமனையில் எட்டாவது கட்டிலில் வைத்திருக்கிறான். கணவனின் உடல்நிலை குறித்து மருத்துவர் கிளி சரி வரத்தெளிவு படுத்தவில்லை. இதனால் கிளி ஜோசியம் பார்க்கிறான். நம்பிக்கை துளிர்க்கிறது. கணவனும் உடல் நலம் பெறுகிறான். கிளி எனும் பெயர் கொண்ட இருமைப் பாத்திர நோக்கிலே கதை வெளிப்பாட்டு நுட்பம் அமைகின்றது.

நவநீதன் என்ற பார்வையற்றவர் புட்ட பர்த்தியிலுள்ள பாபாவை தரிசிக்கச் செல்லுதலே தரிசனம் கதையாகும். பார்வையற்றவர் ஏற்கனவே பாபாவை வீட்டிலே தரிசித்தவர் என்பதால் எளிதாக தரிசிப்பதாக கதை நிறைவுறுகிறது. பார்வையற்றவரின் ஈரிட தரிசனமே கதையின் மையமாகும். கண்டி பெரஹரா பார்க்கச் செல்லும் தம்பதியர் யானை வெறி பிடித்த குழப்ப சூழலில் மாட்டிக் கொள்கின்றனர். கணவனின் பிரேதத்தைத் தேடி மனைவி பிண அறைக்கும், மனைவியின் பிரேதத்தைத் தேடி கணவன் பிண அறைக்கும் செல்கின்றனர். இருவரும் சந்திப்பதாக “யானையின் காலடியில்” கதை நிறைவு பெறுகிறது.

விசா இன்னொரு நாட்டிலே அர்த்தம் இழப்பதையும், அடையாள அட்டை சொந்த நாட்டிலே அர்த்தம் இழப்பதையும் “அர்த்தங்கள்” சிறுகதை இனங்காட்டுகிறது. இருவேறு புலங்களில் அர்த்தம் இழக்கும் இருமைப் பண்பினை இக் கதையிலே இனங்காண்கிறோம். ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தவன் ஒருவனைப் பற்றி தாயும் மகளும் நோக்குகின்ற இருமைப் பண்பினை “இருட்டிலிருந்து” கதையிலே தரிசிக்கின்றோம். சாதியம் குறித்துப் பேசுகின்ற இன்னொரு கதையாக இதனை இனங்காண முடிகின்றது. தலை முறை மாற்ற மொன்றினையும் கதாசிரியர் பதிவு செய்கின்றார். இவ்வாறாக எட்டுக் கதைகளில் வெளிப்படையான இருமைப் பண்பினைத் தரிசிக்க முடிகிறது.

2. நுண்ணிய இருமைப் பண்பு

உணர்ச்சிகள் உணர்ச்சிகள், அம்மா அம்மே, இராசையாவின் தங்கை, உபதேசம் என்ற நான்கு கதைகளும் நுண்மையான இருமைப் பண்பினைக் கொண்டமைந்துள்ளன. அதாவது இக்கதைகளிலும் இருமைப் பண்பு காணப்படுகிறது. அப்பண்பு உள்ளுறைந்து வாசகன் தேடிக் கண்டடையும் விதத்திலே தான் அமைந்துள்ளது. பாடசாலை மண்டபத்திற்கு யாருடைய பெயரை வைப்பது என்பதை

அடிப்படையாகக் கொண்டு “உணர்ச்சிகள் உணர்ச்சிகள்” என்னும் கதை காணப்படுகின்றது. பலரது பெயர்கள் விதந்துரைக்கப்பட்டாலும் குழப்ப நிலையே தென்படுகிறது. இறுதியில் துப்பாக்கிச் சுட்டிலே ஒருவன் இறந்து விட அவனது பெயரை மண்டபத்திற்குச் சூட்டுகின்றனர். இக்கதையில் இருமைப் பண்பினை நுட்பமாகவே தரிசிக்க முடிகிறது. ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் வாழ்வு தனித்தனி அடையாளத்தைக் கொடுக்கிறது. ஆனால் போரானது “தியாகி” என்ற ஒரே அடையாளத்தை வழங்கி ஏனைய அடையாளங்களை நீத்துப்போகச் செய்து விடுகின்றது. ஈழத்து வாழ்வின் இத்தகை இருமைப் பண்பினைக் கதையின் மைய நீரோட்டத்திலே தரிசிக்க முடிகிறது.

“அம்மா அம்மே” சிறுகதையிலே நெல் வளர்ப்புப் பயிற்சிக்குச் செல்லும் ஒருவர் சுய விபரம் சார்ந்த படிவம் ஒன்றை நிரப்ப நேரிடுகின்றது. அப்படி வத்திலே உள்ள வினா ஒன்றே கதையின் உயிராக மாறுகின்றது. “உங்களுக்கு மரணம் ஏற்பட்டால் பிரேதத்தை என்ன செய்வது?” எனக் கேட்கப்பட்டு, மூன்று தேர்வுகள் வழங்கப்படுகின்றன. ஒன்று; உடலைச் சொந்த நாட்டுக்கு அனுப்புதல், இரண்டு; சாம்பலை அனுப்புதல், மூன்று; புதைத்து விட்டு மரணச் சான்றிதழை அனுப்புதல் என விடைகள் கொடுக்கப்படுகின்றன. இத்தகைய வாழ்வியல் தெரிவினை சுயதேசத்தின் நிலையே ஏற்படுத்துவதைக் கதை உணர்த்துகின்றது.

உண்மைச் சம்பவங்களை மையமாகக் கொண்டு கதை எழுதுகின்ற கதாசிரியனுக்கும் அவனது வாசகி ஒருவருக்குமான மைய இழையாக “இராசையா வின் தங்கை” கதை அமைந்துள்ளது. தனது முதல் வாசகியான மனோன்மனியை நடுவனாகக்கொண்டு எழுதிய கதையை இறுதிவரை பிரசுரத்திற்கு அனுப்பாமல் இருக்கிறார். அதற்கான முகாந்திரத்தை உணர்த்துவதாகக் கதை அமைந்துள்ளது. பிரசுரத்திற்கு அனுப்புதல் - அனுப்பாது விடுதல் எனும் முடிவெடுக்கும் இருமை நிலையே கதையின் உயிராக அமைகிறது. “உபதேசம்” என்னும் சிறுகதையிலும் இருமைப் பண்பொன்று நுட்பமாகக் புதைந்துள்ளது. ஜெயச்சந்திரன் என்ற இளைஞன் இலங்கையிலிருந்து சிதம்பரம் செல்கிறான். போதைப் பழக்கம், மாது எனத்தேடல் விரிகிறது. எனினும் விலை மாது ஒருத்தியால் நல்லுபதேசம் கிடைத்துத் திருந்துவதாக கதை நிறைவுறுகிறது. இக்கதையில் இருமைநிலை நுட்பமாகவே புதைந்துள்ளது. குடும்ப நிலையை எண்ணி நேர்வழியில் நடக்க முயல்பவன், நட்பின் வழிகாட்டலில் தீயவழியில் பயணிக்கிறான். இத்தகைய இருமைப் பண்பினை வெளிப்படுத்தவதாக “உபதேசம்” சிறுகதை அமைந்துள்ளது.

“தரிசனம்” என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பானது இருமைநிலை தரிசனத்தைக் கொண்ட கதைகளின் கூட்டாக அமைவதனை நன்கு இனங்காண முடிந்துள்ளது. இவ்வாறான உத்தியினை எதுவிதமான திட்டமிடலின்றியே நந்தி கையாண்டிருப்பார். எனினும் இந் நுட்பமுள்ள கதைகள் ஒரே தொகுப்பில் இணைந்துள்ளமை சுவாரஸ்யத்தினையும் வியப்பினையும் ஏற்படுத்துகின்றன.

யாழ் பல்கலைக் கழக மருத்துவ பீடத்தின் சமூக மருத்துவத்துறை எனும் போது எம் நினைவில் வருபவர் நந்தி எனப்படுகின்ற பேராசிரியர் செ.சிவஞானசுந்தரம் அவர்கள். மருத்துவர்களாக இருந்து கொண்டு தமது வேலைப் பளுவின் மத்தியிலும் ஈழ இலக்கியத்திற்கு வலுச்சேர்த்த சிலரில் நந்தியும் ஒருவர். சமூகத்தின் மேல் வாஞ்சை கொண்ட நல்ல மனிதராகவும் நந்தி அவர்கள் எமது சமூகத்தில் அடையாளங் காணப்படுகின்றார். அத்தகைய பெருந்தகைக்கு ஜீவநதி இதழ் கௌரவம் செய்வது பாராட்டிற்குரியது. “மண்ணை விட்டு மறைந்தாலும் மேன் மக்கள் கொண்டாடப்படுவார்கள்” எனும் கோட்பாட்டிற்கு வலுச்சேர்க்கும் திரு.க.பரணீதரனின் முயற்சிக்கு வாழ்த்துக் கூறுகின்றேன்.

மேற்படி சிறுகதைத்தொகுப்பானது ஏப்ரல் 2005 தொகுப்பாக்கப்பட்டுள்ளது. 1961 முதல் 2000 வரையான காலப்பகுதிக்குள் ஆசிரியரால் எழுதப்பட்ட கதைகளாக அவை காணப்படுகின்றன.

“ஊர் நம்புமா” (1961) என்ற கதையில் லயத்தில் வாழும் ஒரு குடும்பத்தின் கதை. நகைச்சுவையாக ஆரம்பத்தில் சொல்லப்படும் கதை இடையில் வீறமைவாக அமைந்து அவலச்சுவையோடு நிறைவடைகின்றது. நாய்களின் பெருக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்த அவற்றைச் சுட்டுக் கொல்கின்றனர். அதே பாங்கில் அங்குள்ள ஆண்களும் குடும்பக் கட்டுப்பாட்டு சத்திரசிகிச்சை செய்ய சம்பந்தப்பட்டவர்களால் தூண்டப்படுகின்றனர். பெண்களைக் காட்டிலும் ஆண்களுக்கு கருத்தடை சத்திர சிகிச்சை இலகுவானது, என்ற அடிப்படையில் ஆண்கள் பலரும் நகரிலுள்ள (கண்டி) வைத்தியாலைக்குச் சென்று சத்திரசிகிச்சை செய்து வருகின்றனர். அவர்களில்

சமூகத்தின் மேல் வாஞ்சை கொண்ட

“நந்தியின் சிறந்த சிறுகதைகள் 12” எனும் நூல் குறித்து...

சிவ.ஆரூரன்

இராமசாமியும் ஒருவன். ஆனால் அவன் சத்திரசிகிச்சை செய்து கொள்ளாது, ஆயினும் செய்து கொண்டது போல் பாசாங்கு பண்ணுகின்றான். சில காலங்களின் பின் அவனது மனைவி மருதாயி கர்ப்பமடைகின்றாள். பரிசோதித்த வைத்தியரே அவளைக் கேவலமாகப் பார்க்கிறார். அவன் கணவனுக்கு ஒரு கடிதத்தை எழுதிவிட்டுத் தற்கொலை செய்து கொள்கிறான். “ஊர் நம்புமா?” என்பதே கடிதத்தின் சாரம்.

சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கு (1985 பெப்ரவரி, மல்லிகை) என்ற கதையில் ஆசிரியர் மாணவனுக்கு இடையிலான ஊடாடத்தைக் காட்டுகின்றது. பூபாலசிங்கம் ஆசிரியர் சீரியகுணம் படைத்தவர். அவரின் மாணவனான வேதவியாசன் நன்நடத்தை யற்றிருப்பவன். அவனின் தாயின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க பூபாலசிங்கம் கண்டிப்புடன் வழிநடத்தி வேத வியாசனை உயர்த்துகிறார். அவனும் உயர்பதவிக்கு வந்து விடுகிறான். ஆனபோதிலும் நன்நடத்தை அற்றவனாகவே இப்போதும் இருக்கிறான். அவனின் தாய் இப்போதும் பூபாலசிங்கத்திடம் முறையிடுகின்றார். பூபாலசிங்கம் அதிபர் பதவிக்கு விண்ணப்பிக்கும் போது SLAS தர அதிகாரியான அவரின் மாணவன் வேத வியாசனிடமே செல்கிறார். சம்பந்தப்பட்டவருக்கு என விளித்து, “திரு.முத்தையா பூபாலசிங்கம் என்பவரைப் பல வருடங்களாக எனக்குத் தெரியும். அவர் ஆசிரியர் மட்டுமல்ல, அவர் ஒரு எழுத்தாளரும், சமூகத் தொண்டருமாவார். அவர் நற்குணமும் நன் நடத்தையும் உடையவர் என்பதை நான் உறுதி செய்கின்றேன்” என்று எழுதி கையொப்பமிடுகிறான். தேர்வின் மூலம் நிர்ணயம் செய்யப்படும் நிர்வாகக் கட்டமைப்பில் அறம் அவமதிக்கப்படும் என்ற கருவை கதை விளக்குகின்றது.

“பதுங்கு குழி” (மல்லிகை, ஜனவரி 1988) என்ற கதையானது கட்டுரைப் பாங்கில் அமைந்துள்ளது. போர்க்காலக் கதை. எறிகணை வீச்சு, விமானத் தாக்குதலுக்கு பயந்து பதுங்கு குழி அமைக்கின்றனர். 1983 இன வன்முறைக்குக் காரணம் போராளிகள் தாக்குதல் செய்ததன் மறுவிளைவே என்று வாதிடும் போது, 1956 இன வன்முறை ஏன் ஏற்பட்டது; அப்போது போராளிகள் இல்லையே என அடிப்படை வினா எழுதப்படுகின்றது. தென்னிலங்கையிலிருந்து அக் காலப்பகுதியில் தாயகம் ஓடிவருபவருக்கு முழுவதற்கு கிழக்குமே பதுங்குழி தான் என்ற கருத்து வலியுறுத்தப் படுகின்றது.

“கேள்விகள் உருவாகின்றன”- (மல்லிகை ஆகஸ்ட், 1986) இது சிற்றூர்தியில் யாழிலிருந்து பயணிக்கிறார் சிவப்பிரகாசம் மாஸர். இடையில் ஓர் இளைஞன் அந்த சிற்றூர்தியில் தொற்றுகிறான். போராளியாக இருக்கக் கூடும் என மாஸர் ஐயுறுகிறார். சந்திதி கோயிலில் வீழ்ந்த எறிகணையில் இறந்த அந்தப் பெண்வீட்டிற்கு அவர் சென்ற போது தான் அவருக்குத் தெரிகிறது இறந்த பெண்ணின் மகனே அந்த இளைஞன் என்று. இறுதி ஊர்வலத்தின் போது வானில் பறந்த உலங்கு வானூர்த்தியைக் கண்டு சிறுவர்கள் ஓடி ஓளியாது பூவரசந்தடிகளைத் தூக்கி துப்பாக்கி போல்

குறிபார்க்கின்றனர். அந்த இளைஞன் தரையைப் பார்த்து நடந்து போகிறான். அங்கேயும் ஒரு தாய் - அவனது தாயகம். விடுதலைப் போராட்டத்தை வரவேற்று எழுதப்பட்டுள்ளது.

“ஒரு பாவாடை கொடியாகிறது” (1988 மே 1, வீரகேசரி) தொழிலாளர் தினம் என்பது யாருக்கானது என்பதற்கான யாருக்கானது என்பதற்கான விடையே இச்சிறுகதை. சிறப்பாக உள்ளது. பொன்.செல்வரட்ணம் என்பவரின் பங்களாவில் கண்மணி என்ற சிறுமி வேலை செய்கிறாள். ரட்ணமும் மனைவியும் அவளிடம் உழைப்புச் சுரண்டல் செய்கின்றனர். இப்படியாக அயல் பங்களாக்களிலும் சிறுமிகள் சுரண்டப்படுகின்றனர். மேதினத்தின் போது பங்களா பெண்கள் சிவப்பு நிறகாஞ்சிபுரம், காஷ்மீர், பெங்களூர், பெனாரஸ் பட்டுப் புடைவைகள் அணிகின்றனர். கண்மணியும் ஏனைய வேலைக்காரர் சிறுமிகளும் தொழிற்சங்கம் ஒன்றோடு சேர்ந்து ஊர்வலத்தில் கலந்துகொள்ள முயற்சிக் கின்றனர். முதலில் கண்மணியை ரட்ணம் தடுக்கிறார். கண்மணி எதிர்த்துக் குரல் எழுப்பும் போது, அவரின் மனைவி கூறுகிறாள்: “வேலைக்கார நாய் குலைக்குது. இனி அக்கம் பக்கம் நாய்களும் ஊளையிடும்.” கண்மணி எதிர்த்துப் பேசுகிறாள்: “நாய்கள் பேய்கள் என்று பேசப்படாது நாங்களும் மனிசர்கள்..” ரட்ணம் சமரசத் திற்கு வருகிறார். முதலாளிகளின் ஊர்வலத்தில் கலந்து கொள்ளுமாறு கேட்கிறார். அவள் மறுத்து தொழிலாளர் ஊர்வலத்தில் செல்ல முடிவெடுக்கிறாள். ரட்ணம் வீட்டில் அவரிடமிருந்த சிவப்புத் துணியை எடுக்காது தனது சிவப்புப் பாவாடையை கிழித்து சிவப்புக் கொடியாக மாற்றுகிறாள். வீட்டை விட்டு வெளியேறி ஊர் வலத்தில் கலந்து கொள்கிறாள். பகைமுரண்பாடு உடைய இடத்தில் சமரசத்திற்கு இடமில்லை என வலியுறுத்தப்படுகின்றது. சிறப்பானது. ஆயினும் மேற்படி கருவானது விரிந்த தளத்தில் எழுதப்பட வேண்டியது. கண்மணி மீண்டும் ரட்ணம் வீட்டிற்கே வரவேண்டும். அவள் வேலையில் தொடர்ந்து நீடிக்க ரட்ணம் அனுமதிப்பாரா? அவளின் குடும்ப வறுமை தொடரும். தொழிற் சங்கம் அவளுக்கு உறுதுணையாக இருக்குமா? கண்மணி இப்படி துணிந்து பேசுவாளா? போன்றவற்றை விசாரணைக்கு உட்படுத்த வேண்டும். ஆகையால் மேற்படி கருவானது நாவலுக்கு உரியது. “அசுரனின் தலைகள்” (09.05.1976, தினகரன் வாரமஞ்சரி) என்பது ஒரு சாதியக் கதை. சாதியம் ஒரு குறிப்பிட்ட வடிவில் தன்னை நிலை நிறுத்த முடியாது போகும்போது சமரசத்தோடு ஒரு புதிய வடிவைப் பெறும் என்பதே கதையின் கரு. கிளாக்கர் கந்தப்பிள்ளை தாழ்த்தப் பட்டவர்களுக்கு தனது கோயிலைத் திறந்து விடுகிறார். சில காலங்களுக்கு முன், “எந்தக் கோவிலை எந்தச் சாதிகளுக்கு திறந்து விட்டாலும் என்றை கோவிலிலை அவங்களைக் கால் எடுத்து வைக்க விடன்” என்று சாதியாணவம் செய்தவர் இப்படி மனம் மாறுவார் என யாரும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அத்தநாயக்க என்ற சிங்கள அரசியல் வாதியின் தலைமையில் கோயில் திறப்புவிழா நடைபெறுகின்றது. அத்தநாயக்க மனைவி பிள்ளை

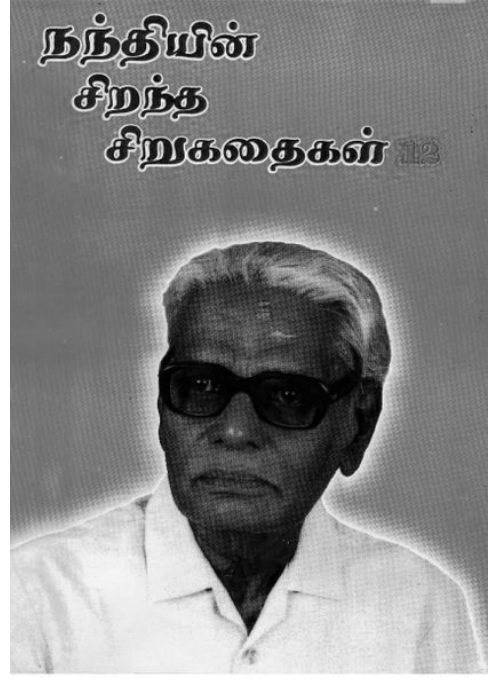
களோடு கலந்து கொள்கிறார். அவர் மூலம் தன் மகன் செல்வநாயகத்திற்கு உயர்பதவிக்கு சிபார்சு செய்ய முடியும் என்ற உள்நோக்கமும் அவரிடம் இருக்கின்றது. பின்னர் கார் ஒன்றில் அமைச்சர் குடும்பத்தோடு பயணிக்கையில் வேறொரு கோயிலில் தூள் போர் நடைபெறுகின்றது. தாரகனின் தலை வீழ்ந்து சிங்கமுகாசுரனின் தலைபொருத்தப்படுகின்றது. அந்தத் தலைகளை கையில் தொட்டுப் பார்க்க அத்த நாயக்கவின் பிள்ளைகள் கேட்டதும் கந்தப்பிள்ளை மறுத்து விடுகின்றார். எங்கள் கோயிலில் இது மாதிரி தூள் போர் நடக்கும்போது அழைக்கிறேன் என்கிறார். சீ.. என அருவெருக்கிறார். “ஏன் அங்கிள் இதையே பாக்கலாமே?” என்கிறாள் அவள்.

“...நாங்கள் இந்தக் கோவிலுக்குப் போவ தில்லை” என்கிறார். சிறப்பாக கதை சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. தூளின் தலைமாறுவது ஒரு சிறந்த குறியீடு.

“பார்வைகள்” (இந்தியா ரூடே, இலக்கியமலர் 1994) தர்மலிங்கம் ஒரு வைத்தியசாலைச் சிற்றூழியன். வைத்தியசாலை பணிகளோடு பெரிய வைத்தியரின் வீட்டில் தொண்டும் செய்கிறான். வைத்தியரின் மனைவி அவனுக்கு உபசாரம் செய்கிறாள். தர்மலிங்கம் தன் மகன் விமலனை பெரிய பாடசாலைக்கு சேர்க்க முனையும் வேளை அந்த வைத்தியரும் மனைவியும் கொதிப்படைகின்றனர். மனதில் புழுங்குகின்றனர். தர்மலிங்கத்தை அவமதிக்கின்றனர். விமலனின் பாடசாலை அனுமதியை தடுக்க முயல்கின்றனர். ஆயினும் பாடசாலை அதிபர் விமலனின் திறமையை அடையாளங்கண்டு அனுமதி வழங்குகிறார். சமூக உளவியலைப் பேசும் கதை.

“மீண்டும் கேள்விகள் உருவாகின்றன” (மல்லிகை, ஜனவரி 1999) போர்க்காலத்தில் வெள்ளை வான் கடத்தல், காணாமல் போதல் என்பவற்றை மையமாகக் கொண்ட கதை. லக்ஷன் என்ற வளர்ப்பு நாயைக் காணாது தேடிச் செல்லும் கதை சொல்லி வழியில், மகனைக் காணவில்லை எனத் தேடிவரும் பரஞ்சோதியைக் காண்கிறான். சில நாள்களின் பின் நாய் திரும்பி வந்தவிடுகின்றது. பரஞ்சோதியின் மகனின் வெற்றுடலலை பெற்றுச் செல்லுமாறு சீருடை அணிந்தவர்கள் கூறிச்செல்கின்றனர். தனிப்பட்ட பழி வாங்கல்களும் கதையின் போக்கில் சொல்லப்படு கின்றது.

“உணர்ச்சிகள் உணர்ச்சிகள்” (04.08.1996 வீரகேசரி) இதுவும் ஒரு போர்க்காலக் கதை. பாடசாலையின் புதிய கட்டடம் ஒன்றிற்கு யாரின் நினைவாகப் பெயர் தூட்டுதல் என்ற சர்ச்சை தொடர்ந்த வண்ணமே இருக்கின்றது. ஸ்ரீ ரகுபரன் என்ற இளம் ஆசிரியர் பாடசாலை அபிவிருத்திச் சங்கத்தின் செயலாளராக இருக்கிறார். கூரை அமைப்பதற்கு பணம் கொடுத்தவரின் பெயர், வர்ணம் பூச பணங் கொடுத்த வரின் பெயர், முன்னை நாள் அரசியல் வாதிகளின் பெயர் என பிரேரிக் கப்பட்டு பின் நிராகரிக்கவும் படுகின்றன. ஸ்ரீ ரகுபரன் கூட்டத்தில் நடைபெற்ற

விடயங்களை வெளியே மாணவரோடு பேசிச் சிரிக்கின்றார். ரகுபரனின் சகோதரர் வெளிநாடுகளில் வாழ்கின்றனர். அவரும் வேலையை விட்டு வெளிநாடு செல்ல முடிவெடுக்கிறார். பாடசாலையிலுள்ளவர் களுக்கு உண்மையைக் கூறாது, கொழும்பில் உயர் கொம்பியூட்டர் கோஸ் படிக்கப் போவதாகவும், சிங்கள நாடக முறையைப் பார்க்கப் போவதாகவும் பொய்க் காரணம் கூறுகிறார். அவர் கிளாலிக் கடலில் அரசு வான் படையினரால் கொல்லப்படுகிறார். அவரின் இறுதி ஊர்வலம் நடைபெற்று, அவரின் பூதவுடல் பாட சாலையில் புதிய கட்டடத்தில் அஞ்சலிக்கு வைக்கப் படுகின்றது. பலரும் அவரை தியாகி எனப் புகழ்கின்றனர். ஒருமாணவன் அமுதமுது பேசும் போது, “... அண்ணா, நீ சாகவில்... இந்தப் பாடசாலை மண்டபம் உன் ஞாபகமாக உன் பேரையே தாங்கி இருக்கும்” என முடிவாகக் கூறுகிறான். எள்ளலாகக் கதைசொல்லப் பட்டுள்ளது. “...ரகுபரன் ஹெலிகொப்ரைசர் சுட்டு விழுத்துவதற்கு, அதற்கான ஆயுதத்துவக்குடன் சென்ற போது போர்க்களத்தில் இறந்தது போன்ற மாயை எல்லோர் மனதிலும் குந்திக் கொண்டது. அதனால் எந்தப் போராளிக்குமே கிடைக்காத அஞ்சலி அங்கே நடந்துகொண்டிருந்தது!” என ஆசிரியர் எழுதுகிறார்.

“மருந்துக்கு அப்பால்” (06.3.1999 சஞ்சீவி) நோயாளிக்கு சிறப்பாக சிகிச்சையளிக்கும் வைத்தியர் சிலர் நோயாளிகளின் உறவினரின் உணர்வையும் தவிப்பையும் புரிந்து கொள்வதில்லை என்பதை கருவாகக் கொண்ட கதை. சுயநினைவின்றி வைத்திய சாலைக் கட்டடில் படுத்திருக்கும் தம்பிராசாவின் நிலைகுறித்து ஏதுவும் தெரியாதநிலையில் அவனது மனைவி மூன்றுமாதக் கர்ப்பினியான நாகம்மா தவிக்கிறாள். விடுதியிலுள்ள சிறியடொக்ரர் முதல் பெரிய டொக்ரர் வரை யாரும் அவளுக்கு விளமளிக்கவில்லை. குறிப்பாக தம்மை நெருங்கவே அனுமதிக்கவில்லை.

இரண்டு நாளாக உணவு கூட உண்ணாமல் நாகம்மா தவிக்கிறாள். வைத்தியர் தம்மிடையே “கேஸ்” (தம்பிராசா) குறித்து உரையாடும்போது கூர்ந்து கவனித்து, ஏதாவது அனுமானம் செய்ய முயல்கிறான். அவர்கள் பயன்படுத்தும் மருத்துவ கலைச் சொற்கள் அவளுக்கு புரியவில்லை. தன் கணவன் தேறி வருகிறானா, இல்லையா - இதுதான் அவளுக்கு வேண்டியது. ஆனால் பதில் கிடைக்கவில்லை. வைத்தியசாலைக்கு வெளியே வருகிறாள். தெருவில் கிளிசோதிடம் பார்க்கும் ஒருவரிடம் சோதிடம் பார்க்கிறாள். கிளி எடுத்துக் கொடுக்கும் துண்டுச் சீட்டின் படி, “உன் துன்பமெல்லாம் சில நாட்களில் நீங்கி விடும்...” என்கிறான் சோதிடன். அவள் மகிழ்வோடு உணவருந்துகிறாள். தம்பிராசா இறுதியில் பிழைத்துக் கொள்கிறான். அவள் சோதிடனுக்கு நன்றி கூறிவிடை பெறும் போது வேறொருவர் கிளிசோதிடம் பார்க்க வருகிறார். நன்றாக கதை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வைத்தியரான நந்தி அவர்கள் நோயாளியின் உறவினரின் மனநிலையை உணர்ந்த திறம் வியக்க வைக்கின்றது.

“தரிசனம்” (29.06.2000 சஞ்சீவி) ஏனைய கதைக்கருவிலிருந்து முற்று முழுதாக வேறுபட்டது இதன் கரு. நவநீதகிருஷ்ணன் என்பவன் பார்வையற்றவன். ஓர் ஆசிரியனாக இருக்கிறான். எம்மதமும் சம்மதம் என்ற கோட்பாட்டில் இருப்பவன். சிந்தியா என்ற கிருஸ்தவர் பெண்ணைக் காதலிக்கிறான். சரி பாபாவின் தரிசனத்திற்காக புட்டபத்தி பிரசாந்தி நிலையத்திற்கு நண்பர்களோடு செல்கிறான். பார்வையற்றவன் எப்படி பாபாவைப் பார்க்க முடியும் என்ற எள்ளல் நண்பரிடையே தோன்றுகின்றது. ஆனால் பாபாவின் அருள்கிடைத்து அவன் பரவசமடைகிறான். இறையியல் கோட்பாட்டை வலியுறுத்தி, கடவுளர் அனைவரும் சமம் என வாதிடுவன் மூலம் மத அமைப்புகளை வரவேற்பது என்பது ஒடுக்கு முறை அரசின் துணை நிறுவனமாக இயங்கி வந்த /வரும் மதம் என்ற அமைப்பு நன்மையானது என அமையும் என்ற புரிதலும் அவசியம்.

“காப்பு (30.12.1962 விரகேசரி) சண்முகம் என்ற கூலித் தொழிலாளி தனது மகன் பூமணியின் ஆசையை நிறைவேற்ற 150 ரூபாவிற்கு கடன்பட்டு ஒரு சோடிக் காப்பு வாங்கி அணிவித்து அழகு பார்க்கிறான். திடீர் நோய் வாய்ப்பட்டு பூமணி இறந்து விடுகிறான். அவளின் கையிலிருந்த காப்பை கழற்ற விரும்பாது காப்பை அணிவித்தே பூமணியை அடக்கம் செய்ய விரும்புகிறான். அப்படியே செய்யப்படுகின்றது. இத்தொகுப்பிலுள்ள மிகவும் பலவீனமான கதையாக இதனைக் காண்கிறேன். தந்தையின் பாசத்தைக் காட்ட முனையும் போது புறநிலை யதார்த்தத்தையும் கருத்தில் கொள்ளவேண்டும். ஏற்கனவே காப்பு வாங்கும் போது அவனது மனைவி உடன்படவில்லை. மேற்படி கடனை அடைக்க மதியம் சாப்பிடாமலே வேலை செய்ய வேண்டியுள்ளது சண்முகத்திற்கு. பலர் முன்னிலையில் தங்கத்தோடு புதைக்கப்படும் போது, சடலம் மீண்டும் தோண்டி எடுத்து தங்கம் திருடப்படும். விலை உயர்ந்த

புடைவையை கூட கத்தரித்து விட்டே புதைப்பார்கள். முதலில் சண்முகம் அப்படிச் சிந்திப்பானா? வர்க்க நிலையில் நின்று அவன் அப்படிச் சிந்திப்பானா? வர்க்க நிலையில் நின்று அவன் அப்படிச் சிந்திக்கப் போவதில்லை. எழுத்தாளரின் வர்க்க நிலையை படைக்கும் பாத்திரங்களின் தலையில் சுமத்த இயலாது. மேலும் பரிகாரி தம்பிப்பிள்ளையைப் பிரகாசம் செய்கிறார் ஆசிரியர். பூமணியை நடுவீதியில் வைத்து சோதனை செய்து “வாய்வுக்கட்டிகள்” எனக் கூறிவிடுகிறார் பரிகாரி. “குழந்தையின் கையப்பிடித்து மணிக்கட்டு நாடியின் மேல் தனது வலது கை விரல்களை வைத்து நாடல்வர மேதையைப் போல் தொட்டும் தொடாமலும் மாற்றி மாற்றி விரலடித்து...” போன்ற வார்த்தைகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. ஏலவே “மருந்துக்கு அப்பால்” என்ற கதையில், “பக்கத்து சித்தவைத்தியரின் குடிநீர் கஷாயம் பலசரக்குக் கடையில் வாங்கிய காய்ச்சல் குளிசைகள் உதவ வில்லை..” என எழுதுகிறார். மேற்படி இரு கதைகளிலுமே நோய் தீவரமடைவதற்கான காரணங்களாக பாரம்பரிய மருத்துவரிடம் முதலில் சென்றமையே என பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. பன் நெடுங்காலமாக எம் சமூகத்தில் பின்பற்றி வந்த மருத்துவ முறையை சமூக மருத்துவ அறிஞராக நந்தியால் தரந்தாழ்த்தி எவ்வாறு பேச முடிகின்றது. அவர் தன்னை ஓர் ஆங்கில மருத்துவர் என்ற கூண்டில் அடைத்து விட்டாரா என எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

“காப்பு” என்ற கதை தொகுப்பில் இருப்பது பலவீனமே. “நந்தியின் சிறந்த சிறுகதைகள் 12” இல் “காப்பு” சேர்த்திருப்பதானது அவரது ஏனைய கதைகள் எவ்வாறிருக்கும் என்ற சிந்தனையை ஏற்படுத்தி விடும். தொகுப்பாசிரியர் இவற்றைக் கவனித்திருக்க வேண்டும். காப்பு 1962 இல் எழுதப்பட்ட அவரின் ஆரம்ப காலக் கதை என அமைதி கொள்ளலாம்.

தனிப்பட்ட முறையில் நான் நந்தி அவர்களோடு பழகியவன் அல்லன். பலர் அவர் குறித்து சிறப்பாகப் பேசுவதைக் கொண்டே அவரை விரும்புவன். அவர் மீது என் போன்ற பலரும் அவரின் படைப்புகள் மூலமே அவரின் கருத்துநிலைப்பாடுகளைப் புரிந்துகொள்ள முனைவோம். “ஒரு பாவாடை கொடியாகிறது” என்ற கதையில் பொருள் முதல் வாதிபோல் தெரிகிறார். “தரிசனம்” என்ற கதையில் கருத்து முதல்வாதி போய் தெரிகிறார். இரண்டுமே ஒன்றோடு ஒன்று சமரசம் செய்து கொள்ள முடியாத சித்தாந்தம். நந்தி இவற்றில் அக்கறைப் படுபவர் போல் தெரியவில்லை. சமூகத்தில் அனைவரும் சமத்துவத்தோடு சிறப்பாக வாழவேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டவர். சமூக வாஞ்சை உச்சமாக கொண்ட மனிதர். ஆயினும் சமூகத்தை அதன் வரலாற்றுப் பின்புலத்தோடு பார்ப்பதில் போதாமை உள்ளதாக என எண்ணும் வகையில் மேற்படி தொகுப்பு அமைந்துள்ளது என எண்ண வைக்கின்றது.

எது எவ்வாறாயினும் சமூக மருத்துவம் என்றால் அது நந்தி; நந்தி என்றால் சமூக மருத்துவம் என்ற பெயரோடு எம் நினைவுகளில் என்றும் அவர் உயிர்ப்போடு வாழ்வார்.

நந்தியின் “குரங்குகள்” ஒரு பருமட்டான பார்வை

பேராசிரியர் சிவஞான சுந்தரம் என்கின்ற “நந்தி” அவர்கள். தனது மருத்துவத்துறைசார்ந்த தொழிற்பாடுகளோடு அத்துறைக்கு அப்பால் சிறுகதைகள், நாவல்கள், சிறுவர்பாடல்கள், நாடகங்கள் எனத் தனது செயற்பாடுகளை முன்னெடுத்தார். அதில் வெற்றியும் கண்டார். அவரது பெயரிலும் பார்க்க அவருக்கு இராஜாஜி வழங்கிய புனைபெயரான “நந்தி” என்பது நிலைத்து நிற்கின்றமை அதற்கான சான்றாகும். அவரது சிறுகதைகள் அவரது காலத்திலும் அதற்குப் பின்னும் தொகுதிகளாக வெளிவந்துள்ளன. நாடகங்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர் சில நாடகங்களை எழுதியிருப்பினும் அவரது ஆரம்பகால நாடகமான “குரங்குகள்” என்ற நாடகம் 1975 இல் அவரது நெறியாள்கையில் கண்டியில் ஆற்றுகைசெய்யப்பட்டதோடு நூலுருவிலும் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. ஏனைய நாடகங்கள் ஆற்றுகையாக இடம் பெற்ற போதிலும் நூல்வடிவம் பெறவில்லை என்றே நம்புகின்றேன். நூல்வடிவில் வெளியிடப்பட்ட அவரது “குரங்குகள்” என்ற நாடகத்தை முன்னிறுத்தி அந்நாடகம் பற்றிய ஒரு பருமட்டான பார்வையாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

நாடக எழுத்துருவின் வெளிப்படுத்துகை அதனது ஆற்றுகையிலேயே பூரணத்துவம் பெறுகின்றபோதிலும் அதனை எழுத்துருநிலையில் தரிசிக்கும் போது அதனுடாகப் பெற்றுக் கொள்ளும் அனுபவம் சிந்தனை

என்பது இன்னொருவகையான பூரணத்தை வாசகனுக்குக் கொடுக்கின்றது எனலாம். எழுத்துருவை நெறியாள்கை செய்யும் நோக்கில் அணுகி வாசிக்கும் ஒருவர் அதனை வாசித்து நாடகாசிரியன் சொல்லியதையும் நாடக ஆசிரியரால் சொல்லப்பட்ட விடயப் பொருள் தனது மனநிலையில் எவ்வாறு பிரதிபலிக்கின்றது என்பதையும் பொறுத்து அதனை ஆற்றுகையில் பார்வையாளனுக்கு விருந்தாக்குவார். எனினும் பார்வையாளன் தனது மனநிலைக்கும் மனப்பாங்குக்கும் ஏற்ப அதனைச் சுவைப்பான், சுவைமாறுபடும். எழுத்துருவை மட்டும் வாசிக்கின்றபோது எழுத்துருவும் வாசகனும் மட்டும் அங்கு நிற்கின்றனர். நேரடித் தொடர்புறுகின்றனர். காட்சி வாசகனின் மனநிலைக்கும் மனப்பாங்குக்கும் ஏற்ப அவனது மனமேடையில் ஆற்றுகையாக நிகழ்கின்றது. அது வேறுவகையான அறிதலை அனுபவத்தைக் கொடுக்கின்றது. அந்தவகையில் “குரங்குகள்” நாடக எழுத்துருவை முன்வைத்து அதன்மீது ஒரு பருமட்டான பார்வையைச் செலுத்திப் பாசுப்பாய்வு செய்ய முனையும் போது எனது மனநிலையும் மனப்பாங்குமே இங்கு பெருமளவு வெளித்தெரியலாம். அது நாடகாசிரியரின் உள்பாங்கிற்கு அண்மையாகவும் சிலபொழுது சேய்மையாகவும் செல்லலாம் என்ற நிலை இருப்பினும் இத்தகைய வாசிப்பானது குழந்தை ம.சண்முகலிங்கம் அவர்கள் குறிப்பிடுவது போல “நெறியாளர் தருகின்ற வியாக்கியானத்துக்குப் பதிலாகத் தமது சொந்த வியாக்கியானத்தைச் செய்து கொள்வதற்குப் பலவாசகர்கள் விரும்புகின்றனர். மாணவர்களைப் பொறுத்தவரையில் இப்படியான வாசிப்புப் பயிற்சி, அவர்களது கற்பனையை, சிந்தனையை மற்றும் அறிவு வளர்ச்சியை மேம்படுத்தவும் விசாலிக்கவும் உதவுவதோடு சுயசிந்தனை விருத்திக்கும் சுயமாகச் சிந்தித்து முடிவுகளை மேற்கொள்ளும் துணிவைப் பெறுவதற்கும் உதவுகின்றது” என்பதால் நாம் துணிவுடன் “குரங்குகள்” எழுத்துருவுள் தாவிச் சென்று அத்தாவலில் எழுத்துருவின்

புறவயமான நிலைகளையும் உள்ளார்ந்த நிலைகளையும் தரிசிக்கலாம்.

நந்தி அவர்கள் இந்நாடகத்தின் முதல் வடிவத்தினை 1949 களில் சுதந்திரன் பத்திரிகையில் “விசித்திரக் கண்ணாடி” என்ற பெயரில் சிறுகதையாக எழுதியுள்ளார். பின்னர் 1957களில் அதே பெயரில் அச்சிறுகதையை வானொலி நாடகமாகப் படைத்துள்ளார். அது 1958களில் சிங்களத்திலும் “புதும கண்ணாடி” என்ற பெயரில் வானொலி நாடகமாக நடிக்கப் பட்டுள்ளது. அதன் பின்னர் 1975 களிலேயே அது மேடை நாடகமாக நந்தியவர்களால் எழுதப்பட்டு அவரது நெறியான்கையில் கண்டியில் ஆற்றுகையும் செய்யப் பட்டு நூல் உருப்பெற்றுள்ளது. லலிதா, பேராசிரியர், கருணாகரன், பத்மா என்ற நான்கு பாத்திரங்களை வைத்து அக்கால நாடக எழுத்துருவின் இயல்புக்கேற்ற வகையில் ஐந்து காட்சிகளாகப் பிரித்து சொக்கன், விஜயலக்ஷ்மி ரங்கராஜன், பாரதிதாசன் போன்றவர்களின் பாடல்களையும் இணைத்து நந்தியவர்கள் இந்நாடகத்தினை எழுதியுள்ளார். மூன்றாம் காட்சியின் முடிவில் “நாடக இடைவேளைக்கு தகுந்த நேரம்” என அக்கால நாடக வழக்கத்தின் படி நாடகத்தின் இடையில் இடைவேளை விடுவதையும் அதில் பதிவுசெய்து காட்டியுள்ளதோடு அக்காலப் பிரச்சினைகளுள் ஒன்றான பெண்கள் நாடகத்தில் நடிக்க அஞ்சம் நிலைமையைக் கருத்தில் கொண்டு அவர்கள் அதனை உடைத்து அரங்கிற்கு வரும் உற்சாகமூட்டலாக “நாடக மேடையில் லலிதா, பத்மா பாத்திரங்களில் நடிக்கப்போகும் தங்கையருக்கு இந்நூல் சமர்ப்பணம்” என்ற சமர்ப்பணக் கூற்றையும் நூலின் முன்னே வெளிப்படுத்தியுள்ளார். எனது இம் முன்மொழிவுக் கூற்றை நாடகத்தின் உள்ளே வரும் “அப்பா நாடகத்தில் நான் நடிப்பதே தவறு என்கிறார்... ஆண்களுடன் மேடையில் நடித்தால் யாருமே கல்யாணம் செய்யமாட்டான்களாம்! என்ற பத்மாவின் கூற்று (ப.35) வழிமொழிகின்றது.

பேராசிரியரின் ஆய்வுச்சாலையைக் களமாகக் கொண்டு நாடக இயக்கம் இடம்பெறுகின்றது. மனிதனது சிந்தனைகள் உணர்ச்சிகள் பற்றியும் கிருமிகளின் காதலைப் பற்றியும் சாதலைப் பற்றியும் என அங்கு இரண்டு ஆராய்ச்சிகள் நடைபெறுகின்றன. இவ்வாராய்ச்சிக்கு பேராசிரியரின் உதவியாளாக லலிதா இருக்கின்றாள். லலிதாவின் காதலனாகக் கவிஞர் கருணாகரன் வருகின்றான். அவளின் நண்பியாகப் பத்மா காட்டப்படுகின்றாள். மனிதனின் தோற்றம் பொய் செயல்கள் அதைவிடப் பொய் என்பதைப் பேருண்மையாக உணரும் பேராசிரியர் நல்ல செயல்களின் பின்னும் தீயசிந்தனை இருக்கலாம் அதுபோல் தீயசெயல்களின் பின்னும் நல்லசிந்தனை இருக்கலாம் எனக் குறிப்பிட்டு மனிதன் எதை எப்படிச் சிந்திக்கின்றான் என்பதை அறிவதன் மூலமே அவனை அறியலாம் என்ற நம்பிக்கையில் மனிதனது சிந்தனையை வாசிப்புச் செய்யும் நீலநிறக்கண்ணாடி ஒன்றைக் கண்டு பிடிக்கின்றார். அக்கண்ணாடியினூடாக மனிதர்களை

அவதானித்து அவர்களின் இயல்பை அறிகின்றார். அக்கண்ணாடியை லலிதாவும் பத்மாவும் பயன்படுத்தும் போது ஏற்படும் மாறுபட்ட கருத்துநிலைகள் அதனால் லலிதா எடுக்கும் விபரீத முடிவு என நகரும் கதையின் தொடக்கத்தில் இருளில் இருந்து வெளிச்சத்திற்கு வரும் பேராசிரியர், வெளிச்சம் வித்தியாசங்களை உருவாக்குகின்றது. இருட்டில் இருக்கும்போது வித்தியாசங்கள் தெரிவதில்லை. வெளிச்சம் வரும்போது வித்தியாசங்கள் புலப்படுகின்றன. எனவே இருட்டில் இருப்பது, சிந்தனைச் சூனியத்தில் இருப்பது நல்லதல்லவா? என்று கேள்வியோடு வெளிச்சத்தில் உண்மையில்லை அங்கு பொய்யும் போலியும் வேஷமும் நடிப்பும் நிறைந்துள்ளது. யாருக்கு யாரைத் தெரியும்? எனத் தனது வெளிச்சம் பற்றிய அவநம்பிக்கையையும் வெளிப்படுத்தி அவற்றை நீக்க வெளிச்சத்தில் இருந்து அதிக வெளிச்சத்திற்குச் செல்லும் (அறிவில் இருந்து முற்றறிவுக்குச்செல்லும்) முனைப்பாகத் தனது விசித்திரக் கண்ணாடியைக் கண்டுபிடித்து அது பொருத்தமற்ற கைகளில் சிக்கி அதிக வெளிச்சத்திற்குப் பதிலாக அதிக இருளை உருவாக்க முடிவில் ஒரு சூனியத்தை அவர் உணர்கின்றார். இவ்விடயத்தினை நாடகாசிரியர் சரியான கதைப் பின்னலின் ஊடு தொடக்கம், நடு, முடிவு என்ற கட்டமைப்புக்குள் வைத்து வெறும் சம்பவ விபரிப்பாக இல்லாமல் நாடகத்தின் இடையில் (மூன்றாவது காட்சியில்) ஒரு மாற்றத்தை, முரணை உருவாக்கி முடிவை நோக்கி நகர்த்தியதன் மூலம் பூரணமாகவும் ஒன்றிணைந்ததாகவும் உள்ள நாடகசெயலியக்கத்திற்கான ஒரு எழுத்துருவாக இதனைத் தந்துள்ளார்.

இச்செயலியக்கத்தின் பூரணத்துவத்துக்குத் தக்க வகையில் பாத்திரங்களையும் அவற்றுக்கிடையிலான தொடர்புகளையும் தெளிவாகக் காட்டியதோடு ஒவ்வொருபாத்திரத்தின் செயலியக்கத்தை உறுதியான தொடக்கம் நடு முடிவு என்ற நிலையினை உடையதாக வெளிக்காட்டி அவற்றுக்கான இலக்குகளையும் சரிவர வகுத்தமைத்துள்ளார். பேராசிரியர், கருணாகரன், லலிதா, பத்மா போன்ற பாத்திரங்களை நோக்குகின்ற போது இவற்றை நாம் புரிந்துகொள்ளலாம். பத்மாவைத் தவிர ஏனைய மூவரும் நாடகத்தில் பெரும் பங்கு வகித்தாலும் பத்மாவிலும் இவ்விடயப்பொருத்தம் சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. பத்மா பாத்திரத்தைப் பொறுத்தவரையில் சிக்கலை அல்லது முரணை ஏற்படுத்தும் ஒரு பாத்திரமாக அது நாடகாசிரியரால் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மொழியைப் பொறுத்த வரையில் எல்லாப்பாத்திரங்களும் செந்தமிழுக்கும் பேச்சுத்தமிழுக்கும் இடைப்பட்ட ஒரே வகையான மொழிக்கட்டமைப்பைப் பயன்படுத்தி நிற்கின்றபோதிலும் கருணாகரனின் உரையாடல்கள் கவிஞன் என்ற பாத்திரப் பண்பை வெளிப்படுத்தும் விதமாகவும் பேராசிரியர் பாத்திரத்தின் உரையாடல்கள் அவர் ஒரு சிந்தனை யாளன், கண்டுபிடிப்பாளன் என்பதை வெளிப்படுத்தும் பாங்காகவும் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளதோடு ஒட்டுமொத்தமாக நாடகத்தின் மொழியானது எளிமைநயம் மிக்கவை

யாகவும் உணர்ச்சிப்பாங்கானவையாகவும் சில இடங்களில் ஹாசியப்பண்பு கொண்டவையாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. பாத்திரங்களுக்கான இலக்கைப் பொறுத்தவரையில் தம் இலக்கு இதுதான் என்று மனமறிந்து செயல்புரியும்போது மனமறியாத இலக்கு களும் வந்தமைந்துவிடுகின்றன. பேராசிரியர் என்ற பாத்திரம் தனக்கான இலக்கை அமைத்து மனமறிந்து செயற்பட்டதுபோலவே லலிதாவும் மனமறிந்து தனது இலக்கை நோக்கிச் செயல்பாட்டாள். எனினும் பேராசிரியரின் மனமறிந்த செயற்பாடு மனமறியாத செயற்பாடாக லலிதாவின் தற்கொலைக்குக் காரணமாகி விடுகின்றது. லலிதாவும் மனமறிந்து செயலாற்றி மனமறியாத இலக்கினை நோக்கிச் சென்று தன்னை மாய்த்துக் கொண்டாள். இருவரும் மனமறியாத இலக்கினை நோக்கிச் செயலாற்றியவர்களாக முடிவில் தம்மை இனங்காட்டிநிற்கின்றனர். பேராசிரியருக்குக் கிடைத்த முடிவும் லலிதா ஏற்படுத்திய முடிவும் அதற்கான சான்றுகள். பாத்திரமொன்றின் இச்செயலூக்கத்தினை வைத்துப் பாத்திரமொன்று எதனைச் சொல்கிறது? எதனைச் செய்கிறது? அதனை எப்படிச் சொன்னது? எப்படிச் செய்தது? என்ற கேள்விகளை எழுப்புவதன் மூலம் அவற்றின் ஆளுமைகளையும் வெளிக்கொணரமுடியும் எழுத்துருவில் இதற்கான வழிகளை நந்தியவர்கள் திறந்துவிட்டுள்ளார். ஆர்வமுள்ளவர்கள் பேராசிரியர், கருணாகரன், லலிதா, பத்மா போன்றவர்களின் ஆளுமைகளை இவ்வெழுத்துருவை வைத்துக் கணித்துக்கொள்ளலாம்.

“சமூக முரண்களைச் சித்திரிப்பதன் மூலம் மானுடத்தின் அவலங்களையும் அதேவேளை அதன் உயர்வையும் காட்டியவர் நந்தி” என பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி குறிப்பிடுவதுபோல குரங்குகள் நாடகத்தில் மனித மனத்தின் முரண்பாடுகளின் ஊடாக மனித வாழ்வில் நிகழும் உயர்வுகளையும் தாழ்வுகளையும் வெளிப்படுத்த முயல்கின்றார் நந்தி என நாம் குறிப்பிடலாம் போலத் தோன்றுகின்றது. எடுத்துக் கொண்ட நான்குபாத்திரங்களின் “குரங்குச் சேட்டை” ஒரு விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்பை வாழ்வை அழிக்கும் ஒன்றாக மாற்றிவிடுகின்றது. கண்ணாடி என்பது ஒரு சடம் அதனை அணிந்த மனிதர்களின் மனப்பாங்கிற்கு ஏற்ற வகையான விளக்கமளித்தல்களை வில்லங்கங்களை அது தோற்றுவிக்கின்றது எனவே அது நீலம் சிவப்பு என்ற இரு கலராக உள்ளது. கலர் மாறுகின்ற போது வாழ்வு தொலைந்து விடுகின்றது. மாற்றப்பட வேண்டியது மனக்குரங்கின் செயற்பாடு அது மாறாமல் புதிய தொழில்நுட்பங்கள், புதிய கண்டுபிடிப்புகள் போன்ற வெளிச்சம் எம்மீது பரவியுள்ளது. மனக்குரங்கின் இருட்டு எம்மை அந்த வெளிச்சத்தின் பேதங்களை “எந்த மனிதனுக்கும் மனத்திலே மின்னல் போல், காமம் குரோதம் குரங்கு உணர்ச்சிகள் வரத்தான் செய்கின்றன. அவற்றை அன்பினால் பண்பினால் அறிவால் அனுபவத்தால் அடக்கி விடுகிறோம்.. அந்த மின்னல் நினைவுகளை எல்லோரும் அறிந்தால் வாழ்வு

அமைதியாக இருக்காது! எங்கும் எப்போதும் பேரிடிதான் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும்!”(ப-37). என்ற கருணாகரனின் கூற்றுவழி புரிந்துகொள்ளாமல் பேதலித்து நிற்க வைக்கின்றது. பேராசிரியரும் இந்த இருட்டுக்கு இலக்காகிவிட நந்தி அவர்கள் கருணாகரன் என்ற பாத்திரம் வாயிலாகக் கூறும் “விஞ்ஞானமும் இலக்கியமும், இன்று குரங்கின் கையில் பூமாலைபோல், பிய்த்து எறியப்படுகின்றன. அவை ஆக்கபூர்வமான சிந்தனையாளர் கையிலே அகப்பட வேண்டும்” (ப.22) என்ற கூற்று எமது ஏக்கமாகவும் எதிர்பார்ப்பாகவும் எம்மத்தியில் நிலைபெற்றுவிடுகின்றது.

கருவைப்பொறுத்தவரையில் அது நாடகத்தின் பெயர், கதைப்பின்னலின் விளைபயன், பாத்திரத்தில் ஏற்படும் மாற்றம், பாத்திரத்தின் உரையாடல்கள் போன்றவற்றில் உள்ளார்த்தமாகவும் வெளிப்படையாகவும் வெளிப்படுத்தப்படலாம். இங்கு தமிழ் சமூகத்தின் நம்பிக்கைகள், பழக்கவழக்கங்கள், வாழ்க்கை முறைகள், மனப்பாங்குகள் எனப் பலவிடயங்களை உட்புகுத்தி நந்தி அவர்கள் மேடைக்குறிப்பின் விரிப்புக்களாலும் பின்னேவரும் விடயத்தை முன்னே (கிருமிகளின் காதல், நஞ்சு கக்குதல்) குறியீடாகக் காட்டும் உத்தியாலும் (Foreshadowing) தான் எடுத்துக்கொண்ட கருவைத் தெட்டத்தெளிவாக வெளிப்படையாகப் பாத்திரங்களின் உரையாடல்களினூடாகவும் நாடகத் தலைப்பின் ஊடாகவும் வாசகர் முன் கொண்டுவருகின்றார். உதாரணமாகக் கதைப்பின்னலின் முடிவில் பேராசிரியரின் கூற்றாக “விஞ்ஞானம், இலக்கியம், அரசியல் ஆத்மீகம் சரியானவர்களால்... சரியான முறையில்... சரியான நேரத்தில் கையாளப்பட வேண்டும்!” (ப.44) எனச் சிந்தனையுடன் அது தன்னை வெளிக்காட்டுகின்றது. இல்லை யென்றால் லலிதா கூறுவது போல “ஆக்கம்! உயர்வு! வாழ்வு!! விஞ்ஞானிகளும் இலக்கியகாரர்களும் உபயோகிக்கும் அழகான சொற்கள்... ஆனால் எங்கு பார்த்தாலும் அழிவு! அழிவு!!” (ப.22). என்ற நிலைதான் உருவாகும். 1975 களில் நந்தி அவர்களால் முன்வைக்கப்பட்ட இக்கரு, மனச்செம்மையின்றி அதனைக் குரங்கு நிலையிலேயே வைத்திருக்கும் மனிதனால் இன்றளவும் உயிர்ப்புடன் இருக்கும் கருவாக எம்முன்தோன்றி முக்காலத்திற்கும் உரியதாகத் தன்னைப் வெளிப்படுத்துகின்றது. “தனது சமூகத்தையே துண்டுதுண்டாக்கும் திருத்துண்டர்..... கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தில் தோன்றிய குரங்குகள்!” (ப.17). என்று தம்மை நிரூபித்து. கலர்க்கண்ணாடிகளினூடாகக் குரங்குகளாகத் தம்மை வெளிக்காட்டுகின்றனர். எனவே “நடிப்பு பொய்யாக இருக்க வேண்டியது இல்லை. உண்மைக்கும் நடிப்பு வேண்டும். இந்த உலகத்தில் உண்மையானவர்கள் தங்கள் பாத்திரத்தை சரியாக நடிக்கத் தவறும் போதுதான் பொய்ம்மை வெல்கிறது. உண்மை தோற்கிறது!” (ப.22) என்ற கருணாகரனின் கூற்று நெஞ்சை நெருடுகிறது. அதனால் இன்றும் “குரங்குகள்” தலைநிமிர்ந்துநிற்கின்ற(ன)து.

அம்மாவாகப் போகிறவர்கள் மட்டுமின்றி அனைவருக்குமானது பேராசிரியர் நந்தியின் அருமைத் தங்கைக்கு...

நான் 12 வயதில் இருந்தபோது எழுதி வெளியிடப்பட்ட ஒரு நலவியல் நூல் பற்றி சுமார் 64 வருடங்களுக்குப் பின்னர் இப்பொழுது எனது 76வயதில் கருத்துக் கூறவேண்டியிருப்பது ஒரு சிக்கலான உணர்வை ஏற்படுத்துகிறது. மருத்துவ விஞ்ஞானம் அத்த கதியில் முன்னகரும் ஒரு அறிவியல் துறையாகும். அப்படியான நிலையில் அந்த பழைய நலவியல் நூல் பற்றி இன்றைய காலச்சூழலில் எழுதுவது அவசியமானது தானா என்று ஒருகணம் யோசித்தேன். நீங்களும் அவ்வாறு யோசிப்பீர்கள் என்பது நிச்சயம்.

இந் நூலை பல வருடங்களுக்கு முன்னர் படித்திருக்கிறேன். இப்பொழுது மீண்டும் படித்து முடித்திருக்கிறேன். நிச்சயமாகப் பேசப்பட வேண்டிய படிக்கப்பட வேண்டிய நூல் என்பதில் எந்தவித ஐயமுமில்லை.

நலவியல் நூல் என்னும் போது புரியாத விஞ்ஞானத் தகவல்களும், சிக்கலான மொழி நடையும் கொண்ட நூல் என்று எண்ணாதீர்கள். எவருக்கும் புரியக் கூடிய மிகவும் இலகுவான தமிழில் தொடர்ந்து படிக்க வேண்டும் என்ற ஆவலைத் தூண்டும் நடையில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

அவ்வாறு எழுதப்பட்டிருப்பதில் ஆச்சரியம் ஏதும் இல்லை. காரணம் அதை எழுதியவர் ஒரு பெயர் பெற்ற எழுத்தாளர். சிறுகதைகள், நாவல்கள் போன்ற இலக்கியப்படைப்புகளை எழுதி வாசகர் மனதைக் கவர்ந்தவர்.

அத்துடன் அவர் மருத்துவத் துறையில் மிகச் சிறப்பாகப் பணியாற்றியவர். ஆயிரக்கணக்கான மருத்துவர்கள் உருவாவதற்கு கைகொடுத்தவர். ஆம் நந்தி என்ற புனைபெயரில் எழுதியவர்தான் அவர். இந் நூலை எழுதும் வேளையில் பேராதனை பல்கலைக் கழகத்தில் மருத்துவ பீடத்தின் சமூக மருத்துவத்துறையில் சிரேஸ்ட் விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றியிருக்கின்றார். அதன் திருத்திய பதிப்பு வந்த காலத்தில் யாழ்ப்பல்கலைக் கழக மருத்துவ பீடத்தில் பேராசிரியராக கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தார்.

இந்த நூல் எதைப் பற்றியது? கர்ப்பணிப் பெண்களுக்கான நலவியல் ஆலோசனைகளைத் தருகிறது.

தூரத்தில் இருக்கும் ஒரு மருத்துவர் தனது ஊரில் இருக்கும் தங்கைக்கு எழுதியதாக வடிக்கப்பட்ட கடிதங்களின் தொகுப்பே இந்த நூலாகும். அவள் முதல் குழந்தையை எதிர் பார்த்திருக்கும் கர்ப்பினியாக

இருக்கிறாள். அவளுக்கான தனது ஆலோசனைகளை கடிதம் மூலம் தருவதாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது. 1959-1960 காலப் பகுதியில் ஈழநாடு பத்திரிகையில் வாராவாரம் எழுதிய கடிதக் கட்டுரைகளின் தொகுப்பே இந்த நூல் ஆகும்.

ஆயினும் நான் படித்த பிரதியானது 1993 ல் வெளியானது. இது நூலின் 3ம் பதிப்பாகும்.

“மருத்துவ அறிவியலில் புதிய சிந்தனைகளும் நடைமுறைகளும் மிகுந்ததுள்ளன. ஆகவே காலத்திற்கேற்ப திருத்தியுள்ளேன்” என அவரே தனது முன்னுரையில் சொல்கிறார்.

முதல் கடிதத்தின் ஆரம்பத்திலேயே தனது தங்கைக்கு ஒரு விடயத்தைத் தெளிவாக சொல்லி விடுகிறார்.

“கருத்தரித்தலும் குழந்தை பிறத்தலும் இயற்கைச் சம்பவங்கள். ஆகையால் நீ இப்போது ஒரு நோயாளியென்று எண்ண வேண்டாம்.

உனது வேலைகளை எப்போதும் போலவே செய். பிள்ளைகளுக்கு டியூஷன் சொல்லிக் கொடுக்கப் போவதை நிறுத்த வேண்டாம். பின்நேரங்களில் அவர்களின் வீடுகளுக்குப் போய் வருவதே உனக்கு போதுமான தேகாப்பிசமாகும். அதே போல வீட்டு வேலைகளை செய்வது, தோட்டவேலை செய்வது, கோவிலுக்கு போவது எல்லாம் நல்லது”

உணவு பற்றியும் நல்ல விளக்கம் அளித்துள்ளார். இவ்விடயத்தில் அவர் வழமையான போசாக்கான உணவு புற்றிய குறிப்புகளுக்கு அப்பால் தாவர உணவு மட்டும் உண்பவர்களுக்கான சில ஆலோசனைகளையும் தந்துள்ளமை விசேடமாகக் குறிப்பிட வேண்டிய விடயமாகும். ஏனெனில் சிலர் வழமையாகவே தாவர உணவு உட்கொள்பவர்களாக இருக்கிறார்கள். வேறு சிலர் நவராத்திரி விரதம், கோவில் திருவிழா போன்ற மத சம்பந்தமான விடயங்களுக்காக தாவர உணவை உண்கிறார்கள். இவர்கள் புரதம் உட்பட அனைத்து போசாக்குகளையும் எப்படி போதியளவு பெற்றுக் கொள்வது என்பது பற்றி தெளிவான குறிப்புகளைத் தந்து வழிகாட்டுகிறார்.

மற்றொரு விடயம் எடை. கர்ப்ப காலத்தில் பெண்களின் எடை அதிகரிப்பது இயற்கையானது. ஆனால் எடை மிதமிஞ்சினால் அவளது சுகநிலை பாதிப்படையும். அதனால் ஏற்படக் கூடிய பாதிப்புகள்

என்ன? களைப்பு, இருதயத் துடிப்பு வேகமாதல், கால் வீக்கம், இரத்த அழுத்தம் அதிகரிப்பது போன்ற பல பாதிப்புகள் ஏற்படலாம். எனவே எடை அதிகரிக்காது இருப்பதற்கான ஆலோசனைகளையும் சொல்கிறார்.

66 பக்கங்களே அடங்கும் சிறிய புத்தகம்தான் இது. ஆனால் அதற்குள் வாசகனுக்கு அத்தியாவசியமான அத்தனை விடயங்களையும் இணைக்க முயன்றிருக்கிறார். அதில் வெற்றியும் கண்டுள்ளார்.

உணவு, குளிப்பு, நித்திரை, சிகிச்சை நிலையங்கள் என்ற முதல் அத்தியாயத்திலிருந்து தொடங்கி, தாலாட்டு என்ற 17 அத்தியாயங்கள் வரை தொடர்கிறது.

1. உணவு, குளிப்பு, நித்திரை, சிகிச்சை நிலையங்கள்
2. மசக்கை சில அறிஞர்கள்,
3. குழந்தை ஆணா பெண்ணா குழந்தை பிறக்கும் காலம்,
4. கரு வளர்ச்சி. நஞ்சும் நச்சுக் கொடியும். சூலுறையும். பனிநீரும்
5. இரட்டைக் குழந்தைகள் உணவு.
6. தாவர உணவு,
7. உடை, மார்பின் கவனிப்பு.
8. கர்ப்பிணியின் நிறை, உடலின் வளப்பு.
9. உடற்பயிற்சி.
10. கால்களில் நாளங்கள் தடித்தல், மூலவியாதி.
11. கர்ப்ப இசிவு.
12. கர்ப்பச் சிதைவு.
13. பிரசவத்திற்கு வேண்டிய உபகரணங்கள்,
14. பிரசவம்.
15. குழந்தை.
16. குடும்பக் கட்டுப்பாடு,
17. தாலாட்டு

கர்ப்பம் தங்குவதிலிருந்து குழந்தை பிறப்பது மட்டுமின்றி அதற்கு அப்பால் குடும்ப கட்டுப்பாடு வரை இந்நூல் பேசுவதை மேற் கூறிய பட்டியலிலிருந்து காணக்கூடியதாக இருக்கிறது.

கர்ப்பம் பற்றி ஒரு பெண் சாதாரணமாக அறிய வேண்டிய விடயங்களை மட்டுமின்றி அறிவியல் ரீதியான தகவல்களையும் சொல்லியுள்ளார்.

உதாரணத்திற்கு பிறக்கப் போவது ஆண் குழந்தையா பெண் குழந்தையா என்பதை தீர்மானிப்பது இறைவன் அல்ல. அது எவ்வாறு நடக்கிறது என்பது ஆணின் விந்திலும் பெண்ணின் கரு முட்டையிலும் உள்ள அணுக்கள் எந்த விதத்தில் இணைகின்றன என்பதைப் பொறுத்ததே. இதை ஒருவரும் தம் இலட்ப்படியோ, மருத்துவ முறைகளாலோ தீர்மானிக்க முடியாது. அது தற்செயலாக நடப்பது என்பதை தெளிவாக இலகு தமிழில் விளக்கியுள்ளார்.

அதேபோல இரட்டைக் குழந்தைகள் உருவாவது எப்படி என்பது பற்றியும் விளக்கம் கூறியிருக்கிறார். அதில் குழந்தைகள் ஒரே உருவ அமைப்போடு ஒரே பாலினாராக பிறப்பது எவ்வாறு?, மறுதலையாக இரணைகள் வெவ்வேறு பாலினாராகவும் வித்தியாசமான உருவ அமைப்போடு இருப்பதன் காரணம் என்ன என்பது பற்றியும் மிகவும் எளிமையாக எவருக்கும் விளங்கக் கூடிய முறையில் சொல்லியிருக்கிறார்.

“மருத்துவம் கற்ற என்னை ஓர் எழுத்தாளனாக உங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தியது இந்த நூல்தான்” என நூலுக்கான அறிமுகப் பதிவில் கூறுகிறார். முதல்

நூலிலேயே இவ்வளவு எளிமையாகவும், தெளிவாகவும் அதேநேரம் ஆழமான மருத்துவ விடயங்களை, படைப்புலகில் கால்பதித்த ஆரம்ப காலத்திலேயே கூற முடிந்தமை வியப்பை அளிக்கிறது.

இவரது படைப்பானது வாசகர்களுக்கு பிடித்தமானது போலவே இவரது ஆசிரியருக்கும் பிடித்திருக்கிறது. இவர் மருத்துவ மாணவனாக இருந்தபோது இவருக்கு பேராசிரியராக இருந்த மகப்பேற்று பெண் நோயியல் நிபுணரான பேராசிரியர் அ.சின்னத்தம்பி ஒரு சிறிய கடிதத்தை இவருக்கு அனுப்பியிருந்தார்.

“உம்முடைய அருமைத் தங்கைக்கு” என்ற நூலைப் படித்தேன். மிகவும் அழகான நூல். சொல் அமைப்பு மிகவும் சிறப்பாக இருக்கிறது. தமிழ்த் தாய்மார்களுக்கு பெரிதும் உபயோகமாயிருக்குமென்று நம்புகிறேன். வாழ்த்துகள்”.

தன் ஆசான் வாயாலேயே நற்சான்றும் பாராட்டும் பெறுவதை விட வேறென்ன பெருமை வேண்டும்.

இதே போல இந்நூலின் இரண்டாவது பதிப்பு தமிழகத்தில் வெளியானபோது சரஸ்வதி சஞ்சிகையின் ஆசிரியரான திரு.விஜயபாஸ்கரன் அதற்கு எழுதிய முன்னுரையில்

“இந்த விஷயத்தைப் பற்றி தமிழில் சில நூல்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன. ஆனால் இந்த நூல் எல்லா விதத்திலும் புதுமையான. சரளமான நடையிலே. மருத்து அறிவே இல்லாத எல்லோரும் புரிந்த கொள்ளக்கூடிய முறையில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. கொஞ்சம் கூட அச்சமில்லாமல் மனத்தெம்புடன் பிரசவிக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கையை இந்தப் புத்தகத்தை படிப்பவர் அனைவருக்கும் உண்டாக்கும்” என்று எழுதியுள்ளமை கவனத்தில் எடுக்க வேண்டியதாகும்.

இத்தகைய ஆளுமைகளது கணிப்பையும் பாராட்டுக்களையும்விட நாம் புதிதாக எதைச் சொல்ல முடியும்?

உண்மையில் இந்த நூலானது கர்ப்பிணிப் பெண்களுக்கு மட்டுமின்றி. அவர்களது குடும்பத்தினரும் கட்டாயம் படிக்க வேண்டியதாகும். பொது அறிவிற்காக எவருமே படிக்க உகந்தது.

தமிழகத்தில் வெளியான 2ம் பதிப்பு விரைவில் விற்பனையான நிலையில் 1963ல் யாழ்ப்பாணத்தில் மூன்றாம் பதிப்பு வெளியானது.

இவரது மாணவனாக இருக்கும் பேறு எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. நான் கொழும்பு மருத்துவ பீடத்தில் படிக்கும் காலத்தில் இவர் பேராதனை பல்கலைக் கழகத்தில் சிரேஸ்ட் விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தார். கொழும்பு மருத்துவ மாணவர்களாக இருந்த வேளையில் ஒரு சுற்றுலாவின் போது பேரா தனைக்கும் செல்ல முடிந்தது. அப்பொழுது அவரைச் சந்தித்துப் பேசியது இன்றும் மனதில் இருக்கிறது.

நான் பருத்திதுறைக்கு வந்த பின்னர் இவரோடு நெருங்கிப் பழகியிருக்கிறேன். சில சமூகப் பணிகளில் சேர்ந்து இயங்கியிருக்கிறோம். குடும்ப நண்பர் போல ஆகிவிட்டார். வீடு வரை உறவு தொடர்ந்திருந்தது.

அவரது நூலைப் பற்றி எழுத வாய்ப்பளித்த ஜீவநதி சஞ்சிகைக்கும். இதழாசிரியர் க.பரணீதரன் அவர்களுக்கும் நன்றி.

சமூக சிந்தனைக்கான வழிகாட்டியாக “உங்களைப் பற்றி” நூல் மீதான ஒரு கண்ணோட்டம்

டாக்டர் நந்தி என்று பலராலும் அறியப்படும் செ.சிவஞான சுந்தரம் அவர்கள் மருத்துவத்துறையை மட்டுமன்றி தமிழ் இலக்கியத்துறையையும் காதலித்தவர். அதனை அலங்கரித்தவர். யாழ். மண்ணை பூர்வீகமாகக் கொண்ட இவர் தம் பணியின் நிமித்தம் இலங்கையின் பல பாகங்களிலும் பணியோடு இணைந்து பல அனுபவங்களையும் பெற்றவர். இவருடைய அனுபவங்களே இவரை இன்று ஓர் இலக்கிய படைப்பாளியாக எம் முன் நிறுத்தி வைத்திருக்கின்றது எனக்கூறலாம். இவர் எழுதிய மலைக்கொழுந்து, தங்கச்சியம்மா, நம்பிக்கைகள் ஆகிய நாவல்களும் ஊர் நம்புமா?

கண்களுக்கு அப்பால், நந்தியின் கதைகள் ஆகிய சிறுகதைத் தொகுதிகளும், நாடக நூலான குரங்குகள் என்னும் படைப்பும் சிறுவர் நூல்களான உங்களைப் பற்றி, தம்பி தங்கைக்கு ஆகிய படைப்புகளும் நந்தி அவர்களின் அனுபவங்களை வெளிப்படுத்துகின்றன. சமூகத்தை உற்று நோக்கி அதில் வாழும் மக்களின் நிலைகளை யதார்த்தப்பூர்வமாக சித்திரித்து மண் வாசனை மணம் மாறாமல் தருகின்ற இவருடைய படைப்புகளை மலையகத்தைக் களமாகக் கொண்டு வெளிவந்த சிறுகதை, நாவல்களில் நாம் வாசித்துக் கவனத்துள்ளோம். இவருடைய உங்களைப் பற்றி என்னும் படைப்பு சிறுவர் இலக்கியம் என்னும் பகுப்பிற்குள் வரையறுக்கப்பட்டிருந்தாலும் இது அறியாமை இருளில் மூழ்கி வாழும் ஒட்டுமொத்த தமிழ்ச் சமூகத்திற்கும் உரிய வழிகாட்டி என்பது எமது தனிப்பட்ட கருத்து.

கோயிலுக்கும் தமிழ்ச் சமூகத்தில் வாழும் இந்துக்களுக்கும் இருக்கின்ற பிணைப்பு நகமும் சதையும் போன்றது. பகுத்தறிவு சிந்தனைக்கு அப்பால் கண்களை இறுக்கி மூடி கோயிலும் அது சார்ந்த நடைமுறைகளும் வகுத்து வைத்திருக்கும் நியதிகளை நாம் கடைபிடிக்கின்றோம். இவற்றை ஆழமாக உற்றுநோக்கிய நந்தி சிறுவர்களுக்கு அறிவுரைகூறும் பாணியில் மிக எளிமையாக ஒட்டுமொத்த சமூகத்திற்கும் பல தத்துவங்களைக் கூறியுள்ளார். இந்த உலகத்தில்

பிறந்த அனைத்து உயிர்களும் சமம். ஆனால் அவற்றிற்குள் ஏற்றத் தாழ்வுகளைக் கற்பிக்கும் மனித மூடர்களை ஆலய வளாகத்தில் பெரும்பாலும் காணலாம். சிலர் கோயிலுக்குச் செல்வதே தங்களது சாதி, அந்தஸ்து திமிரைக் காட்டுவதற்கே. எமது அனுபவத்திலும் இவ்வாறான கசப்பான நினைவுகள் இப்போதும் இழையோடிக்கொண்டு தான் இருக்கின்றது. அறியாமை இருளில் வாழும் பலர் கோயில் வழிபாடு, இறைவன் பற்றிய தெளிவான புரிதல் இல்லாமையால் புரியும் அவலங்களை நந்தி அவர்கள் நன்கு உணர்ந்து ஆலயத்தில் அனைவரும் சமம் என்றும் ஏற்றத்தாழ்வுகள் பாராட்டுவது இழிவானது என்பதை

யும் அறிவுறுத்துகின்றார்.

சமயங்களாலும் அதன் தத்துவங்களாலும் மனிதன் தனக்குள் பிளவுபட்டு மதங்களை ஆயுதமாக பாவித்து வன்முறைகளில் ஈடுபடுவதையும் அனுபவ வாயிலாக நாம் அறிகின்றோம். அதனையும் நந்தி அவர்கள் இந்நூலில் வெளிப்படையாகக் கூறியுள்ளார். கடவுள் ஒருவனே என்றும் அதிலிருந்து பிரிந்ததுதான் மதங்கள் என்ற சிந்தனையையும் இளைய தலைமுறையினருக்கு வலியுறுத்துகின்றார். அதேநேரம் சாதிப்பிரிவினைகளால் தமிழ்ச்சமூகம் தம் உள்ளத்திலே அழுக்கோடு வாழும் இழிநிலையையும் துணிந்து நந்தி அவர்கள் பதிவுசெய்துள்ளார். இதன் மூலம் முற்போக்கு சிந்தனை கொண்டவராக நந்தியை நாம் இனங்காண முடிகின்றது. செய்யும் தொழிலை வைத்து மனித இனத்தைப் பிளவுபடுத்தும் இழிமனிதர்களை பல்வேறு உதாரணங்களின் மூலமாகவும் தனக்கு கிடைத்த அனுபவங்களினூடாகவும் கூறும் நந்தி அடிப்படையில் மனிதர்கள் அனைவரும் சமம் என்பதை வளர்ந்து வரும் இளைய தலைமுறையினரை நோக்கி அறிவுறுத்துகின்றார்.

வாழ்வில் வெற்றி பெற நினைக்கும் ஒவ்வொருவரும் முதலில் மன ஒருமைப்பாட்டுடன் காரியம் ஆற்றவேண்டும் எனவும் கோயிலில் வழிபாடுகளில் ஈடுபடும்போது இவற்றைக் கடைபிடித்து ஒழுகவேண்டும் என்றும் நந்தி கூறியுள்ளமை ஆலய வழிபாடுகளை ஒரு

கருவியாக கையாண்டு மனித வாழ்வை மேம்படுத்திக் கொள்வதற்கான பாதையையே நந்தி காட்டுகின்றார்.

தமிழர் மத்தியில் நகைகளுக்கும் ஆடம்பரமான உடைகளுக்கும் தனி மதிப்பு இருக்கின்றது. ஆலயங்களுக்குள் பிரவேசிக்கும்போது இந்த ஆடம்பரங்களைக் கண்டுகளிக்கலாம். எளிமையாக உடை அணிபவர்களைக் கண்டால் கிண்டல், கேளி செய்யும் வழக்கங்களும் நம் சமூகத்தில் வழக்கில் இருக்கும் கீழ்த்தரமான பண்பாகும். இதனை நந்தி அவர்கள் சிங்கள சமூகத்தையும் தமிழ்ச்சமூகத்தையும் ஒப்பிட்டு எளிமையே உயர்ந்த ஆடம்பரம் என்றும் அழகு என்றும் சுட்டுகின்றார். அலங்காரமாக, ஆடம்பரமாக ஆலய வழிபாடுகளுக்குச் செல்லும் பலர் தங்களது இருப்பிடங்களைச் சுத்தமாக பேணுவது இல்லை என்ற குற்றச்சாட்டை முன்வைக்கும் நந்தி இதன் மூலம் பலரை சிந்திக்கவும் வைக்கின்றார். அதுமட்டுமன்றி பேசும் வார்த்தைகளில் இனிமையைப் பயன்படுத்தி மற்றவர்களோடு அன்பாக இருக்கவேண்டும் எனவும் வலியுறுத்துகின்றார். பேச்சில் மட்டுமல்லாது எழுத்திலும் வன்மையைத் தவிர்த்து மென்மையைக் கையாளும் பண்பை பல இடங்களில் குறிப்பிடுகின்றார். இவை தவிர ஆரோக்கியமான வாழ்க்கை, குடும்ப ஒற்றுமை, கலைகளில் ஈடுபாடு, நேரம் தவறாமையே எனச் சிறுவர்களை முன்னிறுத்தி அறிவுரைகளைச் சொல்லும் நந்தி அவர்கள் ஒரு கட்டுக்கோப்பான வாழ்க்கையை வாழும் முறை தமது நூலினூடாக சிறுவர்களின் மனதில் விதைக்கின்றார்.

தாம் எடுத்துக்கொண்ட கருத்தை வாசகர் மனதில் (சிறுவர் மனதில்) பதிய வைக்க மிகவும் எளிமையான தமிழ் நடையையும் வாழ்ப்பாணப் பேச்சுவழக்கையும் கையாண்டுள்ளார் நந்தி. சிறுவர்களுக்குக் கதைகூறும் பாங்கில் அவர்கள் மனதில் இலகுவாக கருத்துகள் சென்று அடைவதற்கான உத்தியையும் இந்நூலில் கையாண்டுள்ளார் இந்நூல் ஆசிரியர்.

சிறுவர்களை மட்டுமன்றி பெரியோர்களின் சிந்தனையையும் தூண்டி அவர்களின் சமயம், வழிபாடு, கோவில் சார்ந்த சம்பிரதாயங்களுக்குள் மறைந்திருக்கும் உண்மைத் தத்துவங்களை வெளிக்கொண்டு வரும் வகையில் படைக்கப்பட்டுள்ள இந்தப் படைப்பு ஒவ்வொரு பாடசாலைகளிலும் ஆரம்பக்கல்வியைக் கற்கும் மாணவர்களின் சமயப்பாடத்திட்டத்தில் இணைக்கவேண்டிய நூல் என்பதில் இருவேறு கருத்திற்கு இடமில்லை.

எமது சமூகத்தைப் பொருத்தவரை இன்று பலர் இன, மத, மொழி, சாதியப் பிரிவினைகளால் உள்ளத்தால் பிளவுபட்டு, வாழ்வின் உண்மையான தத்துவங்களைப் புரிந்துகொள்ளாது தன்போக்கில் வாழ்கின்றனர்.

யாராவது ஒரு நபர் குற்றம் இழைத்துவிட்டால் அவருடைய இனமும் மதமும் மொழியும் அவருடைய சாதியுமே முதலில் கண்களுக்குத் தென்படுகின்றது. அவற்றைச் சுட்டிக்காட்டியே தவறு செய்த மனிதனை நிந்திக்கின்றனர். மனிதனை மனிதனாகப் பார்க்கும் பழக்கம் எவரிடமும் இல்லை. பண்டிதர், பாமர் என அனைவரிடமும் வித்தியாசம் இன்றி இந்தப் பிரிவினைசார்ந்த விடயங்கள் அவர்களது அடிமனதில் வாழ்ந்து கொண்டதான் இருக்கின்றது. நந்தியினுடைய இந்நூல் அவற்றையெல்லாம் தகர்த்து மனிதனை மதிக்க வேண்டும் என்னும் உயரிய சமூக நல்லிணக்கத்தை ஒவ்வொருவர் இதயத்திலும் விதைக்கின்றது.

தற்பொழுது பாடசாலைகளில் மாணவர்களுக்குக் கற்பிக்கப்படும் சமய நூல்களில் விரதம், பூஜை, பண்டிகைகள், வர்ணாச்சிரம தர்மம் பற்றிய பல்வேறு விடயங்கள் உட்புகுத்தப்படுகின்றனவே தவிர சமூகத்தைச் சிந்தனைகளால் மாற்றியமைத்து உள்ளத்தில் புது ஒளி உண்டாகும் எந்தவொரு நல்விடயங்களும் கற்பிக்கப்படுவது குறைவு. இந்நூலின் ஓர் இடத்திலும் சமயப்பாடத்தில் புதிய நோக்கைப் புகுத்தவேண்டும் என நந்தி அவர்கள் குறிப்பிடுவதை நாம் சிந்தனையில் வைக்கவேண்டும்.

சிறுவர் இலக்கியங்கள் என்றால் சற்று வித்தியாசமான தலைப்பில் அவர்களுக்குரிய நூல்கள் அமைந்திருக்கும். இந்த நூல் உங்களைப் பற்றி என சிறுவர்களுக்கு கதைவடிவில் அனுபவங்களைக் கலந்து அறிவுரை கூறும் பாணியில் அவர்களுக்குள்ளிருந்து வரவேண்டிய விழிப்புணர்வுகளைப் பற்றி பேசுகின்றது. ஒரு எளிமையான தலைப்பினூடாகவும் நந்தி அவர்கள் தான் கூற வருகின்ற விடயங்களிற்கு தலைப்பிடுவதில் வெற்றிக்கண்டுள்ளார். தம்பி, தங்கை என்று சிறுவர்களை அன்போடு விழிப்பதன் மூலம் அவர்களுக்குள் அறிவார்ந்த பண்புகளையும் சிந்தனைகளையும் விதைக்கும் துட்கமத்தை நன்கு அறிந்து வைத்துள்ளார் நந்தி.

சிறுவர் இலக்கியங்கள் என்றாலே இயற்கையையும் உயிரினங்களையும் வைத்துக்கொண்டு நீதி புகட்டுவதையும் கதை, பாடல் எனச் சிறுவர்களின் மத்தியில் ஓர் ஈர்ப்பை ஏற்படுத்துவதையுமே பெரும்பாலும் காண்கிறோம். ஆனால் நந்தி சற்று வித்தியாசமாக சமூகத்தில் அஸ்திவாரமாக பதிந்துள்ள மதம் சார்ந்த சிந்தனைகளோடு இயங்கும் மக்கள் மத்தியில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற அறியாமையை அழிக்க வளரும் தலை முறையைப் பார்த்து அறிவுரை கூறும் உத்தியை வெற்றியோடு கையாண்டுள்ளார். அவ்வகையில் “உங்களைப் பற்றி” என்னும் நூல் தமிழ்ச் சிறார்களுக்கு குறிப்பாக ஆலய வழிபாட்டில் ஈடுபடுபவர்களுக்கு சிறந்த கீதை என்று கூறலாம்.

சிந்தனைக்குச் சிகிச்சையளிக்கும் நந்தியின் தம்பி – தங்கைக்கு இளைஞர் அறிவு நூல்

ஈழத்து இலக்கிய உலகில் தன் எழுத்துக்களால் தனித்து அடையாளம் கண்ட முதுபெரும் ஆளுமை நந்தி அவர்களுடைய “தம்பி தங்கைக்கு” எனும் இளைஞர் அறிவு நூல் காலத்திற்கும் நிலைத்து நிற்கும் அரிதானதொரு படைப்பாக அமையப்பெற்றுள்ளது. இளைய சமுதாயத்தின் சிந்தனைக் கோலங்களை மடைமாற்றி, திசைமாறும் மனங்களுக்கு கடிவாளம் போட்டு சிகிச்சையளிக்கவல்ல ஆற்றல் பொருந்திய தொகுதியாக காணப்படுகின்றது.

தனது இளமைக்கால வாழ்வை மண்மணம் கமழும் கிராமியச் சூழலில் பிணைத்துக் கொண்ட தனால் கிராமங்கள் தோறும் இயல்பாகப் பேசப்படும் நீதிமொழிகளை அம்மாச்சியின் அரவணைப்பில் கேட்டு வளர்ந்த நந்தி அவர்கள் தன் மனதில் சேகரமாகிய விடயங்களை தனது வாழ்வோடும் தன் உறவினர் வாழ்வோடும் இணைத்து இளைய சமுதாயம் நன்னெறியில் செல்ல வழிகாட்டும் கருத்தோவியமாக இத்தொகுதியை ஆக்கித்தந்துள்ளார்.

வாழ்க்கையை செம்மையுற வைக்கும் ஆற்றல் நீதி நூல்களுக்கு உண்டு. அத்தகைய நீதிநூல்களுள் ஒளவையின் நூல்கள் எல்லோர் நெஞ்சுக்கும் மிக நெருக்கமானவையாக காணப்படுகின்றன. அத்தகைய ஒளவையின் நீதி நூல்களால் பெரிதும் கவரப்பட்ட நந்தி அவர்கள் இருபது தலைப்புகளில் அவற்றை எடுத்தாண்டு இளைய சமுதாயம் பயனுறத்தக்க பல செய்திகளை எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

தமிழ் கூறு நல்லுலகின் ஆச்சியாக எல்லோர் மனங்களிலும் வாழும் ஒளவைப்பாட்டி தனக்கு அறிமுகமான செய்தியினை “அறிமுகம் – ஒளவைப்பாட்டி” என்ற முதற் கட்டுரையின் வாயிலாக எடுத்தியம்பியுள்ளார். தம்பி, தங்கைச்சிக்கு என்று இளையவர்களை விளித்து ஆரம்பித்த கட்டுரையில்

“அந்தக் காலத்தில் நேர்சரிபாடசாலை பற்றிப் பணையில் அறியவே வாய்ப்பு இல்லை. நான் காலை முதல் இரவு வரை ஆச்சியுடனேயே இருப்பேன்...
.... இந்த நாட்களில் ஆச்சி, ஒளவையார் பற்றிப் பேசுவா, எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும், “ஒளவைப் பாட்டி இப்படிச் சொன்னா” என்று இரண்டுவரி பாடுவா. ஆச்சி அப்படிப் பாடாத நாளே இல்லை. நான் ஒளவைப்பாட்டியை ஆச்சியின் ஆச்சி என்று நம்பினேன்...”

என்று கூறியிருக்கும் செய்தியானது நமது வாழ்வியலோடு ஒளவைப்பாட்டி எவ்வளவு அனுக்கமாக இருந்து வந்துள்ளார் என்பதனை வெளிக்காட்டி நிற்பதோடு மீள அத்தகைய மாறுதல்கள் நம் சமூகத்தின் மத்தியில் தேவை என்ற மீள் வலியுறுத்தலையும் சுட்டிநிற்கின்றது. பிறமும் சமுதாயத்தை நன்னெறிப்படுத்த இத்தகைய

நீதிக்கருத்துகளை சிறுபராயம் தொட்டே குழந்தைகளுக்கு எடுத்துக்கூறி வளர்ப்பது சமுதாய மாறுதலுக்கு வித்திடும். தொடரும் கட்டுரையில்,

“தம்பி, தங்கைச்சிக்கு... ஒரு இரகசியம் கூறட்டுமா? எனக்கு இப்போது கூட வாழ்க்கையின் வலிவுக்கும் வடிவுக்கும் ஒளவையார் அறிவுரைகள் போதுமானதாக உள்ளன. பின்னம் படித்த பெரிய நூல்கள் என் சிந்தனையையும் பேச்சையும் அலங்கரிக்கின்றன.

இளைய சந்ததியின் மத்தியில் ஒளவையை ஏன் நாம் ஆழமாகக் கொண்டு செல்ல வேண்டும் என்பதற்கான விடையினை இங்கு காண முடிகின்றது.

“உயர்வுக்கு ஊக்கம்” எனும் கட்டுரையில் “ஊக்கம் உடமை ஆக்கத்திற்கு அழகு” என்று ஒளவையார் கொன்றைவேந்தனில் கூறிய அழகை தன் மாமாவில் பார்த்த செய்தியை எடுத்துரைத்துள்ளார். “சோம்பித்திரியேல்” எனும் அடியை தன் மாமாவின் குணத்தோடு ஒப்பிட்டதோடு மட்டுமல்லாமல், உலகில் சோம்பலின்றி வாழ்ந்து உயர்ந்த உத்தமர்களை முன்னிறுத்தி உதாரணம் காட்டியிருப்பது சிறப்புக்குரியது.

“செல்ல என்ற செல்வம்” எனும் கட்டுரையில் தனது சிறிய தந்தையாருடன் செலவழித்த கால அனுபவங்களை அதன் சுவை குன்றாது எடுத்தியம்பியுள்ளார். எழுதுவதை பற்றி தன் சிறிய தந்தையார் கூறிய விடயங்களை “எழுதுவதைப் பற்றிய அவருடைய ஆணைகள்” என்று அடையாளப்படுத்தியிருப்பது எழுதுபவர்களுக்கான நல்லறிவுரையாகக் காணப்படுகின்றது.

- எழுத்துக்கள் முத்தக்கோத்தது போல் இருக்க வேண்டும்
- எழுத்தில் இலக்கணப் பிழைகள் இருக்கக் கூடாது.
- கருத்துத்தெளிவாக இருக்க வேண்டும்.
- சுருக்கமாக எழுதவேண்டும்.
- படிப்போர் மகிழ்ச்சியும் பயனும் அடைய வேண்டும்.

“தம்பி தங்கைச்சி... இந்த அறிவுரைகளைப் படித்து நீ எதை எழுதினாலும் கவனித்து எழுது. உனது எழுத்தில் கவர்ச்சி இருப்பது அவசியமாகும்”

என்று கூறிய செய்தி அவசியம் மிக்கதொன்றாகக் காணப்படுகின்றது.

“கல்வியின் மாட்சி” எனும் கட்டுரையில் ஒரு மனிதனுடைய வாழ்வில் கல்வி எத்தகைய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த விடயம் என்பதனை பல சம்பவங்களை முன்னிறுத்தி கூறியுள்ளார்.

“ஒளவையார் கல்விக்கும் கற்றோருக்கும் பெரும் மதிப்புக் கொடுத்தவர் ஒளவையாரை மன்னர்கள் மதித்தனர் ஆனால் ஒளவையாரோ மன்னர்களிலும் பார்க்க கற்றோரை அதிகமாக மதித்தார்” என்று வாக்குண்டாம் பாடலை துணைக்கொண்டு

கற்றலின் மேன்மைதனை உலகுக்கு எடுத்தியம்பியுள்ளார்.

இத்தன்மையான ஓளவையின் கருத்துகளை முன்னிறுத்தியவையாகவே இத்தொகுதியிலுள்ள ஏனைய கட்டுரைகள் யாவும் அமையப்பெற்றுள்ளன. அனைத்துக் கட்டுரைகளும் சிந்தனைக்கு விருந்தளிப்பதோடு சமுதாய மாறுதல்களை நோக்கி இளைய சமுதாயத்தை உந்தித்தள்ள வைக்கும் வலுவுடையன வாகக் காணப்படுகின்றன. இத்தகு கட்டுரைகள் ஒவ்வொன்றினதும் இறுதியில் கட்டுரைகளின் பேசுபொருள்களை “சுருக்கம்” எனத்தலைப்பிட்டு வழங்கியிருப்பது கவனத்திற்குரிய விடயமாகக் காணப்படுகின்றது. அச்சுருக்கங்களின் வாயிலாகவே அக்கட்டுரைகளின் முழுமைக்குள்ளும் வியாபித்துச் செல்லக்கூடிய வல்லமையை அவை கொண்டிருப்பதானது இங்கு நோக்கத்தக்க விடயமாகும்.

கட்டுரைகளும் அவற்றின் சுருக்கங்களும்

01. அறிமுகம் - ஓளவைப்பாட்டி

- இளமையில் நல்ல ஒழுக்கம் கற்க வேண்டும்
- ஓளவையார் எழுதிய நீதி உரைகள் வாழ்விற்கு வளம்தரும்”
- அவை ஆத்திதடி, கொன்றை வேந்தன், வாக்குண்டாம், நல்லழி என்பனவாம்.

02. உயர்வுக்கு ஊக்கம்

- உயர்வுக்கு ஊக்கம் வேண்டும்
- சோம்பல் பொல்லாதது
- பெரியோரின் வாழ்க்கையைப் பழக்க வேண்டும்

03. சொல் என்ற செல்வம்

- கணிதம், தமிழ் ஆகியன கல்விக்கு ஆக்கம்தரும்
- பல நூல்களைப் படிக்க வேண்டும்
- பல சொற்களை உரிமையாக்கி சொல்லிலே செல்வந்தனாக வேண்டும்
- ஒரு போதும் படிப்பதை விடக்கூடாது.

04. கல்வியின் மாட்சி

- கல்வியின் சிறப்பு

05. ஆங்கிலம் சரஸ்வதியின் பரிசு

- ஆங்கில அறிவு விஞ்ஞான உலகில் மிகவும் அவசியமாகும்.

06. கல்வியின் நோக்கம் ஒழுக்கம்

- சிந்தனை பேச்சு செயல் இவற்றின் ஒருமைப் பாடுதான் ஒழுக்கம்

07. பேச்சிலே பண்பு

- பேச்சின் பண்பினால் மனிதன் உயர்கிறான்
- வீட்டில், பாடசாலையில், அலுவலகத்தில் பேசும் மொழியில் நயம் இருக்க வேண்டும்
- மேடைப்பேச்சு நமக்கு ஒரு சவால். அதைப் பக்குவமாகத் தயாரிக்காமல் மேடையில் ஏறக்கூடாது.

08. எதற்கும் குறிக்கோள்

- எது செய்வதானாலும் குறிக்கோள் வேண்டும்.
- செய்வதைத் திருத்தமாகச் செய்ய வேண்டும்.
- உனது வல்லமையை அறிந்து பாடங்களைத் தெரிவு செய்து, தொழிலையும் தெரிவு செய்.

09. மன உறுதி

- மனம் ஒரு போதும் தடுமாறக் கூடாது
- வாழ்க்கைக்கு மன உறுதி அவசியம்

10. ஆன முதலில் அதிகம் செலவானால்

- வருவாய்க்கு அதிகமாக ஒரு சதமேனும் செலவு செய்யாதே.

11. ஆசைகளைக் கட்டுப்படுத்தல்

- ஆசைகளைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும்
- பொருளை பணம், உணவு, காலம், சக்தி அறிவு வீணாக்கக் கூடாது.

12. நல்லார் தீயார்

- அன்பு உள்ளவன் நல்லவன்
- நல்லவர் நட்பு நமக்கு நல்லது
- தீயவர் நட்பு தீ

13. அன்பு முதல் அகிம்சை வரை

- அன்பும் அகிம்சையும் வாழ்வை வளமாக்கும்

14. வித்தை விரும்பு

- வித்தைகள், கலைகள் பல
- சிலவற்றைத் தேர்ந்து எடு
- அவற்றை மனம் வைத்துப் பழகு

15. முதியோர் நோய்களுக்கு தடுப்பு இளமையில்

- முதிர்ந்த வாழ்வில் வரும் நோய்களின் காரணிகள், உனது சிறுவயதில் ஆரம்பமாகின்றன.
- ஆகவே கவனமாக வாழ். நீண்ட கால இளமையுடன் இருப்பாய்

16. ஊருடன் கூடி வாழ்

- ஊருடன் கூடி வாழ வேண்டும். அந்த ஊர் எந்த நாட்டிலும் இருக்கலாம்.

17. நீர்ப்பறவை ஆகாதே.

- இயற்கையோடு மகிழ்ந்தது வாழ்
- சேர்ந்தோரை அவர்களுக்குத் துன்பம் வந்த வேளையில் விட்டு விலகாதே

18. குற்றம் குற்றமே

- பழைய இலக்கியங்களைப் படி

19. ஓளவையார் பற்றி

- பெரியோர் வாழ்க்கை நூல்களைப் பறப்பது அவர்களுடன் வாழ்வதற்குச் சமம்

20. ஒதுவது ஒழியேல்

- படிப்பதை மறவாதே

என்றவாறு அச்சுருக்கக் குறிப்புகள் அமையப் பெற்றுள்ளன. தனிச்சிறப்பு வாய்ந்த விடயமாக இச்சுருக்கங்களை நான் பார்க்கிறேன். நூலின் நிறைவில்

“தம்பி தங்கைச்சி... ”

உனது நன்மை கருதியே நான் இந்நூலை

எழுதினேன். நீ இதைப் பல தடவைகள்

படிக்க வேண்டும். உனது வாழ்வு அருமையாக

அமையும் என்பதில் எனக்கு நம்பிக்கை உண்டு”

என்று நந்தி அவர்கள் குறிப்பிட்டிருப்பது இத்தொகுப்பில்

மெய்மை கண்டிருக்கிறது. ஆதலால் இத்தகு சிறப்புமிக்க

இத்தொகுப்பினை இளைய சமுதாயத்தின் கைகளுக்கு

கொண்டு செல்லும் நோக்கோடு மீள்பிரசுரம் செய்ய

வேண்டியது காலத்தின் கட்டாய தேவையாகும்.

நந்தியின் சிறுகதைகள்

பேராசிரியர் எஸ். சிவலிங்கராஜா

நந்தியின் நாற்பத்தொன்பது சிறுகதைகளையும் தொகுத்து ஒரு நூலாக வெளியிடுவது மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. இத்தொகுப்பிலே அச்சில் வராத ஒரு சிறுகதையும் இடம்பெற்றுள்ளது.

நந்தியின் இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதிக்கு முன்னுரை எழுதும்படி கேட்டபோது என்னையறியாத அச்சமொன்று என்னுள் உருவானது. பேராசிரியர்கள் வித்தியானந்தன், கைலாசபதி, சிவத்தம்பி, சண்முகதாஸ் முதலியோருடன் நந்தி மிகமிக நெருக்கமாகப் பழகியதை நான் நன்கு அறிவேன். அந்தப் பெரும் பேராசிரியர்களுடன் கலை இலக்கியம் பற்றிக் கலந்துரையாடி, உள்ளத்தாற் பழகிய நந்தி என்னைப் பற்றி என்ன நினைப்பார் என்ற எண்ணமே எனது அச்சத்திற்குக் காரணமாகும்.

நந்தி என்ற மானுடத்தின் பல்பரிமாண ஆளுமைகளை ஓரளவுக்கு அறிந்தவன் நான். அவரின் குணவியல்புகளை இரசித்தது மாத்திரமன்றி ஓரளவுக்கு எனது வாழ்க்கையிலும் கடைப்பிடிக்க விரும்பியவன். மற்றவர்களின் மனம் நோகாமல் தமது கருத்தினை இனிமையாக எடுத்தோதும் பண்பினைக் கண்டு நான் வியந்திருக்கின்றேன். அவரது கண்டிப்பான நெறிப்படுத்தலையும் நான் கண்டிருக்கின்றேன்.

இன்று பலரிடம் காணமுடியாத நற்பண்புகள் பலவற்றை அவர் கொண்டிருந்தார். சிறியவர், பெரியவர், படித்தவர், படியாதவர், உயர்ந்தவர், தாழ்ந்தவர் என்ற பேதத்தினை அவர் ஒருபோதும் காட்டியதில்லை. எவராக இருந்தாலும் திறமையுள்ளவரை நெஞ்சாரப் பாராட்டி ஊக்க மளிப்பார். போகவிட்டுப் புறஞ்சொல்லும் பண்பினை முற்றாக வெறுத்தவர். தமக்குச் சரியெனப் பட்டதைச் சபையிலும் சரி, தனிப்படவும் சரி அவர் சொல்லத்தவறியதுமில்லை.

இந்த முன்னுரை எழுதத் தொடங்கும் பொழுது நந்தி எனக்கு எதிரிலே இருந்து நெறிப்படுத்துவது போன்றதோர் உணர்வு உண்டாகின்றது.

நந்தியென்ற பென்மம்பெரிய மனிதனுடன், மூத்த பேராசிரியருடன், ஆற்றல் மிக்க அறிஞனுடன், சிறந்த ஆய்வாளனுடன், நல்ல நிர்வாகியுடன், இலக்கிய கர்த்தாவுடன் சின்னஞ்சிறிய நானும் சேர்ந்து பழகினேன்

என்பதை நீளநினைந்து பார்க்கிறேன். நான் நந்தியின் மாணவன் அல்லன். ஆனால் நான் நந்தியிடம் படித்தவை பல. அவரது பல்பரிமாண ஆளுமைகளில் ஒன்றான இலக்கியம், குறிப்பாகச் சிறுகதைகள் பற்றிய எனது மனப்பதிவினை மாத்திரம் இங்கு பதிவு செய்கிறேன். அச்சில் வந்த பெரும்பாலான சிறுகதைகளை நான் ஏலவே வாசித்திருக்கிறேன். ஒருசில கதைகள் பற்றி அவருடன் உரையாடியும் இருக்கிறேன்.

டாக்டர் சிவஞானசுந்தரத்தை மறைத்து மேற்கிளம்பிய நந்தி என்ற எழுத்தாளனுள் ஒரு வைத்திய கலாநிதி எப்போதும் விழிப்பாகவே இருத்திருக்கிறான். ஒரு நோயாளியைப் பரிசீலனை செய்து நோயைக் கண்டு பிடித்தபின் (Diagnosis) வைத்தியத்தைத் தொடங்குவது வைத்தியர்களின் பணி. நோயைச் சரியாகக் கண்டு பிடித்துவிட்டால் வைத்தியம் இலகுவாகிவிடும் என்பர். சமூக வைத்தியராக விளங்கிய நந்தி சமூகத்திற்குப் பீடித்திருந்த நோயைக் கண்டறிந்து இலக்கியம் மூலம் மருத்துவம் செய்ய முயன்றிருக்கின்றார். அவரது சிறுகதைகளைப் படிப்போர் இதனை உணர்ந்து கொள்ளுவர்.

இலக்கியப் பரப்பிலே வைத்தியத்துறை சார்ந்த பலர் ஆக்க இலக்கியத் துறையிலே ஈடுபட்டுள்ளனர். மருத்துவன் தாமோதரன் என்ற சங்கப்புலவரையும் நாம் அறிந்திருக்கிறோம். இன்று மருத்துவத் துறையிலே நவீன ஆய்வு முறைகள் பல வந்துவிட்டன. இந்த ஆய்வு முறைகள் அறிமுகமாவதற்கு முன்னரே இந்த ஆய்வு அணுகு முறைகளிலே சமூகத்தை நோக்கும் வல்லமை நந்தியிடம் இருந்தது என்பதற்கு அவரது சிறுகதைகள் சாட்சியாகும்.

நந்தி இலங்கையின் பல பாகங்களிலும் வாழ்ந்தவர். பலரையும் பார்த்தும் பழகியும் வந்தவர். சமூகத்தின் குறைகளையும் நிறைகளையும் கண்டுகூடாகக் கண்டவர். தனது பட்டறிவைப் படிப்பறிவின்துணைக் கொண்டு சிறுகதைகளாகப் படைத்துள்ளார்.

இவரது சிறுகதைகள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு விடயத்தை முதன்மைப்படுத்தி நிற்பவை. மனிதமன சபலங்களை, மன அவசங்களைக் கருபொருளாகக் கொண்ட கதைகள் பல. உள்ளார்ந்த குடும்பச்

சிக்கல்கள், உறவுகள் முதலானவை இவரது சிறுகதைகளிலே பதிவாயுள்ளன. குடும்ப சமூக உறவுப் பிறழ்வுகளைக் கூறுகின்ற போது வரம்பிகந்து போகாத ஒரு தன்மையை இவரது கதைகளிலே காணலாம். இதற்கு உதாரணங்கள் பலவற்றைக் காட்டலாம். விரிவஞ்சி ஒரு சிறு உதாரணத்தை மட்டும் சுட்டிக் காட்டுகிறோம்.

“பிரமச்சாரியமும் விதவை நிலையும் காப்பாற்றுவதற்கு இலேசப்பட்டவை அல்ல. சில சந்தர்ப்பங்களில் சரஸ்வதி ரீச்சரும் பண்டிதர் பிலிப்புவும் இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக இருந்ததாக கிசு கிசு வதந்தி” - (“உணர்ச்சிகள் உணர்ச்சிகள்” 38)

பொறுப்புள்ள எழுத்தாளன் சமகால அரசியல், சமூக, பொருளாதார, பண்பாட்டு அமிசங்களை ஏதோ ஒரு அளவில் ஏதோ ஒரு வகையில் சுட்டிச்செல்லுவான் - சுட்டிச்சொல்லுவான். தமிழ்ச் சமூகத்திலே, குறிப்பாக யாழ்ப்பாணச் சமூகத்திலே புரையோடிப் போயிருந்த சாதி ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் கண்டிப்பதைப் பல கதைகளிலே காணலாம். (உதாரணம்: “காலங்கள் இராகங்கள்” 39). இலங்கையில் நடைபெற்ற போர்க்காலச் சூழலை - அதன் தாக்கத்தைத் தமது கதைகளிலே கலாபூர்வமாகக் காட்டியுள்ளமை குறிப்பிடக் கூடிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. சிறுகதைகளில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட சம்பவங்களைக் கூறிச் செல்லுகின்ற போதும் சிறுகதை நிறைவுறும் போது தமது நோக்கு என்ன என்பதை இலாவகமாகக் காட்டிவிடுவார்.

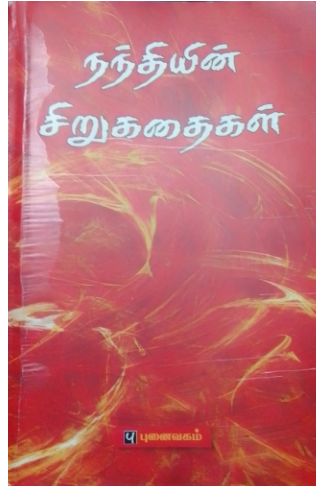
விஞ்ஞானக் கருத்துக்கள், வைத்திய விடயங்கள், வைத்தியசாலை நடைமுறைகள் முதலான பல்வேறு விடயங்களையும் இவரது கதைகளிலே காணலாம். உதாரணமாகச் “சதையும் சாம்பரும்”, 15, “மருந்துக்கு அப்பால்”, 41 முதலான பல கதைகளைச் சுட்டிக்காட்டலாம்.

சமூக யதார்த்தத்தினை நம் மனக்கண்முன் உலவவிடும் வகையிலே பாத்திரங்களைப் படைத்தமை இவரது சிறுகதைகளின் வெற்றிக்கு ஒரு காரணம் எனலாம். மாஸ்டர், வாத்தியார், ஆசிரியர், ரீச்சர் முதலான பாத்திரங்களைத் தமது கதையிலே உலவ விட்டிருக்கிறார்.

அண்ணன், குஞ்சியப்பு, குஞ்சியாச்சி, மாமி முதலான உறவு முறைகளை சமூக இயல்புக்கு ஏற்பப் படைத்துள்ளார். இன்று அருகிப்போன அல்லது மறைந்துபோன குஞ்சியப்பு, குஞ்சியாச்சி முதலான உறவுமுறைச் சொற்களைப் பதிவுசெய்து, அந்த உறவுகளின் உளவியலை, உணர்வோட்டங்களை கச்சிதமாகக் காட்டியுள்ளார்.

தேவைக்கேற்ற வகையிலே பொருத்தமான பழமொழிகளை ஆங்காங்கே சுட்டிச்செல்வது கதைப் பொருளை வலுவாக்குவதோடு ஒருவகைப் பதிகையாகவும் அமைந்துள்ளது.

புதுமையான உவமைகளைச் சிறப்பாகக் கையாளும் நந்தி தமது துறைசார் அநுபவங்களையே பெரும்பாலும் உவமையாகச் சுட்டிச் செல்வது

சிறுகதையின் தனித்தன்மைக்குக் காரணமாகின்றது எனலாம். நிறைய உதாரணங்களைச் சுட்டலாமெனினும் வகை மாதிரிக்கு ஒன்றைச் சுட்டிக் காட்டுகிறோம்.

“இனி மாதம் ஒருமுறை கூட வேண்டிய இந்தப் பாடசாலை அபிவிருத்திச் சங்கம், கரும்பையில் நோயுற்ற ஒரு பெண்ணின் மாத சுகவீனம் போல் மூன்று நான்கு மாதங்களுக்கு ஒருமுறைதான் சேருவதுண்டு.”

(“உணர்ச்சிகள் உணர்ச்சிகள்” 38)

ஆடம்பரமில்லாத, அமைதியான, அழகான மொழிநடையொன்று இவருக்குக் கைவரப் பெற்றுள் ளது. இவரது கதைகளிலே ஆங்காங்கு

இலேசான நகைச்சுவை இயல்புகள் மேற்கிளம்புவதையும் காணலாம். கதை போகிறபோக்கிலோ, சம்பவங்களினூடாகவோ, பாத்திரங்களினூடாகவோ இந்த நகைச்சுவை தலைகாட்டும். இவரது பல கதைகளிலே இத்தன்மை விரவிக் காணப்படுகின்றது. உதாரணமாகக் “கேள்விகள் உருவாகின்றன” (29) என்ற சிறுகதையின் போக்கையும் நோக்கையும் சுட்டிக்காட்டலாம். வாசகனின் மனம் உறைந்து போகும் வண்ணம் கதையை நிறைவு செய்கிறார். இதிலேதான் நந்தியின் படைப்பாற்றத்திறன் அற்புதமாக வெளிப்படுகிறது.

இலேசான நகைச்சுவை, வாசகனை ஈர்க்கும் என்பதனை நந்தி நன்குணர்ந்திருந்தார். மொழியை அதற்கேற்ற வகையிலே கையாளவதிலும் அவர் வெற்றிகண்டுள்ளார். உதாரணமாக “இந்தச் சம்பவத்திற்கு அவன் இராகமும் தாளமும் அமைத்துக் கூறும்போது பேர்ப்பிள்ளைகளும் பீபியும் தம்மை மறந்த நிலையில் இருப்பர்” (“பதுங்கு குழி”, 31)

இத்தகைய பல்வேறு சிறப்பமிசங்களை இவரது சிறுகதைகளிலே காணலாம். நந்தியின் எல்லாச் சிறுகதைகளையும் தொகுத்துத் தந்திருப்பது அவரை முழுமையாக அறிய உதவும். அவரது கதைகள் பெற்ற வளர்ச்சியையும் முதிர்ச்சியையும் ஆய்வு செய்ய இத்தொகுப்புப் பெரிதும் பயன்படும் என நம்பலாம்.

நந்தி பற்றி, நந்தியின் இலக்கியங்கள் பற்றிப் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி, திரு. சோமகாந்தன், மயிலங்கூடலூர் பி.நடராஜன் முதலியோர் எழுதிய குறிப்புக்களும் இத்தொகுப்பிலே இடம்பெற்றுள்ளன. நந்தி பற்றி இன்னும் பலர் எழுதியுள்ளனர். அவை எல்லாவற்றையும் தொகுத்துத் தருவதானால் “மகாபாரதம்” ஆகிவிடும் என்று தொகுப்பாளர்கள் அஞ்சினார்கள் போலும்.

இந்த முன்னுரையை நிறைவு செய்வதற்கு முன்னர் அவரது நல்ல நண்பர்களில் ஒருவரான சொக்கனையும் நினைத்துக் கொள்ளுகிறேன். ஒருநாள் சொக்கன் வீட்டில் நந்தியுடன் நானும் இரவுச் சாப்பாட்டிலே கலந்துகொண்டு நீண்டநேரம் உரையாடியது எனது நெஞ்சத்திரையில் நிழற்படமாக ஒடுகிறது.

நந்தி என்றொரு மானுடன் வாழ்ந்ததும்

நாம் அவருடன் கூடிகிழ்ந்ததும்

எந்த நாளிலும் எங்கள் நினைவினில்

எரியும் தீபமாய் நின்று ஒளிதரும்.

நந்தியின் “நம்பிக்கைகள்”

■ சொக்கன்

“நாவல் எல்றால் அதில் ஒரு கதை இருத்தல் வேண்டும். அந்தக் கதை சுவையாகச் சொல்லப்பட்டிருத்தலும் வேண்டும்” என்று நால்லுக்கு வரையிலக்கணம் செய்யப்படுவதை யாரும் பிழை என்று சொல்லமாட்டார்கள். ஆனால், அதனை ஓர் இலக்கிய வடிவம் என்ற நிலையிலே மதிப்பீடு செய்ய முற்படும் பொழுது தான் பிரச்சினைகள் எழத் தொடங்குகின்றன. அவ்வேளைகளில், முற் குறித்த வரையிலக்கணம் நாவல் பற்றிய கருதுகோளை மிகை எளிமை உடையதாய் ஆக்கிவிடுகின்றது.

நாவலில் நடமாடும் பாத்திரங்கள் பொய்ம்மைகள் அல்ல. நிகழ்வுகளும் ஏதோ ஒரு கணவலையில் நடந்து மறைந்து விடும் மாயங்கள் அல்ல. நாவலாசிரியன் எழுந்தமானத்தில் கலதையை லியித்துச் செல்வதும் இயலாத காரியம். நடந்த வற்றையோ நடந்து கொண்டிருப்பவற்றையோ கூர்மையாக அவதானித்து அவற்றிற்கான காரண காரியங்களை நின்று நிதானமாக ஆராய்ந்து, தான் பெறும் முடிவுகளை உணர்வு நிலையிலிருந்து அறிவு நிலைக்குக் கொண்டு வந்து, அவற்றை இலக்கியமாக்கி வழங்குவதிலேதான் நாவலாசிரியரின் தனித்துவமும் சிறப்பும் தங்கியுள்ளன எனலாம். நாவல் உயர்ந்த இலக்கிய அந்தஸ்தைப் பெறுவதும், நாவலாசிரியன் சிறந்த இலக்கிய கர்த்தா என்ற போற்றுதலுக்கு உள்ளாவதும் இத்தகைய செய்திற்னைக் கொண்டு தானே.

1. “நந்தி”யின் “நம்பிக்கைகள்” நாவல் “நந்தி”யை இலக்கிய கர்த்தாவாக நிலைநிறுத்துகின்றதா?

2. “நம்பிக்கைகள்” நாவலுக்குரிய முழுமையான இயல்புகளையும் வெளிக் கொணர்வதில் வெற்றி பெற்றுள்ளதா?

இந்த நாவலை மூன்று கட்டங்களில் மூன்று தடவைகள் நான் படித்தேன். முதலாவது கட்டம் அதன் கையெழுத்துப் பிரதி நிலை. இரண்டாவது கட்டம் அது “தினகரன்” வார மஞ்சரியில் கிழமை தோறும் வெளியாகிக் கொண்டிருந்த நிலை. மூன்றாவது கட்டம் அது புத்தக வடிவம் பெற்றுள்ள நிலை. நடிசுமணி வைரமுத்துவின் “மயான காண்டம்” நாடகத்தை அரங்கிலே காணும் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் புதிய புதிய இராசாநுபவங்களும் மனநிறைவும் உண்டாவதைப் போன்றதொரு அநுபவத்தினை இந்த மூன்று கட்டப் படிப்புக்களிலும் நான் பெற்றேன் என்று உண்மையாகவும் உறுதியாகவும் என்னால் சொல்ல முடியும். மேற் குறித்த இரு வினாக்களுக்கும் என்னளவில் நான் அளிக்கத்தக்க விடைகள் இவைதாம்!

1. நந்தி ஓர் இலக்கிய கர்த்தா

2. அவரின் “நம்பிக்கைகள்” நாவலுக்குரிய முழுமைப் பண்புகளையும் தன்னைக்கே கொண்டுள்ளது.

பச்சைவேலி, கொழும்பு, பேராதனை ஆகிய மூன்று இடங்களைப் பிரதான கதை நிகழ்வுகளாகக் கொண்டு, தாம் வகுத்த கருவினை வளர்த்துச் செல்லும் பாத்திரங்களின் எதார்த்த பூர்வமான இயக்கங்களின் குவிவிலிருந்து, தாம் பெற்ற உணர்வுகளை ஆழ்ந்த அவதானிப்பு, உளவியல் நோக்கு என்பவற்றால் செழுமைப்படுத்தி, அறிவு நிலையிலே நின்று,

நந்தியால் நிதானமாக எழுதப்பட்ட நாவல்தான். “நம்பிக்கைகள்”.

“நந்தி”யின் “எகஸ்ரே” தோக்கு குடிசையிலிருந்து மாலிகை வரை, ஒடுக்கப்பட்ட ஏழையிலிருந்து தத்தக் கோபுரவாசிவரை, குக்கிராமந்தொட்டு பரந்த இலங்கையாகிய முழுமை வரை, சாதாரண நாளாந்த வாழ்க்கை தொட்டுச் சிக்கல் நிறைந்த அரசியற் பிரச்சினைகள் வரை, கிராமத்துச் சிறிய பள்ளியிலிருந்து பல்கலைக்கழகத்து மருத்துவ பீடம் வரை, தமிழாசிரியர் தொட்டு மருத்துவப் பேராசிரியர் வரை, அரைகுறைப் படிப்புப் படித்த இளைஞனிலிருந்து மருத்துவ பீடத்தின் திறமை மிகுந்த மாணவன் வரை பரந்து விரிந்து சென்று நிகழ்வுகளை இலக்கியச் சுவையோடு வரலாற்றுப் பதிவுகளாக்கி விடுவது சிறப்பித்துக் கூறவேண்டிய அமிசமாகும். பாத்திரங்களின் பலங்களும் பலவீனங்களும் அவற்றின் பாரம்பரியங்களினாலும், வாழும் சூழ்நிலைகளினாலும் அவற்றிற்கே உரிய மன எழுச்சிகள், விகாரங்களினாலும் உருவாக்கப்படுவதை அநுபவ ரீதியாகவும் உலவியல் ரீதியாகவும் “நந்தி” அணுகும் முறை நிச்சயம் பாராட்டப்படவேண்டியதே.

நந்தி அமைத்துக் கொண்டுள்ள உரையாடல்கள், சில இடங்களிலே இடை வெட்டு வசனங்களாகி ஓரிரு சொற்றாடர்களாக, பேச்சுத் தமிழ்ப் பாங்கினவாக வெளிப்படுகின்றன. அவற்றினூடே பேசாத பேச்சுக்களாகப் பாத்திரங்களின் சுபாவங்கள் மிக நுட்பமாக வாசகர்களின் மனங்களிலே பதிவாகின்றன; சில இடங்களிலே நீண்ட பந்திகளிலே சிந்தனை சமைதாங்கிகளாக வளர்த்து அறிவு பூர்வமான கருத்தாழத்திலைத் தொடுகின்றன. சமுதாயப் பிரச்சினைகளுக்கான நோய் நாடி, அது தீர்க்கும் வாய் நாடி, வாய்ப்பச் செய்யும் பொறுப்புணர்வு இத்தகைய நீண்ட உரையாடல்களில் வெளிப்படுகின்றது.

புதிய சொல்லாட்சிகள், புதிய உவமைகள், புதுமையான கற்பனைகள், வருணனைகள் என்பன “நந்தி”யின் புத்தாக்கத் திறனுக்கு எடுத்துக் காட்டுக்களாகும். ஒரே தடத்தில் ஒரே மாதிரியானவையும், பயன் செய்து செய்து சேதாரத்துக்குள்ளானவையுமான அணியலங்காரச் சொற்றொடர்களையும், சொற்களையும், வருணனைகளையும் வாசித்து வாசித்து அலுத்துவிட்டவர்களுக்கு, “நந்தி”யின் உரை நடைப்பாங்கு புத்தெழுச்சியையும் உற்சாகத்தையும் வழங்கத் தவறாது என்று உறுதியாகச் சொல்வேன்.

“நம்பிக்கை”களில் மென்மையான காதல் உணர்வுகளும் வெளியாகின்றன. நரம்புகள், தசைகள், குருதியோட்டம் என்பவற்றிற்கு அடிமையாகி வக்கரித்து எழுமின்ற காம வெறிகளும் “புட்டு” வைக்கப்படுகின்றன. சில இடங்களிலே சொற்கள் கூடப் பச்சை பச்சைவாக வெளிப்பட்டு 'SEX' இன் பூரண பரிணாமங்களாகின்றன. ஆனால் அவை எதார்த்தப் பண்பைக் கற்பழித்த விடவில்லை என்று மட்டும் சொல்லலாம்.

நாவலின் கால எல்லை வரையறை செய்யப் பட்டுள்ளது. அந்த வரையறையினுள் நின்று கால உணர்வு எவ்விடத்திலும் பாதிப்படையாது கதையை வளர்த்துச் செல்வது “நந்தி”யின் வரலாற்றுணர்விலை நன்கு புலப்படுத்துவதாகும்.

உங்கள் இல்லங்களில் நடைபெற
இருக்கும் மங்களகரமான
நிகழ்வுகளுக்கு...

மதி கலர்ஸ்

தருமண அழைப்பீழை
காட்சியறை

MATHI
COLOURS

WEDDING CARD SHOW ROOM

15/2, Murugesar Lane, Nallur, Jaffna.

T.P: 021 2229285, 077 7222259

இச் சஞ்சிகை அல்லாஹ் கையாடல் வெளியீட்டு உரிமையாளர் கார்த்தி கு. காமலாணி அவர்களால் மதி கலர்ஸ் நிறுவனத்தின் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.